

GRÆCÆ
GRAMMATICÆ
RUDIMENTA.

In usum Regiæ Scholæ Etonensis.

Editio nova, recognita et aucta.

MDCCLXVIII.

ETONÆ;

Typis J. POTE, Bibliopolæ, & Typographi.

G R E C E

OF THE MOUNTAINS

THE MOUNTAINS

THE MOUNTAINS

THE MOUNTAINS

A V O V A

THE MOUNTAINS

Literæ apud Græcos sunt viginti quatuor.

Figura.	Nomen.		Potestas.
A α	Αλφα	Alpha	a
B β β	Βῆτα	Beta	b
Γ γ γ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ	Δέλτα	Delta	d
E ε	Ἑ ψιλὸν	E p̄silon	e breve
Z ζ ζ	Ζῆτα	Zeta	z
H η η	Ἡτα	Eta	e longum
Θ θ θ	Θῆτα	Theta	th
I ι ι	Ἰῶτα	Iota	i
K κ κ	Κάππα	Kappa	k c
Λ λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
M μ μ	Μῦ	Mu	m
N ν ν	Νῦ	Nu	n
Ξ ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
O ο ο	Ο μικρὸν	O micron	o parvum
Π π π	Πῖ	Pi	p
P ρ ρ	Ῥῶ	Rho	r
Σ σ σ	Σῖγμα	Sigma	f
T τ τ	Ταῦ	Tau	t
Υ υ υ	Υ ψιλὸν	U p̄silon	u
Φ φ φ	Φῖ	Phi	ph
X χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ ψ	Ψῖ	P̄si	p̄f
Ω ω ω	Ω μέγα	O mega	o magnum

Literæ dividuntur in vocales, — φωνήεντα, et
consonantes, σύμφωνα,

Septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Reliquæ septendecim sunt consonantes.

V O C A L E S.

Vocales, Longæ, μακρά,	_____	η, ω.
Breves, βραχέα,	_____	ε, ο.
Ancipites, ἀμφίβολα,	_____	α, ι, υ.
Mutabiles, * μεταβολικά,	_____	α, ε, ο.
Immutabiles, ἀμετάβολα,	_____	η, ι, υ, ω.
Præpositivæ, † προτακτικά,	_____	α, ε, η, ο, ω.
Subjunctivæ, ὑποτακτικά,	_____	ι, υ.

D I P H T H O N G I.

Diphthongi, Propriæ, κύριαι, — αι, αυ, ει, ου, οι, ει.

Impropriæ, καταχρηστικαί, — α, η, ω, punctulo subjecto ; ηυ, υ, ου.

Mutabiles, § μεταβολικαί, — αι, αυ, οι.

Immutabiles, ἀμεταβολικαί, — ει, ου, ει.

C O N S O N A N T E S.

Consonantes sunt duplices : mutæ, ἄφωνα ; et
femivocales, ἡμίφωνα.

* Mutabiles nuncupantur vocales α, ε, ο, quatenus mutabiles sunt in verborum augmentis, α scilicet et ε mutantur in η ; et ο in ω.

† Præpositivæ vocantur vocales α, ε, η, ο, ω, quia in formatione Diphthongorum semper præcedunt. Subjunctivæ, ι, υ, quia subjunguntur, nisi in Diphthongo υ.

§ Diphthongi mutabiles eâdem ratione se habent, quâ Vocales.

Mutæ

Mutæ dividuntur in { Tenuēs, ψιλὰ, π, κ, τ.
 Medias, μέσα, β, γ, δ.
 Aspiratas, δασέα, φ, χ, θ.

Inter se cognatæ sunt { π, β, φ.
 κ, γ, χ.
 τ, δ, θ.

Semivocales sunt vel duplices, διπλὰ, ζ, ξ, ψ.

Liquidæ, vel * immutabiles, ἀμετέβολα, λ,

μ, ν, ρ.

Σ est suæ potestatis litera.

ACCENTUS.

Accentus προσωδιαί, sunt tres; acutus, ὀξεῖα;
 gravis, βαρεῖα; circumflexus, περισπω-
 μένη.

I. Acutus habet locum in ultimâ syllabâ,
 penultimâ, et antepenultimâ.

II. Circumflexus in ultimâ, et penultimâ.

III. Gravis tantum in ultimâ signatur; sed
 in omni syllabâ intelligitur, in quâ nullus est
 accentus.

Omnis acutus finalis, nisi in fine orationis,
 signatur notâ accentûs gravis, præter τις inter-
 rogativum.

Spiritus πνεύματα, duo sunt; lenis ψιλόν,
 ['] ; asper δασύ, [¨].

* Quæ non literas Antistoichas vel cognatas, quibus ipsæ
 mutantur in verborum et nominum inflexionibus, habent.

Omnis dictio incipiens à vocali, vel diphthongo, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio.

Omnes dictiones incipientes ab *υ*, vel *ϕ*, aspirantur. Sed si in medio *ϕ* geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur : ut, ἑρῶσο, *vale*.

Apostrophus est nota rejectæ vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum ['].

Rejiciuntur per apostrophum vocales *α*, *ε*, *ι*, *ο* ; diphthongi *αι*, *οι*, ut καὶ αὐτὸν, pro καὶ αὐτὸν.

Si sequens vocalis aspiretur, mutantur tennes præcedentes in aspiratas : ut, ἀφ' ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *a nobis* ; τίφθ' ἔγω, pro τίπτε ἔγω, *quare ita * ?*

PARTES ORATIONIS.

PARTES orationis octo sunt :

Articulus ἄρθρον, Nomen ὄνομα, Pronomen ἀντωνυμία, Verbum ῥῆμα, Participium μελοχῆ, Adverbium ἐπίρρημα, Conjunctio σύνδεσμος, Præpositio πρόθεσις.

Numeri, ἀριθμοὶ, sunt tres :

Singularis ἐνικός, Dualis δυϊκός, Pluralis πλὴθυνικός.

* Interdum et brevis initialis tollitur vocalis post finalem longam, ut τύχη γιγνη. Sic μὴ & monosyllabice, i. e. μὴν. Aliquando hæ vocales coeunt per crasin, ut ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ ᾧδα ; ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ ᾧμαι.

Casus πέντε, sunt quinque :

Nominativus ὀρθή, Genitivus γενική, Dativus
δοτική, Accusativus, αἰτιατική, Vocativus
κλητική.

Genera sunt tria :

Masculinum, ἀρσενικόν, Fœmininum θηλυκόν,
Neutrum ἑδέτερον.

ARTICULUS.

Articulus Præpositivus προτακτικός : ut,
ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.

Articulus Præpositivus.

Sing.			Dual.			Plural.		
m.	f.	n.	m.	f.	n.	m.	f.	n.
N. ὁ, ἡ, τὸ,			N. & A.			N. οἱ, αἱ, τὰ,		
G. τοῦ, τῆς, τοῦ,			τῶ, τᾶ, τῶ,			G. τῶν, τῶν, τῶν,		
D. τῷ, τῇ, τῷ,			G. & D.			D. τοῖς, ταῖς, τοῖς,		
A. τόν, τήν, τό.			τοῖν, ταῖν, τοῖν.			A. τέσ, τὰς, τὰ.		

DECLINATIONES SUBSTANTIVORUM.

Declinationes κλίσεις, sunt decem,
Quinque nominum simplicium, et
Quinque nominum contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium
sunt parisyllabicae, i. e. non crescentes geni-
tivo. Quinta vero est imparisyllabica, i. e.
genitivo crescens, ex quâ oriuntur omnes
declinationes contractorum.

DECLI-

DECLINATIO PRIMA Nominum Simplicium

DDeclinatio prima duas habet terminati-
ones, *ας*, et *ης*, generis tantum mascu-
lini : ut, ὁ ταμίας *dispensator*, ὁ κριτής *judex* ;
sed ὁ, κὴ ἡ ληστής, *latro*, communis generis est,
ut aliqui volunt.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ ταμίας,	N. & A. τὼ ταμία,	N. οἱ ταμίαι,
G. τοῦ ταμίε,	G. & D. τοῖν ταμίαιν,	G. τῶν ταμιῶν,
D. τῷ ταμία,	V. ὦ ταμία.	D. τοῖς ταμίαις,
A. τὸν ταμίαν,		A. τοὺς ταμίαις,
V. ὦ ταμία.		V. ὦ ταμίαι.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ Κριτής, <i>Judex</i> .	N. A. & V. τὼ Κρίτῃ,	N. οἱ Κρίται,
G. τοῦ Κρίτῃ,	G. & D. τοῖν Κρίταιν.	G. τῶν Κρίτῶν,
D. τῷ Κρίτῃ,		D. τοῖς Κρίταις,
A. τὸν Κρίτην,		A. τοὺς Κρίταις,
V. ὦ Κρίτῃ.		V. ὦ Κρίται.

De Genitivo.

Omnis genitivus pluralis definit perpetuò
in *ων*.

In primâ autem, et secundâ declinatione
semper circumflectitur in ultimâ.

Quædam nomina hujus declinationis in *ης*,
Doricè declinata, formant Gen. in *α* : ut,
ὁ ὄρεσιβάτης, Gen. τοῦ ὄρεσιβάτα, *montivagus*,
et nomina propria in *ας* : ut ὁ Βρασίλας, Gen.
τοῦ Βρασίλα.

De

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor primis declinationibus habet, semper subscriptum, scilicet, α, η, ω, punctulo subiecto.

De Vocativo.

Vocativus singularis formatur a nominativo abjiciendo ς. Excipiuntur

I. Nomina in της, ut, μητιέτης, *consiliarius*; Gentilia, ut, Σκύθης, *Scythæ*; Poetica in πης, ut, κυνώπης, *impudens*; et composita à πωλῶ, *vendo*; μετρώ, *metior*; τρίβω, *tero*; quæ formant vocativum in α brevi: ut, ὦ Σκύθα, ὦ μητιέτα*.

II. In ςης desinentia utramque habent terminationem α, vel η: ut, ὁ ληστής, *latro*, ὦ ληστᾶ vel ληστῆ.

SECUNDA DECLINATIO.

SECUNDA declinatio duas habet terminationes, α, et η, generis fœminini: ut, ἡ μῆσα, *musa*; ἡ τιμή, *honor*.

* Μητιέτα—Il. α. 175. Θῆσα. Il. ε. 107 &c. non sunt vocativi pro nominativis; sed reverà nominativi ex linguâ *Aeolicâ*.—Hinc Lat. *poeta*, *athleta*, *cometa*, &c.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ μῦσα,	N. & A.	N. αἱ μῦσαι,
G. τῆς μύσης,	τὰ μέσα,	G. τῶν μυσῶν,
D. τῇ μύσῃ,	G. & D.	D. ταῖς μύσαις,
A. τὴν μύσαν,	ταῖν μύσαιν,	A. τὰς μύσας,
V. ᾧ μῦσα.	V. ᾧ μέσα.	V. ᾧ μῦσαι.

Sing.	
N. ἡ φιλία,	
G. τῆς φιλίας,	
D. τῇ φιλίᾳ.	In reliquis, ut μῦσα.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ἡ τιμή,	N. & A.	N. αἱ τιμαί,
G. τῆς τιμῆς,	τὰ τιμά,	G. τῶν τιμῶν,
D. τῇ τιμῇ,	G. & D.	D. ταῖς τιμαῖς,
A. τὴν τιμὴν,	ταῖν τιμαῖν,	A. τὰς τιμάς,
V. ᾧ τιμή.	V. ᾧ τιμά.	V. ᾧ τιμαί.

Finite in δα, θα, ρα, et, α purum, faciunt genitivum in ας, et dativum in α· sic Αθηνᾶ, *Minerva*; Ναυσικᾶ, *Nausica*; μινᾶ, *mina*, contracta ex Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μινάα. Litera pura dicitur, cui vocalis, vel diphthongus immediate praecedit.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia declinatio duas habet terminationes, $\textcircled{\alpha}$, et *ον*. $\textcircled{\alpha}$ masculini, foeminini, et communis generis : ut, ὁ λόγ $\textcircled{\alpha}$, *sermo*; ἡ νόσ $\textcircled{\alpha}$, *morbus*; ὁ, καὶ ἡ λίθ $\textcircled{\alpha}$, *lapis* : et *ον* neutrius : ut, τὸ ξύλον, *lignum*.

Sing.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ λόγος,	N. & A.	N. οἱ λόγοι,
G. τοῦ λόγου,	τῶ λόγῳ.	G. τῶν λόγων,
D. τῷ λόγῳ,	G. & D.	D. τοῖς λόγοις,
A. τὸν λόγον,	τοῖν λόγοιν,	A. τὰς λόγους,
V. ὦ λόγε.	V. ὦ λόγῳ.	V. ὦ λόγοι.

Nomina contracta ὀλοπαθῆ, tertiæ declinationis.

Ὁ νόσος, νόσος, mens.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ νόσος, νόσος,	N. A. & V.	N. οἱ νόσοι, νοῖ,
G. τοῦ νόσου, νόσου,	τῶ νόσῳ, νόσῳ, cum	G. τῶν νόσων, νόσων,
D. τῷ νόσῳ, νόσῳ,	acuto.	D. τοῖς νόσοις, νοῖς,
A. τὸν νόσον, νόσον,	G. & D.	A. τὰς νόσους, νόσους,
V. ὦ νόσε, νόσε.	τοῖν νόσοιν, νοῖν.	V. ὦ νόσοι, νοῖ.

Sing.	Dual.	Plur.
N. τὸ ξύλον,	N. & A.	N. τὰ ξύλα,
G. τοῦ ξύλου,	τῶ ξύλῳ,	G. τῶν ξύλων,
D. τῷ ξύλῳ,	G. & D.	D. τοῖς ξύλοις,
A. τὸ ξύλον,	τοῖν ξύλοιν,	A. τὰ ξύλα,
V. ὦ ξύλε, ξύλε.	V. ὦ ξύλῳ.	V. ὦ ξύλα.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta declinatio Atticorum propria duas habet terminationes *ως*, et *ων*. *ως* masculini, *σῆμινι*, et communis generis; et *ων* neutrius: ut, ὁ λεῶς, *populus*; ἡ ἄλως, *area*.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ λεῶς,	N. & A.	N. οἱ λεῶν,
G. τοῦ λεῶ,	τῶ λεῶ.	G. τῶν λεῶν,
D. τῷ λεῶ,	G. & D.	D. τοῖς λεῶς,
A. τὸν λεῶν,	τοῖν λεῶν,	A. τὰς λεῶς,
V. ὦ λεῶ.	V. ὦ λεῶ.	V. ὦ λεῶ.

Neutra in *ων* eodem modo declinantur, nisi quod Voc. sing. similis est nominativo in *ων*, et Accus. cum Voc. plur. similis est nominativo in *ω*. Omnibus in ultima syllaba semper est *ω*.

Quaedam nomina hujus declinationis formant accusativum in *ω*: ut "Αθως, "Αθω, *Atthomōis*; Κέως, Κέω, *Ceos insula*; Κῶς, Κῶ, *Cos insula*; λαγῶς, λαγῶ *lepus* *.

Veteres etiam Attici *ν* finalem remove-
runt; ut, ἀγήρω pro ἀγήρων *expers senectutis*.

Unicum est nomen hujus declinationis in *ως*, neutrius generis, τὸ χρεὼς *debitum*.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta declinatio imparisyllabica octo habet terminationes, tres vocales, *α, ι, υ*, generis neutrius: et quinque consonantes, *ν, ρ, σ, ξ, ψ*, generum omnium.

Sing.	Dual.	Plural.
N. τὸ σῶμα,	N. & A. τὼ σώματε,	N. τὰ σώματα,
G. τῷ σώματι,	G. & D. τοῖν σώματιν,	G. τῶν σωμάτων,
D. τὸ σῶμα,	V. ᾧ σώματι.	D. τοῖς σώμασι,
A. τὸ σῶμα,		A. τὰ σώματα,
V. ᾧ σῶμα,		V. ᾧ σώματι.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ τιτᾶν,	N. & A. τὼ τιτᾶνε,	N. οἱ τιτᾶνες,
G. τῷ τιτᾶνι,	G. & D. τοῖν τιτάνοιν,	G. τῶν τιτᾶνων,
D. τὸν τιτᾶνα,	V. ᾧ τιτᾶνε.	D. τοῖς τιτᾶσι,
A. τὸν τιτᾶνα,		A. τὸς τιτᾶνας,
V. ᾧ τιτᾶν.		V. ᾧ τιτᾶνες †.

* "Αθων vero, et Λαγὼν leguntur.

† Sic. μέλι. γόνυ. ποιμήν. σωτήρ. γίγας. νύξ. φλέψ. κ. λ.

REGULÆ de IMPARISYLLABICIS.

De Accusativo singulari.

Accusativus definit in α. Excipiuntur

I. Nomina in ις, et υς, pura in genitivo, quæ formant accusativum in ιν, et υν †, ut, ὁ ὄφις, *serpens*, τὸν ὄφιν· ὁ βότρυς, *racemus*, τὸν βότρυ· præter ὁ Δίς, *Jupiter*, Acc. τὸν Δία. λαῶς, *lapis*, facit λαῶν.

II. Gravitona in ις, et υς, non purè declinata, quæ utramque retinent terminationem, α, et, ν : ut, ἡ ἔρις, *contentio*; τὴν ἔριδα, et ἔριν· ὁ νέηλυς, *advena*; τὸν νεήλυδα, et νεήλυν.

III. Nomina in αυς, et ες, quæ formant accusativum in αυν, et εν : ut, ἡ γραῦς, *anus*, τὴν γραῦν· ὁ καὶ ἡ βῆς, *bos*, τὸν, καὶ τὴν βῆν, Poetice Βόα. Sed πῆς, *pes*, habet πόδα; et ὀδῆς, *dens*, ὀδόντα.

De Vocativo singulari.

Vocativus similis est Nominativo. Excipiuntur

I. Declinata per ν et τος in genitivo, et adjectiva in ην, εις, et ας; quæ vocativum

† At Poeticè in α: βότρυα. sic ὄξεια pro ὄξυν; εὐρέα pro εὐρύα.

formant

formant in ν : ut, ὁ Αἴας, *Ajax*, ὦ Αἴαν ; ὁ, καὶ ἡ τέρην, ὦ τέρεν, *tener* ; ὁ χαρίεις, *gratiosus*, ὦ χαρίεν, et ὦ χαρίει ; ὁ μέλας, *niger*, ὦ μέλαν. Sed participia in εις vocativum habent similem nominativo, ὁ τυφθεὶς — ἐνῆος, voc. ὦ τυφθεὶς.

II. Gravitona in ηρ, quæ formant vocativum in ερ : ut, ἡ μήτηρ, *mater* ὦ μήτερ· et quatuor acutitona, ὁ πατήρ, *pater* ; ὁ δαήρ, *levir* ; ἀνὴρ, *vir* ; σωτήρ, *salvator* ; quæ formant ὦ πάτερ, δάερ, ἄνερ, σῶτερ.

III. Nomina in ευσ, et ες, quæ abjiciunt σ : ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ præter πῆς, *pes*, ὦ πῆς, et ὀδῆς, *dens*, ὦ ὀδῆς, ad differentiam adverbii πῆ, *ubi*, et ὀδῆ, *obiter*.

IV. Nomina in ις, et υς, quæ formant vocativum in ι, et υ : ut, βότρυς, *racemus*, ὦ βότρυ ; ὄφης, *serpens*, ὦ ὄφι, et ὁ, καὶ ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer vel puella*. Excipe Σαλαμῖς.

V. Nomina in ων, et ωρ, quæ vocativum plerumque formant a genitivis abjiciendo terminationem : ut, ὁ Ἀγαμέμνων, voc. ὦ Ἀγάμεμνον ; ὁ Ἑκλῶρ, voc. ὦ Ἑκλῶρ. Participiorum in ων desinentium idem est vocativus cum nominativo. Ex ἀνακλῶς fit vocativus ἀνα, et ex γυναικὸς fit γυναί.

De Dativo plurali.

Dativus pluralis formatur vel a dativo singulari assumendo σ ante ι, et abjiciendo δ, θ,

ν, τ :

ν, τ : vel a nominativo singulari, addendo : in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel, σ cum diphthongo : ut, Ἀραψ, *Arabs*, Ἀραψι· βασιλεὺς, *rex*, βασιλεῦσι· κόραξ, *corvus*, κόραξι. præter πῆς, *pes*, dat. plur. ποσὶ, et κλεῖς, *pecten*, κλεῖσι.

Cum penultima dativi singularis sit longa positione, fit longa in dativo plurali, addendo : post ε, et υ post ο : ut, τιθένῃ, *τιθεῖσι* ; λέοντι, *λέεσι*.

Nomina, quæ Syncopen patiuntur, formant dativum pluralem in ᾶσι : ut, πατήρ, πατράσι. Sed in acc. sing. πατέρα, et μητέρα, et γαστέρα tantum leguntur, quia πάτρα *patriam*, et μήτρα *matricem*, et γάστρα *alveum* significant.

Dativus Poeticus formatur a genitivo singulari, mutando ω in εσι, vel εσσι : ut, ἥρωω, ἥρώεσι, et ἥρώεσσι, *heros* ; ἔπεω, ἐπέεσσι, *verbum*.

Apocope etiam accidit in hac declinatione in omnibus casibus singularibus : ut,

In Nominativo, τὸ σκέπα, pro σκέπασμα, *tegmen*.

In Genitivo, τῷ Αἴαν, pro Αἴαντι, *Ajax*.

In Dativo, τῇ δαῖ, pro δαίδι, *pugna* ; τῇ παράκοιτι, pro παρακοίτιδι, *uxor* ; τῷ ἰδρῶ, pro ἰδρῶτι, *sudori*.

In

In Accusativo, ἄ Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα ;
 ἄ ἰδρῶ, pro ἰδρῶτα, *sudorem*.

In Vocativo, ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν.
 Αἴα, pro Αἴαν, *Ajax*.

Dativis pluralibus, et verbis in ι, vel ε de-
 finientibus ν additur, si vocalis, vel diphthon-
 gus sequatur : ut, λέουσιν ἐκείνοις, *leonibus illis* ;
 τύπλισιν ἐκεῖνον, *verberant illum* ; ἐτύπηεν αὐτόν,
verberabat eum. Apud Poetas frequentissime
 ν additur, etiam si consonans sequatur ; ut
 εἴθεσσιν λασίοισι, *pectoribus hirsutis*.

De quinque Declinationibus CONTRACTO- RUM.

DEclinationes nominum contractorum ori-
 untur a quintâ simplicium

Appellantur nomina contracta, quia in il-
 lis duæ syllabæ contrahuntur in unam ; vel
 Synæresi, quæ fit, cum duæ vocales in sylla-
 bam unam ita coeunt, ut ambæ serventur :
 ut, τεῖχεϊ, τεῖχει· vel Crasi, cum utraque vo-
 calis, vel altera mutetur : ut, τεῖχεα, τεῖχη,
 τριήρες, τριήρεις : vel altera eliditur, ut τεῖχέων,
 τευχῶν.

PRIMA DECLINATIO.

PRima declinatio contractorum tres conti-
 net terminationes, ης, ες, et Ω.

H;

Ἡς masculini et foeminini generis: ut, ὁ Δημοδένης, *Demosthenes*: ἡ τριήρης, *triremis*.

Ετ ες, et ©, neutrius: ut, τὸ τεῖχος, *murus*; τὸ ἵππομανές, *Hippomanes*.

Sing.
N. ἡ τριήρης,
G. τῆς τριήρεος, ρης,
D. τῇ τριήρει, ρει,
A. τὴν τριήρεα, ρη,
V. ᾧ τριήρες.

Dual.
N. A. V. τὰ τριήρες, ρη,
G. D. ταῖν τριηρέοιν, ροῖν

Plur.
N. αἱ τριήρες, ρεις,
G. τῶν τριηρέων, ρῶν,
D. ταῖς τριήρεσι,
A. τὰς τριήρεας, ρεις,
V. ᾧ τριήρες, ρεις.

Sing.
N. τὸ τεῖχ©,
G. τῆς τεῖχε©, ρς,
D. τῷ τεῖχει, ρι,
A. τὸ τεῖχ©,
V. ᾧ τεῖχ©.

Dual.
N. & A. τὰ τεῖχες, χη,
G. & D. τοῖν τειχέοιν, οῖν,
V. ᾧ τεῖχες, χη.

Plur.
N. τὰ τεῖχια, χη.
G. τῶν τειχέων, ᾶν,
D. τοῖς τεῖχέσι,
A. τὰ τεῖχια, χη,
V. ᾧ τεῖχια, χη.

Composita a κλέος *gloria*, ut Ἡρακλέης, Ετεοκλέης, habent duplicem contractionem, unam in Nominativo, duas in reliquis casibus; ut

N. Ἡρακλέης, κλῆς.
G. Ἡρακλέεος, κλέος, κλέος, κλέος.
D. Ἡρακλέει, κλέει, κλέϊ, κλεῖ.
A. Ἡρακλέεα, κλέα, κλέα, κλῆ.
V. Ἡράκλεες, κλεις, κλες.

Regulae.

Nomina propria hujus declinationis, et composita ab ἐτ©, *annus*, in quibusdam casibus parisyllabicè

parisyllabicè inflectuntur : ut, ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνην, *Aristophanes*; ὁ ἐπιδάετης, *serpennis*, τὰς ἐπιδάετας; ὁ Νικολέλης, τὸν Νικολέλην.

Nomina, quæ desinunt in ης purum, contrahuntur Atticè in accusativo in α : ut, ὁ, καὶ ἡ εὐφυής, *ingeniosus*, Acc. τὸν, καὶ τὴν εὐφυέα, εὐφυά *.

SECUNDA DECLINATIO.

Secunda declinatio duas habet terminationes : ἡ masculini et foeminini generis : ut, ὁ ὄφις, *serpens*; ἡ πόλις, *civitas*; et, neutrius : ut, τὸ σῖνπι, *sinapi*.

Singulariter.

Attic.
N. ὁ ὄφις,
G. τοῦ ὄφεως,
D. τῷ ὄφει,
A. τὸν ὄφιν,
V. ὦ ὄφι.

Ionic.

ὄφις,
ὄφει—ὄφι.

Dualiter.

N. & A. τὼ ὄφεις,
G. & D. τοῖν ὄφεων,
V. ὦ ὄφεις.

ὄφεις,
ὄφίοιν,
ὄφεις.

* In hac declinatione, Masculina sunt propria virorum; foeminina desinunt in ῆης : et communia sunt adjectiva sola. Neutra quoque in ες, sunt adjectiva a communibus in ης : in ας vero substantiva sunt omnia. Scot.

Pluraliter.

Pluraliter.

N. οἱ ὄφεις,
G. τῶν ὄρεων,
D. τοῖς ὄφεσι,
A. τὸς ὄφεις,
V. ὧ ὄφεις.

ὄφεις—ὄφεις,
ὄρίων,
ὄφισι,
ὄφιας—ὄφεις,
ὄφεις—ὄφεις.

Sing.	Dual.	Plur.
N. τὸ σινήπι,	N. & A. πὼ σινήπιε,	N. τὰ σινήπια, πι,
G. τῷ σινήπι,	G. & D. τοῖν σινηπίων,	G. τῶν σινηπίων,
D. τῷ σινήπιι, πι,	V. ὧ σινήπιε.	D. τοῖς σινήπιοι,
A. τὸ σινήπι,		A. τὰ σινήπια, πι,
V. ὧ σινήπι.		V. ὧ σινήπια, πι.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia declinatio tres habet terminationes ;
eus, generis masculini ; ut, ὁ βασιλεὺς,
rex ; us, masculini et fœminini ; ut, ὁ πελεκὺς,
securis ; ἡ ἴλυσ, limus ; et u neutrius ; ut, τὸ
ἄστυ, urbs.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ βασιλεὺς,	N. & A. τῷ βασιλέϊ, † ἡ,	N. οἱ βασιλεῖς, εἶς,
G. τῷ βασιλέϊ,	G. & D. τοῖν βασιλέοιν,	G. τῶν βασιλέων,
D. τῷ βασιλέϊ, εἶ,	V. ὧ βασιλέϊ, † ἡ.	D. τοῖς βασιλεῦσι,
A. τὸν βασιλέα,		A. τὸς βασιλέας, εἶς,
V. ὧ βασιλεύ.		V. ὧ βασιλεῖς, εἶς,

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὁ πελεκὺς,	N. A. & V. τῷ πελεκέϊ, † ἡ,	N. & V. οἱ πελεκέες, εἶς,
G. τῷ πελεκέϊ,	G. & D. τοῖν πελεκέοιν.	G. τῶν πελεκέων,
D. τῷ πελεκέϊ, εἶ,		D. τοῖς πελεκέσι,
A. τὸν πελεκύν,		A. τὸς πελεκέας, εἶς,
V. ὧ πελεκύ.		

* Gen. masculinorum in -eus exit sæpiissime in -eus Attice ;
qui, in -eus purum finitis, contrahitur in -us, ut, ὁ χοεύς, congius,
τὸ χοέως χοεύς. et in Acc. τὸν χοέω χόα.

† Hæc contractio rarò occurrit.

Sing.	Dual.	Plur.
N. τὸ ἄστυ.	N. A. & V. τὼ ἄστυ, ἡ,	N. & V. τὰ ἄστυα, η,
G. τοῦ ἄστυ,	G. & D. τοῖν ἄστυοι.	G. τῶν ἀστέων,
D. τῷ ἄστυ, αι,		D. τοῖς ἄστυσι,
A. τὸ ἄστυ,		A. τὰ ἄστυα, ἦ.
V. ὃ ἄστυ.		

Quædam nomina hujus etiam declinationis contrahuntur Atticè, in accusativo in α : ut, ὁ Πειραιεύς, *Piræus*, Acc. τὸν Πειραιᾶ.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta declinatio duas habet terminations, ως, et ω, generis fœminini tantum : ut, ἡ φειδῶ, *parsimonia* ; ἡ αἰδῶς, *verecundia*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ φειδῶ,	N. A. & V. τὰ φειδῶ,	N. αἱ φειδοί,
G. τῆς φειδύος, ὤς,	G. & D. ταῖν φειδοῖ.	G. τῶν φειδῶν,
D. τῇ φειδοί, οῖ,		D. ταῖς φειδοῖς,
A. τὴν φειδῶα, ὤ,		A. τὰς φειδύς,
V. ὃ φειδοί.		V. ὃ φειδοί.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta declinatio duas complectitur terminations, ας purum, et ρας, generis neutrius : ut, τὸ κρέας, *caro* ; τὸ κέρας, *cornu*.

Singulariter.

N.	τὸ κρέας.	
G.	τοῦ κέρατος ; per Syncopen κέρατος ; per Crasin κέρως,	
D.	τῷ κέρατι, ————— κέραϊ, ————— κέρα,	
A.	τὸ κρέας,	
V.	ὃ κρέας.	

Dualiter.

Dualiter.

N. & A.	τῷ κέραϊε,	κέραϊε,	κέραϊε,
G. & D.	τοῖν κέραϊον,	κέραϊον,	κέραϊον,
V.	ὦ κέραϊε,	κέραϊε,	κέραϊε.

Pluraliter.

N.	τὰ κέραϊα,	κέραϊα,	κέραϊα,
G.	τῶν κέραϊων,	κέραϊων,	κέραϊων,
D.	τοῖς κέραϊσι,		
A.	τὰ κέραϊα,	κέραϊα,	κέραϊα.
V.	ὦ κέραϊα,	κέραϊα,	κέραϊα.

Articulus sæpe cum nomine suo in unam syllabam coalescit, cum ille in vocali exit, hoc a vocali incipit : ut pro ὁ ἀνὴρ, ὠνὴρ ; τῷ ἀνδρὸς, τάνδρὸς ; τῷ ἀνδρὶ, τάνδρὶ ; τὰ ἑμὰ, ταῖμα. Cum nomen incipit ab aspiratâ, in articulo tenuis τ vertitur in θ ; ut τὸ ἱμάτιον, θοῖμάτιον ; ὁ ἕτερος, ἄτερος ; τῷ ἐτέρῳ, θατέρῳ ; τῷ ἐτέρῳ, θατέρῳ.

Ad eundem modum καὶ εἶλα, καῖτα ; καὶ ἐκεῖνα, κακεῖνα ; καὶ ὑπὸ, χύπὸ. Ex hoc vocalium brevium concursu syllaba fit longa.

Nomina Anomala, quæ contrahuntur, sunt

I. Ὀλοπαθῆ, quæ contrahuntur in omnibus :
ut,

1. νόος, νῆς *mens* ; ῥόος, ῥῆς, *fluxus* ; πλόος, πλῆς, *navigatio* ; ἀπλόος, ἀπλῆς, *simplex* ; διπλόος, διπλῆς, *duplex* ; σάος, σάλυς, *salvus* ; σῶς Atticè, et σῶν *Acc.*

2. Χρυσῆς, *aureus* ; ἀργυρῆς, *argenteus* ; χαλκῆς, *cereus*, a nominibus in εὖς.

3. Σιμόεις

3. Σιμόεις Σιμῆς, Σιμοένιος, Σιμῆνιος· Πλακόεις, πλακῆς, πλακοένιος, πλακῆνιος, *placenta*.

4. ὁ τιμῆς, τιμῆνιος, ἀ τιμήεις, *honoratus*.

5. In η̄ circumflexa : ut, τὸ κῆρ, κῆρος, ἀ κέαρ, cor ; et παῖς παῖδος, ἀ παῖς, *puer*.

Item ὅσιον, ος, *offis* ; ὅσῃν, Gen. ὅσιον, ὅσῃν, Dat. ὅσιον, ὅσῃν.

Sic declinatur Ἰησῆς

N. ὁ Ἰησῆς

G. τοῦ Ἰησῆ

D. τῷ Ἰησῇ

A. τὸν Ἰησῆν

V. ὦ Ἰησῆ.

II. Ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucioribus casibus contrahuntur : ut,

1. Substantiva Barytona in υς : quæ contrahuntur in nominativo, accusativo, et vocativo plurali in υς : ut, Ἐριννύες, Ἐριννῦς, *Furiæ*.

2. Imparisyllabica in ες, quæ contrahuntur in nominat. accus. et voc. plur. in ες : ut, βόες *boves*, βῆς, Doricè βῶς.

3. Adjectiva in υς, quorum masculina in Dat. singulari, Nominat. Accus. et Voc. plur.

plur. contrahuntur more primæ declinationis contractorum : ut, Nom. ἡδὺς, Gen. ἡδέος, Dat. ἡδέϊ, ἡδεῖ.

4. Comparativa, quæ contrahuntur in Acc. singulari, Nominat. Acc. et Voc. plurali : ut, Acc. μείζονα, per Syncopen μείζοα, per Crasin μείζω, Nom. μείζονες, μείζονες, μείζονες, Acc. μείζονας, μείζονας, μείζονες, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω.

HETEROCLITA.

Heteroclita sunt, quæ a communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita Genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius, ἑρεμὸς, *remus*, τὰ ἑρεμὰ : λύχνος, *lucerna*, τὰ λύχνα : μοχλὸς, *vectis*, τὰ μοχλὰ : τράχηλος, *collum*, τὰ τράχηλα * ; et quædam alia.

In singulari numero generis fœminini, in plurali neutrius est ἡ δίφρος, *currus*, τὰ δίφρα : cui addi potest, ὁ, καὶ ἡ τάρταρος, plur. τὰ τάρταρα *.

* Olim duas terminationes in ος, et ον, hæc nomina habebant.

Heteroclita Casibus.

Aptôta sunt.

Nomina literarum : ut, ἄλφα, βῆτα.

Quæ Apocopen patiuntur : ut, δῶ pro δῶμα, domus, τρέφι pro τρέφιστον, nutrimentum.

Omnes numeri a quatuor ad centum.

Poetica nomina in φι, et φιν, ut θύρηφι a θύρα, γράτοφι a γράτος, ναῦφι a ναῦς, σῆθεσφι a σῆθος.

Similiter δέμας, corpus ; σέβας, veneratio ; ὄναρ, somnium ; ὄφελος, utilitas ; νῶκαρ, torpor ; δῶς, donum, &c.

Monoptôton tantum unum est, ὦ τάν, o amice, vel amici, ab ἑτης.

Diptôta sunt ἄμφω, ἀμφοῖν, οἱ φθοῖες, τὲς φθοῖας, placentæ ; ἄτλα pro ἄτλινα, quædam ; Nom. et Accus. plur.

Triptôta, Gen. ἀλλήλων, λων, λων. Dat. ἀλλήλοις, αἰς, οἰς. Accus. ἀλλήλης, λας, λα. Vocativo carent indefinita, et interrogativa.

Heteroclita Numero.

Duali et plurali carent ἡ ἄλς, mare, ἡ γῆ, orbis terrarum, ὁ αἶρ, aer, τὸ πῦρ, elementum ignis, τὸ ἔλαιον, oleum *.

* Rarò admodum inveniuntur ; non prorsus carent ; nam. αἱ γαῖ. Arist. prob. sect. 23.—γαῖδων. Od. β. 284.

Singulari

Singulari carent ἄλφιτα, *viduus necessarius* ; Ἀθῆναι, *Athenæ* ; ὀνείρατα, *insomnia* ; et festa deorum, cum plurimis aliis.

Heteroclita Declinatione.

Quædam sunt neutra in ς, quæ a nominibus in ας genitivum mutuuntur : ut, φρέαρ, *puteus* ; ἥπαρ *jecur* ; ὕδωρ *aqua* ; ἥμαρ, *dies* ; εἶδαρ, *cibus* ; Gen. φρέατος, ἥπατος, ὕδατος, ἡματός, εἶδατος, &c. His addi possunt γάλα, *lac*, γάλακτος ; γυνή, *mulier*, γυναικός, quæ genitivos ab inusitatis nominativis γυναιξ, et γάλαξ mutuuntur.

De PATRONYMICIS.

Patronymicum est, quod vel a patre, vel ab aliâ quâpiam suæ familiæ personâ derivatur.

Patronymica Masculina desinunt

I. In ἰδης, quæ fiunt à genitivis primitivorum mutando terminationem in ιδης : ut, Πηλέως, Πηλεΐδης per Synæresin Πηλεΐδης, per Epenthesein Πηλεϊάδης, et ab Ionico genitivo Πηληΐ, Πηληϊάδης.

II. In άδης, cum nomen sit vel primæ declinationis : ut, βορέας, βορεάδης vel desinat purè : ut, Ἥλιος, Ἡλιαδης.

D

Patro-

Patronymica Fœminina desinunt

I. In *ις*, vel *ας*, quæ fiunt a Masculinis removendo *δη* : ut, Νετορίδης, Νέτορις Ἡλιάδης, Ἡλιάς. In *ης*, a nominativis primitivorum ; ut, a Χρύσης, Χρυσῆς ; Βρισῆς, Βρισηῖς, Κάδμος, Καδμηῖς.

II. In *ίνη*, vel *ώνη*, quæ fiunt a genitivis primitivorum mutando ultimam syllabam in *ίνη*, vel *ώνη* : ut, Ἀδρας, Ἀδράς, Ἀδραςίνη, Ἰκάρη, Ἰκαρίς, Ἰκαριώνη.

Patronymica Ionica desinunt in *ίων*, vel *ειων* : ut, Κρονίων, Πηλείων, Ἀτρείων.

Diminutiva varias habent terminationes ;

I. Masc. in	{	ων,	μωρίων,	<i>stultulus.</i>
		αξ,	λίθαξ,	<i>lapillulus.</i>
		σκ,	νεανίσκ,	<i>juvenis.</i>
		λ,	ναύτιλ,	<i>nautila.</i>
II. Fœm. in	{	ις,	κρηνίς,	<i>fonticulus.</i>
		σκη,	παιδίσκη,	<i>puellula.</i>
		νη,	πολίχνη,	<i>urbecula.</i>
III. Neut. in	{	ιον,	γνωμίδιον,	<i>sententiola.</i>
			πολίχνιον,	<i>urbecula.</i>

Possessiva terminantur in

Κ, ut, μουσικός, *musicus*, à μῦσα.
 Ι, ut, ἐράνι, *cælestis*, ab ἔραν.

ν,

ν, ut, ἀνθρώπιν, *humanus*, ab ἀνθρώπ.
 ει, ut, ἀνθρώπει, *humanus*, ab ἀνθρώπ.
 ῶδης, ut, λιθῶδης, *lapidosus*, à λιθ.
 , ut, πατρῷ, *paternus*, à πατήρ.

DECLINATIONES ADJECTIVORUM.

Adjectiva sequuntur formam et declinationes substantivorum.

Adjectiva in , purum, et ρ faciunt fœmininum per α, reliqua per η, et neutrum per ον. ut, ἅγι, ἁγία, ἅγιον, *sanctus*; ἀνθηρος, ἀνθηρά, ἀνθηρὸν, *floridus*: excipiuntur ὄγδο, ὄη, ὄον, *octavus*; et nomina contracta in ε, et ο *.

Quatuor adjectiva formant neutrum genus per ο, et ον, ἄλλ, τηλικῶτ, τοσῶτ, τοιῶτ; et tria pronomina, ἕτ, αὐτός, ἐκεῖν, per ο.

Adjecti-
va in {
 us } formant {
 εις } fœmin. {
 ῶς } per {
 εῖα }
 εσσα }
 ῆ }
 neutrum {
 per {
 ύ }
 εν }
 ῶν }

ut {
 ὀξύς, ὀξεῖα, ὀξύ, *acutus.*
 χαρίεις, χαρίεσσα, χαρίεν, *gratiosus.*
 ἀπλῶς, ἀπλῆ, ἀπλῶν, *simplex.*

* Ut, χρυσεος, απλοος.

Excipe πολὺς, πολύ, Acc. πολὺν, πολύ. Poet.
Gen. πολέῃ, Dat. πολεί, Plur. Nom. πολέες,
Gen. πολέων, Dat. πολέσι, Accus. πολέας.

Adjectiva in ας habent fœmininum in ασα,
et neutrum in αν, ut, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis* ;
sed Nom. μέγας, μέγα, Acc. μέγαν, μέγα. Πολὺς
mutuatur quosdam casus ab inusitato πολλός :
sic μέγας quosdam casus singulares, et omnes
duales ac plurales ab inusitato μέγας : Μέγας
μέγανος fœmininos omnes ab inusitato μέλαι-
νος ; ut et τάλας τάλανος fœmininos omnes
ab inusitato τάλαινος.

Singulariter.

	Masc.		Fœm.		Neut.
Nom.	ὁ πᾶς	—	ἡ πᾶσα	—	τὸ πᾶν
Gen.	παντός	—	πάσης	—	παντός
Dat.	παντί	—	πάσῃ	—	παντί
Acc.	πάντα	—	πᾶσαν	—	πᾶν
Voc.	ὦ πᾶς	—	πᾶσα	—	πᾶν.

Dualiter.

N. A. V.	πάντε	—	πᾶσα	—	πάντε
G. & D.	πάντοι	—	πάσαι	—	πάντοι.

Pluraliter.

Nom.	πάντες	—	πᾶσαι	—	πάντα
Gen.	πάντων	—	πασῶν	—	πάντων
Dat.	πᾶσι	—	πάσαις	—	πᾶσι
Acc.	πάντας	—	πάσας	—	πάντα
Voc.	πάντες	—	πᾶσαι	—	πάντα.

Adjectiva

Adjectiva per tria genera, et duas terminationes declinata, definunt in

ης	} et formant neutrum per	ες
ις		ι
υς		υ
ως		ων
ην		εν
ων		ον
ως		ων
ος		ον

ut	ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές, <i>verus</i> ,
	ὁ καὶ ἡ εὐχάρις, καὶ τὸ εὐχάρι, <i>gratiosus</i> .
	ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, καὶ τὸ ἄδακρυ, <i>sine lachrymis</i> .
	ὁ καὶ ἡ πολύπης, καὶ τὸ πολύπην, <i>multipes</i> .
	ὁ καὶ ἡ τέρην, καὶ τὸ τέρεν, <i>tener</i> .
	ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, καὶ τὸ εὐδαιμον, <i>felix</i> .
	ὁ καὶ ἡ εὐγεως, καὶ τὸ εὐγεων, <i>fertilis</i> .
	ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος, καὶ τὸ ἀθάνατον, <i>immortalis</i> .

Sing. Nom. ὁ, καὶ ἡ τις, καὶ τὸ τί, *aliquis*,

Gen. τῷ, καὶ τῆς, καὶ τῷ τινός,

Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ τινί,

Acc. τὸν, καὶ τὴν τινά, καὶ τὸ τί, &c.

Sic etiam declinatur τίς *quis*, *quidam*.

Quædam sunt trium generum, ut, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μάκαρ, *felix*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄρπαξ, *rapax*.

Singulariter.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	καλὸς	καλὴ	καλόν
Gen.	καλοῦ	καλῆς	καλοῦ
Dat.	καλῷ	καλῇ	καλῷ
Acc.	καλόν	καλήν	καλόν
Voc.	καλέ	καλή	καλόν.

Dualiter.

N. A. V.	καλῶ	καλὰ	καλῶ
G. & D.	καλοῖν	καλαῖν	καλοῖν.

Pluraliter.

N. V.	καλοὶ	καλαί	καλά
Gen.	καλῶν	καλῶν	καλῶν
Dat.	καλοῖς	καλαῖς	καλοῖς
Acc.	καλῶς	καλὰς	καλά.

Singulariter.

Nom.	ὁ, καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές.
Gen.	τῆς, καὶ τῆς, καὶ τῆς ἀληθείας, ἑς,
Dat.	τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἀληθείᾳ, εἰ.
Acc.	τόν, καὶ τὴν ἀληθέα, ἦ, καὶ τὸ ἀληθές,
Voc.	ὦ ἀληθής, et neut. ἀληθές.

Dualiter.

N. & A.	τῶ, καὶ τὰ, καὶ τῷ ἀληθείᾳ, ἦ,
G. & D.	τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἀληθέσιν, οἷν,
V.	ὦ ἀληθείε, ἦ.

Pluraliter.

Nom.	οἱ, καὶ αἱ, ἀληθείες, εἰς, καὶ τὰ ἀληθέα, ἦ,
Gen.	τῶν ἀληθέων, ὧν,
Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀληθέσι,
Acc.	τὰς, καὶ τὰς ἀληθείας, εἰς, καὶ τὰ ἀληθέα, ἦ,
Voc.	ὦ ἀληθείες, εἰς, et neut. ἀληθέα, ἦ.

Singulariter.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὁ, καὶ ἡ	εὐχαρις, καὶ τὸ	εὐχαρις
Gen.	τῆς, καὶ τῆς,	καὶ τῆς	εὐχαρίτος
Dat.	τῷ, καὶ τῇ,	καὶ τῷ	εὐχαρίτι
Acc.	τὸν, καὶ τὴν,	εὐχάρिता, et εὐχαριν,	καὶ τὸ εὐχαρι
Voc.	ὦ	εὐχαρι, et Neut. εὐχαρι.	

Dualiter.

N. A. V.	τὼ, καὶ τὰ,	καὶ τὼ	εὐχάρিতে
G. D.	τοῖν, καὶ ταῖν,	καὶ τοῖν	εὐχαρίτοιν

Pluraliter.

N. V.	οἱ, καὶ αἱ	εὐχάριτες, καὶ τὰ	εὐχάρिता
Gen.	τῶν, καὶ τῶν,	καὶ τῶν	εὐχαρίτων
Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς,	καὶ τοῖς	εὐχαρίσι
Acc.	τὸς, καὶ τας	εὐχάριτας, καὶ τὰ	εὐχάρिता.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	χαρίεις	χαρίεσσα	χαρίεν
Gen.	χαρίεντος	χαρίεσσης	χαρίεντος
Dat.	χαρίεντι	χαρίεσση	χαρίεντι
Acc.	χαρίεντα	χαρίεσσαν	χαρίεν
Voc.	χαρίεν, et χαρίεις,	χαρίεσσα,	χαρίεν.

Dualiter.

Dualiter.

N. A. V. χαρίεντε ——— χαρίεσσα ——— χαρίεντε
 G. D. χαρίεντοιν — χαρίεσσαιν — χαρίεντοιν.

Pluraliter.

N. V. χαρίεντες — χαρίεσσαι — χαρίεντα
 Gen. χαρίέντων — χαρίέσσων — χαρίέντων
 Dat. χαρίεσι. — χαρίεσσαις — χαρίεσι
 Acc. χαρίεντας — χαρίεσσας — χαρίεντα.

Singulariter.

	Masc.	—	Foem.	—	Neut.
Nom.	ὄξυς	—	ὄξεια	—	ὄξύ
Gen.	ὄξεο	—	ὄξείας	—	ὄξεο
Dat.	ὄξει οἱ	—	ὄξεια	—	ὄξει
Acc.	ὄξυν	—	ὄξειαν	—	ὄξύ
Voc.	ὄξυ	—	ὄξεια	—	ὄξύ.

Dualiter.

N. A. V. ὄξεε ——— ὄξεία ——— ὄξεε
 G. D. ὄξεοιν ——— ὄξείαιν ——— ὄξεοιν.

Pluraliter.

N. V. ὄξεες ὄξεις — ὄξειαι — ὄξεία
 Gen. ὄξέων — ὄξείων — ὄξέων
 Dat. ὄξεσι — ὄξείαις — ὄξεσι
 Acc. ὄξείας ὄξεις — ὄξείας — ὄξεία.

NUMERALIA.

NUMERALIA.

NUmeralia quædam sunt Cardinalia, quædam Ordinalia.

I. Cardinalia sunt εἷς *unus*; δύο, vel δύο *duo*; τρεῖς *tres*; τέσσαρες *quatuor*; quæ sic inflectuntur.

	N.	G.	D.	A.	
Masculino.	εἷς,	ένος,	ένι,	ένα,	<i>unus.</i>
Foeminino.	μία,	μιᾶς,	μιᾷ,	μίαν,	<i>una.</i>
Neutro.	έν,	ένός,	ένι,	έν,	<i>unum.</i>

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, ἕδεις, et μηδεις, *nemo*, *nullus*, ἕδεμία μηδεμία, ἕδέν, μηδέν.

Δύο et δύο, *duo*, Gen. & Dat. δυοῖν, δυεῖν Atticè. Dat. δυσι.

Sed δύο omnium generum, et omnium casuum esse observatur.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία, *tres.*

Gen. τῶν τριῶν,

Dat. τοῖς τρισὶ,

Acc. τες, καὶ τὰς, τρεῖς, καὶ τὰ τρία,

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα,

Gen. τῶν τεσσάρων, [*quatuor.*

Dat. τοῖς τέσσαρσι,

Acc. τες, καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

E

A quatuor

A quatuor usque ad centum non declinantur Numeralia, ut,

πέντε *quinque*,
 ἕξ *sex*,
 ἑπτα *septem*,
 ὀκτώ *octo*,
 ἐννέα *novem*,
 δέκα *decem*,
 ἑνδεκά *undecim*,
 δωδέκα *duodecim*,
 δεκατρεῖς *tredecim*,
 δεκατέσσαρες *quatuordecim*,
 δεκαπέντε *quindecim*,
 &c.
 εἴκοσι *viginti*,

εἴκοσι εἰς *viginti unus*,
 εἴκοσι δύο *viginti duo*,
 &c.
 τριάκοντα *triginta*,
 τεσσαράκοντα *quadraginta*,
 πενήκοντα *quinquaginta*,
 ἑξήκοντα *sexaginta*,
 ἑβδομήκοντα *septuaginta*,
 ὀγδοήκοντα *octoginta*,
 ἑννεήκοντα *nonaginta*,
 ἑκατόν *centum*.

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt, ut,

οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια,
ducenti, ducentæ, ducenta:
 τριακόσιοι *trecenti*,
 τεσσαρακόσιοι *quadringenti*,
 πεντακόσιοι *quingenti*,
 ἑξακόσιοι *sexcenti*,
 ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι,

ἐννεακόσιοι, χίλιοι *mille*.
 δισχίλιοι, *bis mille*,
 τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, *et sic deinceps*.
 μύριοι *decies mille*,
 δισμύριοι, τρισμύριοι, *et sic deinceps*.

II. Or-

II. Ordinalia sunt, quæ Interrogationi πό-
σος *quotus*, apte respondent : ut,

πρῶτος *primus*,
 δεύτερος *secundus*,
 τρίτος *tertius*,
 τέταρτος *quartus*,
 πέμπτος *quintus*,
 ἕκτος *sextus*,
 ἑβδομος *septimus*,
 ὀγδοος *octavus*,
 ἕννατος *nonus*,
 δέκατος *decimus*,
 ἑνδέκατος *undecimus*,
 δωδέκατος *duodecimus*,
 τρισκαίδέκατος *decimus*
tertius,
 τεσσαρακαίδέκατος,
 &c.
 εἰκοσὸς *vigefimus*,

εἰκοσὸς πρῶτος, εἰκοσὸς
 δεύτερος, &c.

τριακοσὸς, τεσσαρακο-
 σὸς πενήτηκοσὸς, ἑξη-
 κοσὸς, ἑβδομηκοσὸς,
 ὀγδοηκοσὸς, ἑννεηκο-
 σὸς, ἑκατὸς *cente-*
simus,

διακοσιοσὸς, τριακοσι-
 οσὸς, &c.

χιλιοσὸς *millesimus*,
 διχιλιοσὸς, *bis millesi-*
mus, &c.

μυριοσὸς, *decies millesi-*
mus,

δισμυριοσὸς *vicies mil-*
lesimus, &c.

Præterea sunt nomina dialia, quæ dierum
 spatium significant, ut,

τριταῖος *tertianus*, τέταρταῖος *quartanus*, &c.
i. e. erumpens, aut aliquid agens die 3, 4,
 &c.

Græci numeros his literis exprimunt.

α'	1	ι'	10	ρ'	100	α.	1000
β'	2	κ'	20	σ'	200	β.	2000
γ'	3	λ'	30	τ'	300	γ.	3000
δ'	4	μ'	40	υ'	400	δ.	4000
ε'	5	ν'	50	φ'	500	ε.	5000
ζ'	6	ξ'	60	χ'	600	ι.	10000
η'	7	υ'	70	ψ'	700	κ.	20000
θ'	8	π'	80	ω'	800	ρ.	100000
ι'	9	ζ'	90	πί	900	σ.	200000

COMPARATIO NOMINUM.

Adjectiva in @ formant comparativum mutando ς in τερ@, et superlativum in τατ@.

ut, { ἐνδοξ@, ἐνδοξότερ@, ἐνδοξότατ@,
ἐνδόξη, ἐνδοξότερα, ἐνδοξοτάτη.
ἐνδοξον, ἐνδοξότερον, ἐνδοξότατον.

Quæ penultimam habent brevem, mutant o in ω in comparativo, et superlativo, ut, φρόνιμ@, φρονιμώτερ@, φρονιμώτατ@, *prudens, prudentior, prudentissimus*. Excipe κενός, κενότερ@, κενότατ@, *vacuus*; στενός, στενότερ@, στενότατ@, *angustus*.

Reliqua

Reliqua adjectiva comparantur per ἕσπερος
et ἑσπέρη, sed in ας per ἀνέσπερος et ἀντατός.
In υς, sæpe per ἰων et ἰσος, ut,

Θετικὸν, Συγκριτικὸν, Ὑπερθετικόν.
Positivus, Comparativus, Superlativus.

ῥων. σωφρων, σωφρονέσας, σωφρονέσας,
modestus.

α. μέλας, μελάνηρ, μελάνηα,
niger.

εις. χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος,
gratiosus.

In ης· εὐσεβῆς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατα,
religiosus.

υς. ἀπλῆς, ἀπλόσερος, ἀπλόσαλος,
simplex.

υς. εὐρύς, εὐρύτερος, et εὐρίων. εὐρυτάτος, et
εὐριζος, *latus*.

αρ. μάκαρ, μακάριερος, μακάριαιος,
felix.

ην. τέρην, τερενέσπερος, τερενέσαλος,
tener.

COMPARATIO IRREGULARIS.

Pos.

Comp.

Super1.

Κακός, *malus*, — { κακίων, et } — κακίστος, et
κακώτερος, } — κακώτατος.

_____ χείρων, *pejor*, χειρισος.

~~ἐλάσσων, ἐλάττων,~~ } μικροῦ, ἐλάχιστος.

Βραδύς,

βραδύς, *tardus*, — βράσσων, *tardior*, —
 μέγας, *magnus*, — μέγιστος.
 πλέος, et } *plenus*, { πλέων, et } — πλεῖστος.
 πλεῖος, } { πλείων, }
 φίλος, *amicus*, — φίλτερος, — φίλτατος, et
 φίλιςτος.

Attici formant multa per ἴσπερος, et ἴσατος,
 et nonnulla per ἑσπερος, et ἑσατος, à positivis
 in os ; ut,

Λάλος λαλίσπερος, λαλίστατος, *loquax*.
 Ὀλίγος, ὀλιγίσπερος, ὀλιγίστατος, et ὀλιγίστος,
paucus, &c.

Comparantur etiam, I. Substantiva ; ut

Ἔχθος	<i>odium</i> ,	ἐχθίων,	ἐχθιστος.
Ἄισχος	<i>dedecus</i> ,	αἰσχίων,	αἰσχιστος.
Κῦδος	<i>gloria</i> ,	κυδίων,	κύδιστος.
Κέρδος	<i>lucrum</i> ,	κερδίων,	κέρδιστος.
Καλλος	<i>pulchritudo</i> ,	καλλίων,	κάλλιστος.
Ἄρης	<i>Mars</i> ,	ἀρείων,	ἄριστος.
Κράτος	<i>robur</i> ,	— — —	κράτιστος.
Κρεῖων	<i>rex</i> ,	{ κρείσων, vel }	{ — — — }
		{ κρεῖττων, }	
Βέλος	<i>telum</i> ,	{ βέλτερος, vel }	{ βέλτιστος,
		{ βελτίων, }	

II. Pronomen ;

II. Pronomen ; ut,

Αὐτὸς *ipse*, — αὐτότατος.

III. Verba; ut,

Λω νολο, { λωίων, vel
 { λώων, vel } λώστος.
 { λωίτερος. }

Φέρω *fero*, φέρερος, φέρλιος, φέριστος,
et φέρτιστος.

IV. Adverbia ; ut,

* Ἄνω	<i>supra,</i>	ἀνώτερος,	ἀνώτατος.
Μάλα	<i>valdè,</i>	μᾶλλον,	μάλιστα.
Κάτω	<i>infra,</i>	κατώτερος,	κατώτατος.
Πορῶ	<i>longè,</i>	πορῶτερος,	πορῶτατος.
Πέραν	<i>ultra,</i>	περαιίτερος,	περαιίτατος.
Ἐξω	<i>extra,</i>	ἐξώτερος,	ἐξώτατος.
Ῥεα	<i>facile,</i>	ῤάων,	ῤάστος.

V. Præpositiones ; ut,

Ἵπέρ *super*, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος; per
Syncopen ὕπατος.

Πρὸ *ante*, πρότερος, πρότατος; per
Syncopen πρόατος; per Crasin πρῶτος, et,
quasi geminato superlativo, πρῶτιστος.

Ἐγγύς *prope*, Ἐγγύτερος, *vel* Ἐγγίαν, Ἐγγύ-
τατος, *vel* Ἐγγιστος.

VI. Par-

VI. Participia ; ut,

Ἐρρωμένος *robustus*, ἔρρωμενέστερος, ἔρρωμενέσιαι-
τος.

Quædam etiam sunt, quæ prorsus ab ana-
logiâ recedunt ; ut, ἀγαθός, ἐσθλός, *bonus* ;
ἀμείνων, *melior* ; ἀριστος, *optimus* ; καλός, *pul-
cher* ; χερείων, *pejor* ; μείων, ἥσσων, et ἥττων,
minor ; μέζων, et, μᾶσσων, *major* ; &c.

PRONOMINA.

Pronomina primitiva sunt, ἐγὼ, *ego* ; σὺ,
tu ; ἔ, *sui* ;

Possessiva sunt, ἐμὸς, *meus* ; σὸς, *tuus* ; ὅς,
vel ἐὸς, *suus* ; νωῖτερ, *noster duorum* ; σφωίτε-
ρος, *vester duorum* ; ἡμέτερος, *noster* ; ὑμέτερος,
vester ; σφέτερος, *suus*.

Reliqua sunt, ἔτος, *hic* ; ἐκεῖνος, *ille* ; αὐτός,
ipse ; ὅς, *qui*.

Composita sunt ἐμαυτῷ, *mei ipsius* ; σεαυτῷ,
tui ipsius ; ἐαυτῷ, *sui ipsius*.

Ἐγὼ, *Ego*.

Sing.	Dual.	Flur.
N. ἐγὼ,	N. & A.	N. ἡμεῖς,
G. ἐμῷ,	νωῖ, νῶ,	G. ἡμῶν,
D. ἐμοί,	G. & D.	D. ἡμῖν,
A. ἐμέ, et per Aphæresin, μῷ, μοί, μέ.	νωῖν, νῶν.	A. ἡμᾶς.

Σὺ,

Σὺ, *tu.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. σὺ,	N. & A.	N. ὑμεῖς,
G. σέ,	σφῶϊ, σφῶν.	G. ὑμῶν,
D. σοί,	G. & D.	D. ὑμῖν,
A. σέ.	σφῶϊν, σφῶν,	A. ὑμᾶς.

Οὗ, *sui; et illius.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. caret.	N. & A.	N. σφεῖς,
G. ἑ,	σφωῖ, σφέ,	G. σφῶν,
D. οἱ, vel ἐοῖ,	G. & D.	D. σφίσι,
A. ἑ.	σφωῖν, σφίν.	A. σφᾶς.

Relativum.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὅς, ἥ, ὅ,	N. & D.	N. οἱ, αἱ, αἱ,
G. ὅ, ἥ, ὅ,	ὡ, αἰ, ὡ,	G. ὧν, ὧν, ὧν,
D. ὡ, ἥ, ὡ,	G. & D.	D. οῖς, αῖς, οῖς,
A. ὄν, ἦν, ὅ.	οῖν, αῖν, οῖν.	A. ὅς, αῖς, αἱ.

Sic ὅσῃς, ἥτις, ὅτι, et ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Item reliqua per tria genera more adjectivorum, et, ut nomina secundæ, et tertiæ declinationis, inflectuntur.

Ἐμὸς,

ἐμῇ,

ἐμὸν.

ἡμέτερος,

ἡμετέρα,

ἡμέτερον.

νωίτερος,

νωίτερα,

νωίτερον.

F

σὸς.

σὸς vel τεὸς,	σὴ vel τεή,	σὸν vel τεόν.
σφωϊτερος,	σφωϊτέρα,	σφωϊτερον.
εὸς vel ὅς	ἐή vel ἥ,	εὸν vel ὄν.
σφέτερος,	σφετέρα,	σφέτερον.
ἑτος,	αὕτη,	τῆτο.
ἐκεῖνος,	ἐκείνη,	ἐκεῖνο.
αὐτός,	αὐτή,	αὐτό.
ἐμαυτῷ,	ἐμαυτῆς,	ἐμαυτῷ.
σεαυτῷ,	σεαυτῆς,	σεαυτῷ.
ἐαυτῷ,	ἐαυτῆς,	ἐαυτῷ.

Sing. Nom.	ἑτος,	αὕτη,	τῆτο.
Gen.	τέτῃ,	ταύτης,	τέτῃ.
Dat.	τέτῳ,	ταύτῃ,	τέτῳ.
Acc.	τῆτον,	ταύτην,	τῆτο.

Dual. N. A.	τέτῳ,	ταύτα,	τῆτω.
G. D.	τέτοιιν,	ταύταιιν,	τέτοιιν.

Plur. Nom.	ἑτοί,	αὗται,	ταῦτα.
Gen.	τέτων,		
Dat.	τέτοις,	ταύταις,	τέτοις.
Acc.	τέτῃς,	ταύτας,	ταῦτα.

Sic variatur etiam ἐκεῖνος.

Pronomina Composita, quæ carent Nominativo.

Gen.	Dat.	Acc.
ἐμαυτῷ,	τῷ, τῇ, τῷ.	τόν, τήν, τό.
σεαυτῷ, τῆς, τῆς,		
ἐαυτῷ,		

et per crasin σαυτῷ, τῆς, τῆς : αὐτῷ, τῆς, τῆς, &c.

Singularem solum habent ἐμαυτῷ et σεαυτῷ :
pluralem

pluralem vero habet *ἑαυτῶν* ; *ἑαυτῶν*, *τῶν*, *τῶν*.
 Dat. *τοῖς*, *ταῖς*. Acc. *τές*, *τάς*, *τά*.

Pronomen Indefinitum *δεῖνα*, quidam.

Nom. *ὁ* * *δεῖνα*, vel *δεῖς*, ἡ *δεῖνα*, τὸ *δεῖνα*,
 Gen. *τῷ* *δεῖνος*, et *δεῖνατος*, *τῆς* *δεῖνος*, *τῷ* *δεῖνος*,
 Dat. *τῷ* *δεῖνι*, et *δεῖνατι*, *τῇ* *δεῖνι*, *τῷ* *δεῖνι*,
 Acc. τὸν *δεῖνα*, τὴν *δεῖνα*, τὸ *δεῖνα*.

VERBUM.

Conjugationes, *συζυγίαι*, sunt tredecim ; sex
 Barytonorum, tres Contractorum, et qua-
 tuor verborum in *μ*.

Vocantur Barytona, quia gravem habent
 tonum in ultimâ, qui non appingitur, sed sub-
 intelligitur, ita ut accentus sit in penultimâ.

Conjugationes verborum dignoscuntur per
 literas Characteristicas, quæ figurativæ, vel
 indices appellantur.

Litera Characteristica est, quæ præcedit *ω*,
 vel *ομαι* : Sed in *π*, *κ*, *μν*, prior litera est
 Characteristica.

Characteristica Primæ Conjugationis.

In		
Præf.	Fut.	Præt.
<i>π</i> , <i>τέρπω</i>	<i>τέρψω</i>	<i>τέτερφα</i> , <i>delecto.</i>
<i>β</i> , <i>λείβω</i>	<i>λείψω</i>	<i>λέλειφα</i> , <i>sacrifico.</i>
<i>φ</i> , <i>γράφω</i>	<i>γράψω</i>	<i>γέγραφα</i> , <i>scribo.</i>
<i>π</i> , <i>τύπλω</i>	<i>τύψω</i>	<i>τέτυφα</i> , <i>verbero.</i>

* *Pronomen* *δεῖνα* non declinatur ; Genitivi igitur, et
 Dativi casus ab inusitato Nominativo, *δεῖς* oriuntur.

Secundæ.

κ, πλέκω	ξω	πλέξω	χα	πέπλεχα, <i>plico.</i>
γ, λέγω		λέξω		λέλεχα, <i>dico.</i>
χ, τρέχω		τρέξω		τέτρεχα, <i>curro.</i>
κλ, τίκω		τέξω		τέτεχα, <i>pario.</i>

Tertiæ.

τ, ἀνύτω	σω	ἀνύσω	κα	ἥνυκα, <i>perficio.</i>
δ, ἄδω		ἄσω		ἦκα, <i>cano.</i>
θ, πλῆθω		πλήσω		πέπληκα, <i>impleo.</i>

Quartæ.

σσ, πλάσσω	ετ	πλάσω	ετ	πέπλακα, <i>fingo.</i>
τλ, ὀρύττω		ὀρύξω		ὠρυχα, <i>fodio.</i>
ζ, * φράζω		φράσω		πέφρακα, <i>dico.</i>

Quintæ.

Præs.

Fut.

Præt.

λ, ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, <i>psallo.</i>
μ, νέμω		νεμῶ		νενέμηκα, <i>distribuo.</i>
ν, φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, <i>ostendo.</i>
ξ, σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα, <i>sero.</i>
μν, τέμνω		τεμῶ		τέλέμηκα, <i>scindo.</i>

* Nonnulla in ζω, habent ξω, ut οἰμᾶζω, οἰμᾶξω; et alia quædam habent σω, et ξω, ut ἀρπάζω *rario*, ἀρπάσω, et ἀρπάξω. Quædam etiam ante ξ assumunt γ, ut λιζω, πλάζω, κλάζω, σαλπίζω; λιγξω. &c.

Sextæ.

IN Voce activá, et mediâ octo sunt Tempora.

Imperfectum ——— Παράκλητος.

Plusquam Perfectum ὑπερσυντελικός.

Futurum { primum, et } Μέλλων { πρῶτος, καὶ
secundum. } δεύτερος.

Modi.

Indicativus ———— Ὅρισμένη.

Optativus ————— Εὐκτική

Infinitivus ----- Ἀπαρέμφατος.

Regulæ.

Cum

Cum tertia pluralis exit in *σι*, vel *ται*, tertia dualis eadem est cum secundâ.

MODUS INDICATIVUS, a quo omnes alii Modi deducuntur.

Tempus Præsens.

S. *τύπτω, τύπτεις, τύπτει* *verbero.*

D. *τύπτετον, τύπτετον*

P. *τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.*

Unde Imperfectum.

S. *ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε* *verberabam.*

D. *ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην*

P. *ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον* *.

Futurum primum.

S. *τύψω, τύψεις, τύψει* † *verberabo.*

D. *τύψετον, τύψετον*

P. *τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.*

Unde Aoristus primus.

S. *ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε* *verberavi.*

D. *ἐτύψατον, ἐτυψάτην*

P. *ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.*

* Iones formant imperfectum et aoristos ambos in *εσκον*, a secunda personâ singulari, abjiciendo augmentum et addendo *κον*; ut *τύπτες, τύπτεσκον*; *τύψας, τύψεσκον*. Terminatio *ον* fit *όμεν* in Pass. & Med.

† In futuris quintæ conjugationis *ω* — *εις* — *ει*, &c. itemque in quibusdam Atticis et Doricis omnibus futuris reliquarum conjugationum.

Perfectum.

Perfectum.

- S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε *verberavi.*
 D. τετύφατον, τετύφατον.
 P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Unde Plusquam Perfectum.

- S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει *verberaveram.*
 D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφεῖτην.
 P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

Aoristus secundus.

- S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε *verberavi.*
 D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην.
 P. ἐτύπομεν, ἐτυπετε, ἔτυπον.

Unde Futurum secundum.

- S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ *verberabo.*
 D. τυπεῖτον, τυπεῖτον.
 P. τυπῶμεν, τυπεῖτε, τυπῶσι.

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

- S. τύπε, τυπέτω *verbera.*
 D. τύπετον, τυπέτων.
 P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Aoristus primus.

- S. τύφα, τυφάτω *verberato tu.*
 D. τύφαλον, τυφάτων.
 P. τύφατε, τυφάτωσαν.

Aoristus

Aoristus secundus.

- S. τύπε, τυπέτω· *verberato tu.*
 D. τύπελον, τυπέτων·
 P. τύπελε, τυπέτωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέτυφε, τέτυφέτω· *verberaveris.*
 D. τέτύφελον, τέτυφέτων·
 P. τετύφελε, τέτυφέτωσαν.

MODUS OPTATIVUS.

Præsens, et Imperfectum, εἶθε.

- S. τύπλοιμι, τύπλοις, τύπλοι· *utin. verberem,*
 D. τύπλοιον, τυπλοίτην· *[vel verberarem.*
 P. τύπλοιμεν, τυπλοίτε, τυπλοίεν.

Futurum primum.

- S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι· *verberem.*
 D. τύψοιον, τυψοίτην·
 P. τύψοιμεν, τυψοίτε, τυψοίεν.

Aoristus primus.

- S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι· *verberaverim.*
 D. τύψαιτον, τυψαίτην·
 P. τύψαιμεν, τυψαίτε, τυψαίεν.

Aoristus Æolicus Atticis usitatissimus.

- S. τυψεία, τυψείας, τυψείε· *verberaverim.*
 D. τυψείαλον, τυψείατην·
 P. τυψείαμεν, τυψείατε, τυψείαν.

Perfectum,

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι· *verberavissē.*

D. τετύφοιτον, τετύφοίτην·

P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Aoristus secundus.

S. τύποιμι, τύποις, τύποι· *verberaverim.*

D. τύποιτον, τυποίτην·

P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum secundum.

S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ· *verberavero.*

D. τυποῖτον, τυποίτην·

P. τυποῖμεν, τυποίτε, τυποίεν.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præsens, et Imperfectum, εἰν.

S. τύπῳ, τύπῃς, * τύπῃ· *si verberem, vel*D. τύπῃον, τύπῃον· [*verberarem.*

P. τύπῳμεν, τύπῃε, τύπῳσι. †

Aoristus primus.

S. τύψῳ, τύψῃς, τύψῃ· *si verberavero.*

D. τύψῃον, τύψῃον·

P. τύψῳμεν, τύψῃε, τύψῳσι.

Aoristus secundus.

S. τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ· *si verberavero.*

D. τύπῃον, τύπῃον·

P. τύπῳμεν, τύπῃε, τύπῳσι.

* Iones addunt σι tertiis personis singularibus, ut τύπῃσι pro τύπῃ.

† Penultima longa in duali ac plurali hujus modi corripitur sæpe; Ionicè, ut ait scriptor Sch. brev. ad Iliad. B. 72. sed Lesbos (περὶ σχημ. p. 178. edit. Valek.) dicit hoc esse schema Corinthium.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.S. τετύφω, τετύφης, τετύφη· *si verberaverim.*

D. τετύφηλον, τετύφηλον·

P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

MODUS INFINITIVUS.

Præsens, et Imperfectum, τύπλειν.

Futurum primum, τίψειν.

Aoristus primus, τύψαι.

Perfectum, et Plusquam-Perf. τετυφέναι.

Aoristus secundus, τυπεῖν.

Futurum secundum, τυπεῖν.

PARTICIPIUM.*Participia omnia sequuntur formam Adjectivorum.***Præsens, et Imperfectum.**

Nom.

Gen.

M. ὁ τύπων, τῷ τύπονι·

verberans.

F. ἡ τύπῃσα, τῆς τυπῆσης·

N. τὸ τύπον, τῷ τύπονι·

Futurum primum.

M. ὁ τύψων, τῷ τύπονι·

verberaturus.

F. ἡ τύψῃσα, τῆς τυψῆσης·

N. τὸ τύπον, τῷ τύπονι·

Aoristus primus.

M. ὁ τύψας, τῷ τύψαντι·

qui verberavit.

F. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης·

N. τὸ τύψαν, τῷ τύψαντι·

Perfectum, et Plusquam Perfectum.M. ὁ τετυφώς, τῷ τετυφότη· *qui verberavit, vel*F. ἡ τετυφῖα, τῆς τετυφίαις· *[verberaverat.]*

N. τὸ τετυφός, τῷ τετυφότη·

Aoristus

Aoristus secundus.

Nom.

Gen.

M. ὁ τυπῶν, τῷ τυπόνῳ. *qui verberavit.*

F. ἡ τυπῆσα, τῆς τυπέσης.

N. τὸ τυπὸν, τῷ τυπόνῳ.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶνῳ. *verberaturus.*

F. ἡ τυπῆσα, τῆς τυπέσης.

N. τὸ τυπῶν, τῷ τυπῶνῳ.

Cognata Tempora in VOCE ACTIVA.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	τύπτω	τύπτει	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imp.	ἐτυπτον					
Fut. α.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων
Aor. α.	ἐτύψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Perf.	ἐτετύφα	τέτυφε	τετέφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς
Plusq.	ἐτετύφειν					
Aor. β.	ἐτυπον	τύπε	τύποιμι	τίπω	τυπέην	τυπῶν
Fut. β.	τυπῶ		τυποίμι		τυπέην	τυπῶν

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Partic.
Præs.	λέγω	λέγει	λέγοιμι	λέγω	λέγειν	λέγων
Imp.	ἐλέγον					
Fut. α.	λέξω		λέξοιμι		λέξεσθαι	λέξων
Aor. α.	ἐλέξα	λέξον	λέξαιμι	λέξω	λέξαι	λέξας
Perf.	ἐλέλεχα	έλελεχος	ελελέχοιμι	ελελέχω	ελελέχεναι	ελελεχώς
Plusq.	ἐλελέχεσθαι					
Aor. β.	έλεγον	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λεγέην	λεγῶν
Fut. β.	λέγῶ		λεγοίμι		λεγέην	λεγῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἔσθω	ἔσθε	ἔσθωμι	ἔσθω	ἔσθην	ἔσθων
Imperf.	ἔπαινον					
Fut. α.	ἔσσω		ἔσσοιμι		ἔσσειν	ἔσσω
Aor. α.	ἔκασα	ἔκασον	ἔκασαιμι	ἔκασω	ἔκασαι	ἔκασας
Perf.	ἔπεπικα	ἔπεπικε	ἔπεπικοιμι	ἔπεπικω	ἔπεπικέναι	ἔπεπικώς
Plusq. Perf.	ἔπεπικεν					
Aor. β.	ἔπιθον	ἔπιθε	ἔπιθοιμι	ἔπιθω	ἔπιθεῖν	ἔπιθων
Fut. β.	ἔπιθῶ		ἔπιθοιμι		ἔπιθειν	ἔπιθῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζω	φράζε	φράζοιμι	φράζω	φράζειν	φράζων
Imperf.	ἔφραζον					
Fut. α.	φράσω		φράσοιμι	φράσω	φράσειν	φράσω
Aor. α.	ἔφρασα	ἔφρασον	ἔφρασαιμι	ἔφρασω	ἔφρασαι	ἔφρασας
Perf.	ἔφρακα	ἔφρακε	ἔφρακοιμι	ἔφρακω	ἔφρακέναι	ἔφρακώς
Plusq. Perf.	ἔπεφράκειν					
Aor. β.	ἔφραδον	ἔφραδε	ἔφραδοιμι	ἔφραδω	ἔφραδεῖν	ἔφραδων
Fut. β.	ἔφραδῶ		ἔφραδοιμι	ἔφραδω	ἔφραδεῖν	ἔφραδῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπείρω	σπείρε	σπείροιμι	σπείρω	σπείρειν	σπείρων
Imperf.	ἐσπείρον					
Fut. α.	σπερῶ		σπεροῖμι		σπερεῖν	σπερῶν
Aor. α.	ἐσπειρα	σπεῖρον	σπείραιμι	σπείρω	σπείραι	σπείρας
Perf.	ἐσπαρκα	ἐσπαρε	ἐσπαρκοίμι	ἐσπάρω	ἐσπαρκέναι	ἐσπαρκώς
Plusq. Perf.	ἐσπάρκαειν					
Aor. β.	ἐσπαρον	σπάρε	σπάροίμι	σπάρω	σπαρεῖν	σπαρών
Fut. β.	σπαρῶ		σπαροίμι		σπαρεῖν	σπαρών

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκῶ	ἀκε	ἀκοίμι	ἀκῶ	ἀκέειν	ἀκῶν
Imperf.	ἤκον					
Fut. α.	ἀέσω	ἀκσον	ἀέσοιμι	ἀέσω	ἀέσειν	ἀέστων
Aor. α.	ἤκσα	ἤκσε	ἤκσαιμι	ἤκω	ἤκσαι	ἤκσας
Perf.	ἤκκα		ἤκοίμι		ἤκέναι	ἤκκώς
Plusq. Perf.	ἤκέκειν					
Aor. β.	ἤκον	ἀκος	ἀκοίμι	ἀκῶ	ἀκοεῖν	ἀκῶν
Fut. β.	ἀκῶ		ἀκοίμι		ἀκοεῖν	ἀκῶν

TEMPORUM FORMATIO.

Præsens.

Præsens est thema, et fundamentum, ut, *τύπῳ*.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsentī, mutando *ω* in *ον*, et præponendo augmentum, ut, *τύπῳ*, *ἔτυπον*.

Augmentum.

Augmentum, *αὐξησης*, est duplex; syllabicum, *συλλαβικὴ*, et temporale *χρονική*. Syllabicum augmentum est *ε*, cum verbum incipiat à consonante; tunc enim *ε* præfigitur Imperfecto, Plusquam Perfecto, Aoristo primo, Aoristo secundo modi Indicativi, sed non in reliquis modis.

Attici mutant *ε*, syllabicum augmentum, in temporale, *η*, ut *ἔμελλον*, *ἤμελλον*, *futurus eram*.

Verbis, in auctis temporibus, incipientibus ab *α*, *η*, *ο*, *ω*, *σι*, *θ*, Attici præfigunt *ε* cum spiritu thematis: ut *ἑάλωκα*, *ἔηκα*, *ἔοργα*, *ἑώργειν*, *ἔωτα*, *ἔοικα*, *ἔερηκα*. Solvunt etiam temporale augmentum *η* in *εα*, ut *ἔαξε* pro *ἦξε*.

Poetæ præponunt *ε* Aoristis, sive à vocali, sive à diphthongo incipientibus, ut *ἔειπα* pro *εἶπα*, *dixi*.

Si verbum incipiat a *ξ*, geminatur *ρ* post *ε*, ut, *ρίπῳ*, *ῥῥίπλον* *.

* Apud Poetas *ρ* sæpe non geminatur, ut, *ἔξεζον* Od. ↓ 56.

TEMPORALE AUGMENTUM.

Temporale augmentum adhibetur, cū verbum incipiat à mutabili vocali, vel à mutabili diphthongo, et usurpatur in Perfecto, et Plusquam Perfecto, per omnes modos : In Imperfecto, et Aoristis solummodo in Indicativo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο, α, et ε, mutantur in η, ut ἀκῶ, ἤκων, *audiebam* ; et ο in ω, ut, ὀρύττω, ὥρυττον, *fodiebam* ; ἐγείρω, ἤγειρον, *excitabam* *.

Mutabiles diphthongi sunt αι, αυ, οι. αι mutatur in η, ut, αἶρω, ἤρων, *tollebam* : αυ in ηυ, ut, αὐξάνω, ἠύξανον, *augebam* : οι in ω, ut, οἰκίζω, ὠκίζον, *ædificabam*.

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales sunt longæ naturæ.

η, ἤχέω, ἤχεον, *sono, sonabam*.
ι, ἰθύνω, ἰθύνον, *dirigo*.
υ, ὑλίζω, ὑλίζον, *defæco*.
ω, ὠθω, ὠθον, *impello*.

Immutabiles Diphthongi sunt

ει, εἰκάζω, εἵκαζον, *assimilo*.
ευ, εὐθύνω, εὐθύνον, *dirigo*.
ε, ἐτάζω, ἔταζον, *vulnero*.

* Vocales ι et υ, si breves sunt naturæ in præsenté, fiunt longæ in auctis temporibus ; ἰκάνω, ἰκάνον : ὑβρίζω, ὑβρίζον. Igitur ι et υ capiunt augmentum, potestate literæ, etsi non forma, mutata. Atticè

Atticè tamen *ει* mutatur * in *η*, ut *εἰκάζω*, *ἡκαζον*; et *ευ* in *ηυ*, ut, *εὐχαμαι*, *ἡυχόμεν*, *ορο*, *οραbam*: et *εἶδω*, *scio*, in plusquam perfectò fit *εἶδew*, et Att. *ἦδειν*, *sciveram*. Quædam etiam verba excipiuntur, quæ in Aoristo secundo dimidium diphthongi amittunt, ut, *εἶδω*, *scio*, in Aoristo secundo *ἶδον*.

Exceptiones.

Quatuor sunt verba, incipientia ab *α*, quæ augmentum non admittunt, ut, *ἄω*, *ἄον*, *spiro*: *αἶω*, *αἶον*, *audio*: *ἀηθέσσω*, *ἀηθέσσον*, *insuetus sum*: *ἀνδίζομαι*, *ἀνδίζόμεν*, *tædio afficio*: ne *η*, nullâ literâ interpositâ, geminetur †.

Quædam, ab *ε* incipientia, in auctis temporibus adsciscunt *ι*, ut, *ἔχω*, *εἶχον*, *habeo*: *ἔλω*, *εἶλον*, *cario*: *ἐλκω*, *ἐλκίω*, *traho*: *ἐρπώ*, *ἐρπύζω*, *serpo*: *ἐτήκω*, *στο*: *ἐπομαι*, *sequor*: *ἐρέω*, *dico*: *ἐσιάω*, *convivio excipio*: *ἐάω*, *jino*: *ἔω*, *induo*: *ἔω*, *colloco*: *ἐρύω*, *traho*: *ἐθίζω*, *assuefacio*: *ἐργάζομαι*, *operor*: *ἐλίσσω*, *volvō*: *ἔπω*, *εἶπον*, *dico*: quod servat augmentum in omnibus modis: *ἔθω*, *assuesco*, in præterito medio *εἶωθα*, interposito *ω*.

E ante *ο* non mutatur, sed *ο* in *ω* § vertitur, ut, *ἐορτάζω*, *ἐώρταζον*, *festum celebroy*.

* Id est, pars mutabilis diphthongi mutatur, quod solum in diphthongis, vulgo dictis mutabilibus, agitur.

† Veteres Attici *α* longam naturâ non mutabant in *η* per augmentum: *ἀλόω*, *ἀλέσω*, *αλωκα*. Valek ad Phæn. v. 591.

§ Haud absimili modo *εὐλπα* *εὐλπειν*, *ἐοργα* *ἐώργειν*, *εἰκα* *εἰκαειν*.

Quædam etiam, ab *οι* incipientia, nullum habent augmentum : ut, *οἰδάνω, ὀιδαναν, tu-meo : οἰκερέω, domum custodio : οἰνόω, in vinum verto : οἰμάω, concito ;* et multa alia.

De Augmentis Compositorum.

Verba habent augmentum in initio, si componantur vel

1. Cum nomine, ut, *φιλοσοφέω, ἐφιλοσώφην, philosophor.*

2. Cum præpositione, quæ non mutat significationem verbi, ut, *καθεύδω, ἐκαθευδον, dormio : vel, si simplicia nullo sint in usu, ut, ἀντιβόλῳ, supplico, ἡντιβόλην ἐμμελῶ, ἡμμέλην, curo.*

3. Cum *ὁμῶς*, vel *ὁμῶ*, et *α* privativâ particulâ : ut, *ἀφρονέω, ἡφρόνην, insipiens sum : ὁμολογέω, ὡμολόγην, confiteor.*

Augmentum erit in medio, inter præpositionem, et verbum, si præpositio mutet significationem verbi, ut, *καταγινώσκω, κατεγινώσκον, condemno.*

Augmentum erit in medio, inter adverbium, et verbum, si componatur cum *δυσ*, et *εὐ* ut, *δυσαρεσέω, δυσηρέτην, displiceo : εὐεργετέω, εὐηργέτην, benefacio : nisi consonans, vel immutabilis vocalis sequatur, ut, δυστυχέω, ἐδυστυχην, infelix sum.*

Quædam et in principio, et in medio augmentur, ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλεν, *turbo* : ἀνορθόω, ἠνώρθεν, *corrigo* : et quædam vel in principio, vel in medio, ut, ἀνωξα, vel ἠνοιξα, *aperui*.

Præpositiones in compositis, præfixæ vocabulis, suam propriam vocalem in omnibus temporibus amittunt, ut, παρακέω, παρήκον, *perperam audio*.

Excipe περὶ, et πρὸ, quæ nunquam vocalem amittunt, et aliquando ἀμφι· πρὸ autem sæpe contrahitur, ut, προέχω, πρῆχω, *præcedo* *.

Præpositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspiratâ, ut, καθάπτομαι, *attingo*, ἀ κατὰ, et ἀπλομαι.

Regula.

Iones (et aliquando Attici) ex auctis temporibus abjiciunt augmentum †, ut, τύπτε, pro ἐτύπτε.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à præsentī, mutando ultimam syllabam in conjugatione,

* Apud Poetas omnes præpositiones vocales suas passim retinent.

† Abjiciunt quoque reduplicationem Iones perinde ac Augmentum, ut, δέχο pro ἐδέδεχτο.

Primâ in $\psi\omega$.

Secundâ in $\xi\omega$.

Tertiâ in $\sigma\omega$.

Quartâ, $\sigma\sigma\omega$ cum duplici $\sigma\sigma$, et $\tau\tau\omega$ cum duplici $\tau\tau$, in $\xi\omega$, sed $\zeta\omega$ in $\sigma\omega$.

Quintâ in $\lambda\tilde{\omega}$, $\mu\tilde{\omega}$, $\nu\tilde{\omega}$, $\rho\tilde{\omega}$, $\tilde{\omega}$ circumflexâ.

Sextâ in $\sigma\omega$.

Regulæ.

Penultima futuri primi plerumque longa est, nisi in quintâ conjugatione, ubi semper brevis est, vel elidendo secundam consonantem, ut, $\tau\acute{\epsilon}\mu\nu\omega$, $\tau\epsilon\mu\tilde{\omega}$, *scindo*; vel secundam vocalem diphthongi, ut, $\phi\acute{\alpha}\iota\nu\omega$, $\phi\alpha\iota\tilde{\omega}$, *ostendo*; vel breviando ancipitem, ut, $\kappa\rho\acute{\iota}\nu\omega$, $\kappa\rho\iota\tilde{\omega}$, *judico*.

Quædam futura spiritum thematis transponunt, ut, $\theta\rho\acute{\epsilon}\psi\omega$, a $\tau\rho\acute{\epsilon}\psi\omega$ *nutrio*; $\theta\rho\acute{\upsilon}\psi\omega$, a $\tau\rho\acute{\upsilon}\psi\omega$, *fumum excito*; et $\acute{\epsilon}\xi\omega$, ab $\acute{\epsilon}\chi\omega$, *habeo*; Adde $\theta\rho\acute{\epsilon}\xi\omega$, a $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, *curro**.

Ex futuris quartæ et sextæ conjugationis in $\acute{\alpha}\sigma\omega$, $\acute{\epsilon}\sigma\tilde{\omega}$, $\acute{\omicron}\sigma\omega$ Iones tollunt ϵ , ac deinde Attici contrahunt in $\tilde{\omega}$ circumflexum: $\sigma\kappa\epsilon\delta\acute{\alpha}\sigma\omega$, $\sigma\kappa\epsilon\delta\acute{\alpha}\omega$ Ionice, $\sigma\kappa\epsilon\delta\tilde{\omega}$ Attice: $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\sigma\omega$, $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\kappa\alpha\lambda\tilde{\omega}$: $\omicron\mu\acute{\epsilon}\sigma\omega$, $\omicron\mu\acute{\omicron}\omega$, $\omicron\mu\tilde{\omega}$: Quæ etiam habent

* $\theta\rho\acute{\epsilon}\xi\omega$. à $\theta\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$ videtur re verâ derivari, quod tamen $\tau\rho\acute{\epsilon}\chi\omega$, scribitur, ne duæ syllabæ ab aspiratis incipiant.

terminationem circumflexorum per omnes personas. Ex futuris quartæ conjugationes in *ίσω* Attici tollunt solummodo *ς* et circumflectunt *ῶ* ; κομίσω, κομιῶ.

Dores mutant in quartâ conjugatione *ζω* in *σδω*, ut, κωμάσδω, pro κωμάζω, *lascivio* ; et futura in *σω*, et *ξω*, ut, βαδίζω, βαδίσω, βαδίξω et κλείω, *claudio* ; κλείσω κλάσω, et κλάξω.

Æoles efferunt futura in *λω* et *ρῶ* per *σω*, ut, κέλλω, κέλσω ; τέλλω, τέλσω ; ὄρω, ὄρῶ, ὄρσω.

Poetæ in futuro sextæ conjugationis sæpe abjiciunt *σ*, ut, δῆω, *inveniam*, pro δήσω, à δέω κλείω, *claudam*, pro κλείσω et κέω, seu κείω, *cubabo*, pro κέσω, à κέω.

Aoristi.

Aoristi sunt tempora incertæ significationis, cum incertum sit, an paulò ante, an multò ante res præterierit.

Aoristus primus formatur à futuro primo, mutando *ω* in *α*, et præponendo augmentum, ut, τύψω, ἔτυψα.

Exceptiones.

Quinque sunt Aoristi primi, qui futuri primi characteristicam non assumunt, ut, ἔθηκα, *posui* ; ἔδωκα, *dedi* ; ἦκα, *mihi* ; εἶπα, *dixi* ; ἤνεγκα, *tuli*.

Penultima

Penultima Aoristi primi plerumque * longa est, unde in quintâ conjugatione α mutatur in η, ut ψαλῶ, ἐψηλα, *cecini*; et ε in ει, ut, σπερῶ, ἔσπειρα, *sevi*: et vocalis anceps longa fit, ut, κρινῶ, ἐκρινα, *judicavi*: interdum vero α longum fervatur, ut, ἐδυσχέρανα, *molestè tuli*: ἐκέρδανα, *lucratus sum*: ἐπέρανα, *perfecì*.

Ex quibusdam Aoristis primis, σ excluditur, ut, pro ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, à χέω, *fundo*: ἔσευσα, ἔσευα, à σεύω, *moveo*: ἤλευα, ab ἀλεύω, *vito*. et ἤκεια, ab ἀκέω, *sano*.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à futuro primo, mutando in conjugatione

Primâ, φω in φα.

Secundâ, ξω in χα.

Tertiâ, σω in κα.

Quartâ, ξω † in χα, et σω in κα.

Quintâ, § μῶ in μηκα; in reliquis terminationibus ω in κα.

Sextâ, σω in κα.

Et repetitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat à simplici consonante,

* Non semper, ut, ἐτελσα, κ. λ.

† Excipe πεφρικα, α φρίσσω, horreo: non πέφριχα, ne duæ continentes syllabæ ab aspiratis incipiant.

§ Præterita in μηκα re verâ derivantur a verbis, ferè inusitatis, in εω, vel αω.

ut,

ut, τύψω, τέτυφα; vel à mutâ cum liquidâ, ut πλέξω, πέπλεχα. Sin à duplici, vel gemina, tantum ε præponitur, ut, ζάω, νίνο, ἔζηκα: σπείρω *sero* ἔσπαρκα.

Cùm verbum incipiat ab aspiratâ, adsumit suam tenuem, ut, θύω, *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat à ρ, geminatur ρ, et ε tantum præfigitur, ut, ῥίπτω, *præcipito*, ἔρριφα.

Observationes.

Diffyllaba quintæ conjugationis mutant ε futuri in α, ut, σέλλω, σελῶ, *mitto*, ἔσαλκα*.

Diffyllaba in εῖνω, ἰνω, ὕνω, abjiciunt ν futuri in præterito, ut, κλείνω, κλενῶ, ἐκλακα, *interficio*; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*. Cætera in τω, mutant ν in γ, ut, φαίνω, *ostendo*, πέφαγκα· μολύνω, *contamino*, μεμόλυγκα.

Γρηγορέω, et γνωρίζω, tantum ε præponunt, etsi a mutâ cum liquidâ incipiant; ἐγρηγόρηκα enim et ἐγνώρικα, tantum sunt in usu, sic ἐγνώκα.

Quædam verba, incipientia à π, κ, μν, repetunt fere primam literam thematis, ut, πτόω, verbum inusitatum, πέπλωκα, *cado*; κλάομαι, κέκλημαι †, *possideo*; μνάομαι, *commemoro*; μέμνημαι.

* Retinetur autem ε futuri in μῶ, ut, νεμῶ, νενεμῆκα, pro νενεμῆκα.

† Sed ἐκλήμαι quoque. sic ἐκλακα. ἐκλισμαι.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus, præponunt duas priores literas thematis, ut, ἐρίζω, ἥρικα, ἐρήρικα, *contendo* * ; et tertia syllaba corripitur, si præteritum numerum trium syllabarum excesserit ; ut, ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo*. Excipe ἥρεικα ἐρήρεικα, ab ἐρείδω, *firmiter* ; ob differentiam præteriti ἐρήρικα, ab ἐρίζω, *contendo*.

Si verbum incipiat à λ, vel μ, Attici præfigunt ει præterito, ut, λήβω, εἰληφα, *accipio* : μείρομαι, εἰμαρμαι, *sortior*, unde εἰμαρμένη, *sors, fatum*.

In verbis dissyllabis primæ, et secundæ conjugationis Attici convertunt ε, penultimam præsentis, in ς, ut, σρέφω, *verto*, ἔσροφα κλέπῃω, *furor*, κέκλοφα.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante, ut, τέτυφα, ἐτέτύφειν.

Præteritis Atticis additur interdum alterum temporale augmentum, ut, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν.

* Interdum hic fit metathesis augmenti, ut ἡγαγον pro ἄγνηγον.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsenti, mutando ω in ov , præponendo augmentum, et servando characteristicam præsentis, ut, $\tauύπῳ$, $ἐτύπον$.

Penultima hujus Aoristi plerumque brevis est, unde, si penultima præsentis sit longa positione, posterior consonans, si non sit characteristicam, abjicitur, ut, $κάμνω$, *laboro*, $ἐκάμουν$. Si posterior sit characteristicam, servatur, ut $τέρπω$ $ἐταρπυν$.

Vocales, et diphthongi præsentis in penultima Aoristi ita mutantur,

$\left\{ \begin{array}{l} \epsilon \\ \eta \\ \omega \\ \alpha\iota \\ \alpha\upsilon \end{array} \right\}$ mutantur in α , ut,

$\left\{ \begin{array}{l} \deltaέρω, \text{ἐδάρων, } excorio ; \text{ excipiuntur } \text{ἐβλεπον, ἐλεδον, ἐφλεδον,} \\ \text{ἐτεκεαν, ἐτεκον,} \\ \lambdaήθω, \text{ἐλαθον, } lateo ; \text{ excipe } \text{ἐπληθον, a πλήσσω, } percutio * . \\ \text{τρῶγῳ, ἐτραδον, } comedo . \\ \text{καίῳ, ἐκαον, } uro . \\ \text{παύῳ, ἐπαον, } sedo . \end{array} \right\}$

$\epsilon\upsilon$ in u , ut, $\text{φεύδῳ, } fugio, \text{ἐφυδον.}$

ϵ in o , ut, $\alphaῖκῳ, audio, ἤκαον.$

$\epsilon\iota$ in i , ut, $\text{λείπῳ, } \text{ἐλιπον, sed in quintâ conjugatione mutantur in}$

Dissyllabis in α , ut, $\text{σπείρῳ, } sero, \text{ἐσπαρον.}$

Trisyllabis in ϵ , ut, $\text{ὀφείλῳ, } debeo, \text{ὠφελον.}$

* At $\text{ἐπλάγῳ, et ἐπλάγην}$ leguntur, cum animi motum significant.

Vocales α, ι, υ, longæ in penultima præsentis fiunt breves in penultima aoristi secundi.

Observatio.

Observandum est in quartâ conjugatione, si futurum primum exit in σω, aoristus secundus definit in δον, si in ξω, in γον, ut, φράζω, φράσω, *dico*, ἔφραδον· τάττω, τάξω, ἔταγον, *ordino*.

Quidam aoristi secundi formantur irregulariter, ut,

ε pro π	{	βλάπτω,	ἔβλαβον,	<i>noceo.</i>
		καλύπτω,	ἐκάλυβον,	<i>tego.</i>
		κρύπτω,	ἔκρυβον,	<i>abscondo.</i>
		βάπτω,	ἔβαφον,	<i>tingo.</i>
		σκάπτω,	ἔσκαφον,	<i>fodio.</i>
φ pro π	{	ῥάπτω,	ἔρῥαφον,	<i>suo.</i>
		θάπτω,	ἔταφον,	<i>sepelio.</i>
		δάπτω,	ἔδαφον,	<i>voro.</i>
		ἄπτω,	ἤφον,	<i>necto.</i>
		ρίπτω,	ἔρριφον,	<i>jacio.</i>
		δρύπτω,	ἔδρυφον,	<i>lacero.</i>
γ pro χ	{	θήπω,	ἔταφον,	<i>stupeo.</i>
		σμύχω,	ἔσφυγον,	<i>uro.</i>
		ψύχω,	ἔψυγον,	<i>refrigero.</i>

Iones in quibusdam temporibus, et præcipuè in aoristo secundo geminatione uti solent,

solent, ut pro ἔκαμον, κέκαμον, *laboravi*; et pro πεθήσω, πεπιθήσω, *confidam*.

Verba sextæ conjugationis carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio. - Carent quoque multa alia.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur ab aoristo secundo, mutando *ον* in *ω* circumflexum, et abjiciendo augmentum, ut, ἔτυπον, τυπῶ.

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab Indicativo, tempora similia a similibus.

VERBUM εἰμί, *sum*.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
Εἰμί εἷς, vel εἶ, ἐς ἰ	ἐσὼν, ἐσὼν,	ἐσμέν. ἐσέ. εἰσί.
ἐμμί D. ἔη, ἐμ A. ἐνλί D.		εἰμές, D. ἐτέ P. ἔεσι I.
ἡμι AE. ἐσσί P.		εμὲν P. εὐλί Ae.
		εἰμέν P. ἐντὶ D.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἦν, ἦς, ἦ, ἦν Att.	ἦτον, ἦτην	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
ἦα P. ἦσθα. Att.	ἦσόν, ἦσιν	ἦμες, D. ἔσαν.
ἦ A. ἦσθα P. ἦ P.	Pleon. Pleon.	Systol.
ἦα P. ἦες P. ἦε P.	ἔτον, ἔτην	ἔσαν.
ἦν P. ἦς D.	Syst. Syst.	Poet.
ἔσκειν P. ἔσκες P. ἔσκε P.	ἔσόν, ἔσιν	ἦν.
ἔον P. ἔες P. ἦη P.	Poet.	Sync.
εἶν P. εἶς P.		ἔσκειν.
ἦν A. εἶς I.		Poet.

Plusquam

Plusquam Perfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἦμην *, ἦσο, ἦτο,	ἦμεθον, ἦσθον, ἦσθιν,	ἦμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Futurum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔσομαι * ἔση, ἔσειται,	οἰμεθον, εἰσθον, σθον	όμεθα, εἰσθε, [ονται.
ἔσσομαι P. ἔσση, P. ἔσειται P.		
ἔσθμαι D. ἔσθη A. ἔσειται D.		ἔσσουνται P.
ἔσεύμαι D. ἔσθη D. ἔσσειται P.		
ἔσσει I. ἔσαι Sync.		
ἔσσειαι P.		

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴσθι, vel ἔσθι, vel ἔσο, ἔσω,	ἔσθον, ἔσθω,	ἔσε, ἔσωσαν.
ἔσθι P. ἔσσο, ἔσσω P. ἦτω D.		ἔστων A.
εἴ Craf. Po.		

Optativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
εἴην, εἴης, εἴη,	εἴητον, εἴητην	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
εἴοιμι, εἴοις, εἴοι P.		εἴομεν, εἴετε, εἴεν. Syn.

Futurum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο,	μεθον, σθον, σθην,	μεθα, σθε, ντο.

Subjunctivus εἰς.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ᾤ, ᾤς, ᾤ,	ᾤτον, ᾤτον,	ᾤμεν, ᾤτε, ᾤσι.
εἴω P. εἴης P. εἴη, P.	εἴητον P. &c.	εἴομεν P. εἴητε P. εἴωσι P.
ἔω, I. ἔης I. ἔη, I.	ἔητον, I. &c.	εἴομεν Syst.
ᾤσθα Ac. ᾤσι I.		ᾤμες D.

* ἦμην, et ἔσομαι, a verbo inusitato, ἔομαι recte formantur.

Infinitivus.		Participium.			
Præf.	Fut.	Præf.		Fut.	
Εἶναι.	ἔσεσθαι	ὄν.	ἔσα.	ὄν.	ἔσόμενος.
ἔμεν I.		ἔων I.	ἔσσα I.	ἔδον I.	ἔσόμενος P.
ἡμεν, et ἡμες D.		εἰς Ae.	εἶσα Ae.	ἐν Ae.	
ἔμεναι A.			ἔσσα D:		
ἔμμεναι Ae.					
εἵμεναι P.					

Paradigma Vocis Passivæ.

MODUS INDICATIVUS.

Præfens.

- S. τύπλομαι *, τύπῃ †, τύπεται *verberor.*
 D. τυπλόμεθον, τύπλεσθον, τύπλεσθον
 P. τυπλόμεθα, τύπλεσθε, τύπλονται.

Unde Imperfectum.

- S. ἐτύπλομην §, ἐτύπῃ, ἐτύπλετο *verberabar.*
 D. ἐτυπλόμεθον, ἐτύπλεσθον, ἐσθην
 P. ἐτυπλόμεθα, ἐτύπλεσθε, ἐτύπλοντο.

Aoristus secundus.

- S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη *verberatus fui.*
 D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην
 P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

* Quatuor verba, ut, βέλομαι, ὄψομαι, οἶομαι, ἔομαι, et Atticè omnia ferè verba formant secundam personam in ει, ut, βέλει, ὄψει, οἶει, ἔει, et faciâ Crasi εἶ.

† Apud Græcos veteres secunda persona erat τύπλεσαι. ut in τίθεμαι, τίθειςαι. et sic in reliquis, a primâ personâ in μαι secunda erat in σαι. Iones tollebant ει, ac deinde Attici contrahebant εαι et ηαι in η.

§ Apud Veteres erat secunda persona in εσο. Iones tollebant ει, et Attici deinde contrahebant εο in ο. Sic a prima persona in ἀμην secunda erat in ασο, Ionice αο, Attice ω.

Unde Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται· *verberabor.*

D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, ήσεσθον·

P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι τέτυπῃαι· *verberatus fui.*

D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον·

P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι είσῃ.

Secunda persona singularis perfecti oritur ex primâ, mutando consonas ante αι in characteristicam futuri primi activi, ut τέτυμμαι, τέτυψαι à τίψω : solam vero μ post liquidam thematis, ut τέτερμαι, τετερψαι ; ήλεγμαι, ήλεγξαι. In quintâ conjugatione μ semper vertitur in σ, ut έσπαρμαι, έσπαρσαι.

Tertia singularis oritur ex secundâ, vertendo ς in τ ; ut έσπαρσαι, έσπαρῃαι ; τέτυψαι, τέτυπῃαι ; λέλεξαι, λέλεκῃαι.

Secunda et tertia dualis, et secunda pluralis formantur a tertiâ singulari mutando tenues suas in aspiratas ; ut τέτυπῃαι, τέτυφθον, τέτυφθε : sumendo item ς ante θ purum, ut κέκριται, κέκρισθον.

Unde Plusquam Perfectum.

S. έτετύμμην, έτέτυψο, έτέτυπο· *verberatus*D. έτετύμμεθον, έτέτυφθον, έτετύφθην· [*eram.*

P. έτετύμμεθα, έτέτυφθε, τετυμμένοι ήσαν.

Unde

Unde paulò post Futurum.

- S. τετύφωμαι, τετύφη, τετύφεται· *mox verbe-*
 D. τετυφόμεθον, τετύφесθον, εσθον· [*rabor.*
 P. τετυφόμεθα, τετύφесθε, τετύφονται.

Aoristus primus.

- S. ἐτύφην, ἐτύφης, ἐτύφθη· *verberatus fui.*
 D. ἐτύφθηον, ἐτυφθήτην·
 P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Unde Futurum primum.

- S. τυφθήσομαι, τυφθήση, τυφθήσεται· *verberatus*
 D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, εσθον· *ero, vel*
 P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεθε, σονίαι· [*verberabor.*

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

- S. τύπιε, τυπῖεσθω· *verberare.*
 D. τύπесθον, τυπῖεσθων·
 P. τύπесθε, τυπῖεσθωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέτυφο, τετύφω· *verberatus sis.*
 D. τέτυφον, τετύφων·
 P. τέτυφθε, τετύφωσαν.

Aoristus primus.

- S. τύφθητι, τυφθήτω· *verberator tu.*
 D. τύφθηλον, τυφθήτων·
 P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoristus

Aoristus secundus.

- S. τύπηθι, τυπήτω· *verberator tu.*
 D. τύπηλον, τυπήτων·
 P. τύπητε, τυπήτωσαν.

MODUS OPTATIVUS.

Præsens, et Imperfectum. εἴθε.

- S. τυπλοίμην, τύπλοιο, τύπλοιτο· *utin. verberer, vel*
 D. τυπλοίμεθον, τύπλοισθον, τυπλοίδην· [*verberarer.*
 P. τυπτοίμεθα, τύπτοιδε, τύπτοιντο.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τετυμμένος εἶην, εἶης, εἶη· *verberatus essem.*
 D. τετυμμένω, εἶητον, εἶήτην·
 P. τετυμμένοι, εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

Aoristus α.

- S. τυφθείην, τυφθείης, τυφδείη· *verberatus sim,*
 D. τυφδείητον, τυφδείήτην· [*vel fuerim.*
 P. τυφδείημεν, τυφδείητε, τυφδείησαν.

Aoristus β.

- S. τυπείην, τυπείης, τυπείη· *verberatus sim,*
 D. τυπείητον, τυπείήτην· [*vel fuerim.*
 P. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.

Futurum α.

- S. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο· *verberer.*
 D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοιδον, σοίδην·
 P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοιδε, τυφθήσوينτο.

Futurum β.

- S. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο· *verberer.*
 D. τυπησοίμεθον, τυπήσοιδον, σοίδην·
 P. τυπησοίμεθα, τυπήσοιδε, τυπήσوينτο.

Paulò post Futurum.

- S. τέλφοίμην, τέλφοιο, τέλφοιτο· *mox verbera-*
 D. τέλφοίμεθον, τέλφοιθον, φοίθην· [*tus sim.*
 P. τετυφοίμεθα, τετίφοιθε, τετίφουντο.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præsens, et Imperfectum, ἔαν.

- S. τύπλωμαι, τύπτη, τύπτηται· *si verberer, vel*
 D. τυπλώμεθον, τύπτηθον, τύπτηθον· *verberarer.*
 P. τυπλώμεθα, τύπτηθε τύπτωνται.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τετυμμένω, ᾧ, ᾗς, ᾗ· *si verberatus sim,*
 D. τετυμμένω ᾗτον, ᾗτον· *vel essem.*
 P. τετυμμένοι ὧμεν, ᾗτε, ὧσι.

Aoristus primus.

- S. τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ· *si verberatus sim, vel*
 D. τυφθῆτον, τυφθῆτον· [*fuerim, vel fuero.*
 P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

- S. τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ· *si verberatus fuero.*
 D. τυπῆτον, τυπῆτον·
 P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

MODUS INFINITIVUS.

Præsens, et Imperfectum, τύπλεσθαι.

Perfectum, et Plusq. Perf. τετύφθαι.

Aoristus primus, τυφθῆναι.

Aoristus secundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι,

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

Paulò post Futurum, τετύφσεσθαι.

PAR-

PARTICIPIIUM.

Præfens, et Imperfectum.

Nom.

Gen.

- M. ὁ τυπτόμενος, τῷ τυπτομένῳ *qui verbe-*
 F. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης *[ratur.*
 N. τὸ τυπτόμενον, τῷ τυπτομένῳ.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- M. ὁ τετυμμένῳ, τῷ τετυμμένῳ *verberatus.*
 F. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης
 N. τὸ τετυμμένον, τῷ τετυμμένῳ.

Aoristus primus.

- M. ὁ τυφθεῖς, τῷ τυφθέντῳ *verberatus.*
 F. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης
 N. τὸ τυφθέν, τῷ τυφθέντῳ.

Aoristus secundus.

- M. ὁ τυπεῖς, τῷ τυπέντῳ *verberatus.*
 F. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπέισης
 N. τὸ τυπέν, τῷ τυπέντῳ.

Futurum primum.

- M. ὁ τυφθησόμενος, τῷ τυφθησομένῳ *verberan-*
 F. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης *[dus.*
 N. τὸ τυφθησόμενον, τῷ τυφθησομένῳ.

Futurum secundum.

- M. ὁ τυπησόμενος, τῷ τυπησομένῳ *verberandus.*
 F. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης
 N. τὸ τυπησόμενον, τῷ τυπησομένῳ.

Paulò post Futurum.

- M. ὁ τετυφόμενος, τῷ τετυφόμενῳ *mox verbe-*
 F. ἡ τετυφόμενη, τῆς τετυφόμενης *[randus.*
 N. τὸ τετυφόμενον, τῷ τετυφόμενῳ.

K

Cognata

Cognata Tempora in Voce Passiva.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτομαι	τύπτε	τυπτοίμην	τύπτομαι	τύπτεσθαι	τυπόμενος
Imperf.	ἐτύπτομην	τύπθητι	τυπτεῖν	τυπῶ	τυπῆναι	τυπείς
Aor. β.	ἐτύπην		τυπῆσοίμην		τυπῆσθαι	τυπῆσόμενος
Fut. β.	τυπήσομαι		τετυμμένον	τετυμμένον	τετέφθαι	τετυμμένον
Perf.	τέτυμμαι	τέτυψο	τετυμμένον			
Pluq. Perf.	ἐτέτυμμην		τετυψοίμην		τετύψεσθαι	τετυψόμενος
Paul. p.	τετύφομαι	τύφθητι	τυφθεῖν	τυφῶ	τυφῆναι	τυφείς
Aor. α.	ἐτύφην		τυφῆσοίμην		τυφῆσθαι	τυφῆσόμενος
Fut. α.	τυφθήσομαι					
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγομαι	λέγε	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην	λέγητι	λεγείν	λεγῶ	λεγῆναι	λεγείς
Aor. β.	ἐλέγην		λεγήσοίμην		λεγήσθαι	λεγήσόμενος
Fut. β.	λεγήσομαι	λέλεξο	λελεγμένον	λελεγμένον	λελέχθαι	λελεγμένον
Perf.	λέλεγμαι		λελεγμένον			
Pluq. Perf.	ἐλελεγμην		λελεξοίμην		λελέξεσθαι	λελεξόμενος
Paul. p.	λελέξομαι	λέχθητι	λεχθεῖν	λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθείς
Aor. α.	ἐλέχθην		λεχθήσοίμην		λεχθήσθαι	λεχθήσόμενος
Fut. α.	λεχθήσομαι					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	ἀείδομαι	ἀείδε	ἀεθόιμην	ἀείδωμαι	ἀείθεσθαι	ἀείθόμενος
Imperf.	ἔπειθόμην	ἔπειθε	ἔπειθίμην	ἔπειθω	ἔπειθειναι	ἔπειθείς
Aor. β.	ἔπειθον	ἔπειθι	ἔπειθοίμην	ἔπειθῃς	ἔπειθεσθαι	ἔπειθόμενος
Fut. β.	ἔπεισομαι	ἔπεισο	ἔπεισοίμην	ἔπεισῃς	ἔπεισεσθαι	ἔπεισόμενος
Perf.	ἔπεισάμην	ἔπεισας	ἔπεισάμην	ἔπεισῃς	ἔπεισεσθαι	ἔπεισθείς
Plusq. Perf.	ἔπεισάμην	ἔπεισας	ἔπεισάμην	ἔπεισῃς	ἔπεισεσθαι	ἔπεισόμενος
Paul. p.	ἔπεισάμην	ἔπεισας	ἔπεισάμην	ἔπεισῃς	ἔπεισεσθαι	ἔπεισόμενος
Aor. α.	ἔπεισθην	ἔπεισθι	ἔπεισθίμην	ἔπεισθῃς	ἔπεισθεσθαι	ἔπεισθείς
Fut. α.	ἔπεισομαι	ἔπεισο	ἔπεισοίμην	ἔπεισῃς	ἔπεισεσθαι	ἔπεισόμενος
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	φράζομαι	φράζε	φραζόιμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imperf.	ἔφραζόμην	ἔφραζε	ἔφραζίμην	ἔφραζω	ἔφραζειναι	ἔφραθείς
Aor. β.	ἔφραζον	ἔφραθι	ἔφραθοίμην	ἔφραθῃς	ἔφραθεσθαι	ἔφραθόμενος
Fut. β.	ἔφρασμαι	ἔφρασο	ἔφρασάμην	ἔφρασῃς	ἔφρασεσθαι	ἔφρασόμενος
Perf.	ἔφρασαμην	ἔφρασας	ἔφρασαμην	ἔφρασῃς	ἔφρασεσθαι	ἔφρασθείς
Plusq. Perf.	ἔφρασαμην	ἔφρασας	ἔφρασαμην	ἔφρασῃς	ἔφρασεσθαι	ἔφρασόμενος
Paul. p.	ἔφρασαμην	ἔφρασας	ἔφρασαμην	ἔφρασῃς	ἔφρασεσθαι	ἔφρασόμενος
Aor. α.	ἔφρασθην	ἔφρασθι	ἔφρασθίμην	ἔφρασθῃς	ἔφρασθεσθαι	ἔφρασθείς
Fut. α.	ἔφρασμαι	ἔφρασο	ἔφρασάμην	ἔφρασῃς	ἔφρασεσθαι	ἔφρασόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	σπείρομαι	σπείρε	σπείρομην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπείρόμενος
Imperf.	ἐσπείρομην					
Aor. β.	ἐσπάρην	σπάρειν	σπαρέην	σπαρῶ	σπαρήναι	σπαρεῖς
Fut. β.	σπαρήσομαι		σπαρήσοίμην		σπαρήσεσθαι	σπαρήσόμενος
Perf.	ἐσπάρημαι	ἔσπαρσο	ἐσπαρμένον [έν]	ἐσπαρμένον	ἐσπαρῆναι	ἐσπαρμένος
Plusq. Perf.	ἐσπαρμην					
Paul. p.	ἐσπάρησομαι		ἐσπαρσοίμην		ἐσπαρσεσθαι	ἐσπαρσόμενος
Aor. α:	ἐσπάρθην	σπάρθι	σπαρθέην	σπαρθῶ	σπαρθήναι	σπαρθείς
Fut. α.	σπαρθήσομαι		σπαρθήσοίμην		σπαρθήσεσθαι	σπαρθήσόμενος
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	ἀκούομαι	ἀκούε	ἀκούομην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκούμενος
Imperf.	ἠκούομην					
Aor. β.	ἠκούην	ἀκούει	ἀκούέην	ἀκούῶ	ἀκούηναι	ἀκούεις
Fut. β.	ἀκούήσομαι		ἀκούήσοίμην		ἀκούήσεσθαι	ἀκούήσόμενος
Perf.	ἠκούσμαι	ἤκουσο	ἠκουσμένον	ἠκουσμένον	ἠκουσθαι	ἠκουσμένος
Plusq. Perf.	ἠκούσμεν					
Paul. p.	ἠκούσομαι		ἠκουσώμην		ἠκουσεσθαι	ἠκουσόμενος
Aor. α.	ἠκούσθην	ἀκούσθι	ἀκουσθέην	ἀκουσθῶ	ἀκουσθήναι	ἀκουσθείς
Fut. α.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθήσοίμην		ἀκουσθήσεσθαι	ἀκουσθήσόμενος

VOX PASSIVA,

Novem sunt tempora in
voce Passivâ, quorum
tria deducuntur ab
Activâ ;

Præsens.
Præteritum.
Aoristus secundus.

Præsens.

Præsens formatur à præsenti Activo, mu-
tando ω in $\omicron\mu\alpha\iota$, ut, $\tauύπ\eta\omega$, $\tauύπ\eta\omicron\mu\alpha\iota$.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando
 $\mu\alpha\iota$ in $\mu\eta\nu$, et præponendo augmentum, ut,
 $\tauύπ\eta\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\acute{\omicron}\mu\eta\nu$.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab Aoristo secun-
do Activo, vertendo $\omicron\nu$ in $\eta\nu$, ut, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\nu$, $\acute{\epsilon}\tauύ\pi\eta\nu$.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à tertiâ per-
sonâ Aoristi secundi addendo $\sigma\omicron\mu\alpha\iota$, et abjici-
endo augmentum, ut, $\acute{\epsilon}\tauύ\pi\eta$, $\tau\upsilon\piή\sigma\omicron\mu\alpha\iota$.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à præterito
Activo, mutando in conjugatione

Primâ, $\phi\alpha$ purum in $\mu\mu\alpha\iota$, μ geminato, ut,
 $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$. $\phi\alpha$ impurum in $\mu\alpha\iota$,
ut, $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\phi\alpha$, $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho\mu\alpha\iota$.

Secundâ

Secundâ χα in Γμαι, ut, λέλεχα λέλεΓμαι.

Tertiâ, κα in σμαι, ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quartâ, { χα in Γμαι, ut, τέταχα, τέταΓμαι.
κα in σμαι, ut, πέφρακα, πέφρασ-
μαι.

Quintâ, κα in μαι, ut, ἔφαλκα, ἔφαλμαι, sed
πέφαλκα, μμαι.

Sextâ, κα in { σμαι, si penultima præteriti
activi sit brevis, ut, τετέλε-
κα, τετέλεσμαι.
μαι, si penultima præteriti
activi sit longa, ut, πεποίη-
κα, πεποίημαι.

Excipe ἤκυσμαι, ab ἀκέω, *audio* ; κέκρυσμαι, ἀ κρέω, *pulso* ; ἐπλαισμαι, ἀ πλαίω, *impringo* ; κεκέλευσμαι, ἀ κέλευω, *jubeo* ; κέκλεισμαι, ἀ κλείω, *claudio* ; σέσεισμαι, ἀ σείω, *quatio* ; ἔγνωσμαι, ἀ γνῶω, *cognosco* ; τέθραυσμαι, ἀ θραύω, *frango*, &c.

Quædam etiam verba excipiuntur, quæ, etiamsi penultima præteriti activi corripiatur, σ non admittunt, ut, ἤρομαι *aratus sum* ab ἤροκα *aravi* : ἤλαμμι *agitatus sum* ab ἤλακα *agitari*, et quædam alia.

A verbis in νω Attici faciunt præteritum passivum per σμαι, ut, μιαίνω, *inquino*, μεμί-
ασμαι φαίνω, *ostendo*, πέφασμαι.

Quædam

Quædam ex *ευ* penultima præteriti activi abjiciunt *ε* in penultima passivi, ut ex *πέφευχα*, *πέφυγμαι* ; *τέτευχα*, *τέτυγμαι* : sic *ἔσσυμαι*, *κέχυμαι*, *πέπυσμαι*.

Quæ habent *ρε* ità implicitum cum consonante, ut ex iis una syllaba efficiatur, mutant *ε* in *α*, ut, *σρέφω*, *ἔσροφα* *ἔσραμμαι*, *verto* ; excipe *βέβρεγμαι*, à *βρέχω*, *rigo*.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum, formatur à perfectò, mutando *μαι* in *μην*, et præfigendo *ε*, si præteritum incipiat à simplici consonante, ut, *τέτυμμαι*, *ἔτετύμμην*.

Cum præteriti, et plusquam perfecti, tertia singularis definit in *ται*, vel *το* impurum, circumloquimur tertiam pluralem per participium, et *εἰσὶ*, ut, *τέτυπται*, *τέτυμμένοι εἰσὶ*.

Cum vero *ται* vel *το* fit purum, tertia pluralis fit ex tertia singulari addendo *ν* ante *ται* vel *το*, ut, *κέκριται* *κέκρινται*, *πεποίηται* *πεποίηνται*. Ibi interdum nec circumlocutio fit per participium et *εἰμι* in optativis vel subjunctivis.

Iones formant tertiam pluralem à tertiâ singulari in quibusdam temporibus interserendo *α* ante *ταί*, vel *το*, ut, *ἔψαλται*, *ἔψαλαται*

λαται *. Verum si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam ; et σ in ϑ, aliquando in δ, ut, τέτυπται, τετύφεται, πέπεισαι, πεπεΐθαι, έσκεύασαι, έσκευάδαι. Si vocalis longa, vel diphthongus præcedat, plerumque corrigitur, ut, κεκίσμηται, κεκοσμέται, *ornati fuerunt*, τέθειται, τεθέαται *positi sunt*.

Paulò post Futurum.

Paulò post Futurum formatur à secundâ personâ præteriti, mutando αι in ομαι, ut τέτυπται, τετύφομαι.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur à tertiâ personâ singulari præteriti mutando αι in ην, et tenues in aspiratas, et detrahendo literam geminationis, ut, τέτυπται, έτύφην.

Exceptio.

Excipiuntur. { έμνήσθην à μέμνηται, *recordatus sum*, quæ adsumunt
 { έρρώσθην ab έρρωται *convalui*, σ.
 { έσωσθην à σέσωται, *servatus sum*, quod abjicit σ.

* Attici quoque scriptores usurpant hanc tertiam pluralem in ασαι et ασο. Euripides habet γευσοΐσας, ανλιδωρησαιαο: Sophocles, ελοιαο: Aeschylus, εκσωσαιαο: Aristophanes, γενοιας, υφελοιας, &c.

Verba,

Verba, quæ in præterito verterant ε in α, in aoristo primo resumunt ε, ut, ἔγραμμαι, ἔσπεφθην. et, quæ abjecerant ν, poëticè hic illud recipiunt, ut, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην, *inclino*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à tertiâ personâ singulari aoristi primi addendo σομαι, et amovendo augmentum, ut, ἐτύφθην, τύφθησομαι.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora à suis temporibus.

 VOX MEDIA.

VOX Media dicitur, quia mediam inflexionem, et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

I. Ex verbis mediis, quædam sunt merè deponentia, habentque activam significationem sine ullâ activâ voce : ut, *δέχομαι, excipio, δέξομαι excipiam, ἐδεξάμην excepi.*

II. Quædam sunt neutra, habentque passivam significationem cum inflexione partim passivâ, partim activâ, ut, *τήκομαι, τέτηκα contabui; σήπομαι, σέσηπα computrui; μαίνομαι, μέμνην infanivi.*

III. Quædam sunt, sensu vere medio, quæ reciproca dici possint, ut, *λέομαι, lavo me ipsum, vel, labor a me ipso* ; ubi actio reflectitur in agentem.

IV. Quædam sunt, quæ activam licet vocem usitatam habeant, in mediâ voce sensum tamen activum fere habent ; præsertim in aoristæ primo et futuro primo.

Cognata Tempora in Voce Media.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτομαι	τύπῃ	τυπρίμην	τύπῃμαι	τύπῃσθαι	τυπόμενος
Imperf.	ἐτυπτόμην					
Aor. β.	ἐτυπόμην	τυπῶ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. β.	τυπῶμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπόμενος
Fut. α.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψασθαι	τυψόμενος
Aor. α.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	τύψωμαι	τέψασθαι	τετυπώς
Perf.	τέτυπα	τέτυπε	τέτυποιμι	τέτόπω	τετυπέναι	
Plusq. Perf.	ἔτετυπαι					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγομαι	λέγῃ	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην					
Aor. β.	ἐλεγόμην	λεγῶ	λεγοίμην	λέγωμαι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. β.	λεγῶμαι		λεγοίμην		λεγείσθαι	λεγόμενος
Fut. α.	λέξομαι		λέξοίμην		λέξασθαι	λέξόμενος
Aor. α.	ἐλέξαμην	λέξαι	λέξαιμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξάμενος
Perf.	ἔλελογα	ἔλελογς	ἔλελόγοιμι	ἔλόγωμαι	λελογέναι	λελογώς
Plusq. Perf.	ἔελελόγε					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	αἰθόμαι	αἶθε	αἰθοίμην	αἰθώμαι	αἰθεσθαι	αἰθόμενος
Imperf.	ἐπαιθόμην	αἶθε	αἰθοίμην	αἰθώμαι	αἰθεσθαι	αἰθόμενος
Aor. β.	αἰθέμην		αἰθοίμην		αἰθεσθαι	αἰθέμενος
Fut. β.	αἰέσομαι		παισοίμην		αἰσεσέσθαι	παισόμενος
Fut. α.	ἐπαισάμην	αἶσαι	αἰσαίμην	αἰσώμαι	αἰσασθαι	παισάμενος
Aor. α.	ἔπειοιθα	ἔπειθε	ἔπειθοίμην	ἔπειθω	ἔπειθεσθαι	ἔπειθώς
Plusq. Perf.	ἔπεποιθεν					
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζομαι	φράζε	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imperf.	ἐφραζόμην	φράδε	φραδοίμην	φράδωμαι	φραδέσθαι	φραδόμενος
Aor. β.	ἐφραδόμην		φραδοίμην		φραδέσθαι	φραδέμενος
Fut. β.	φραδέμην		φραδοίμην		φραδέσθαι	φραδόμενος
Fut. α.	φράσομαι		φρασοίμην	φράσωμαι	φρασέσθαι	φρασόμενος
Aor. α.	ἔφρασα	φράσαι	φραταίμην	φράτωμαι	φρασασθαι	φρασάμενος
Perf.	ἔφραδα	ἔφραδε	ἔφραδοίμην	ἔφραδω	ἔφραδεσθαι	ἔφραδώς
Plusq. Perf.	ἔπεφραδεν					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	σπείρομαι	σπείρε	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπείρμεν
Imperf.	ἐσπείρομην					
Aor. β.	ἐσπαρόμην	σπαρε	σπαροίμην	σπάρωμαι	σπαρέσθαι	σπαρόμεν
Fut. β.	σπαρέωμαι		σπαροίμην		σπαρέσθαι	σπαρόμεν
Fut. α.	σπερσμαι		σπεροίμην		σπερσέσθαι	σπερσόμεν
Aor. α.	ἐσπάράμην	σπέραι	σπειράίμην	σπέρωμαι	σπείρασθαι	σπειράμεν
Perf.	ἔσπαρα	ἐσπορε	ἐσπόροιμι	ἐσπόρω	ἐσπορεναι	ἐσπορώς
Plusq. Perf.	ἐσπόρεν					
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	ἀκρόομαι	ἀκός	ἀκροίμην	ἀκώωμαι	ἀκρέσθαι	ἀκρόμεν
Imperf.	ἠκρόομην					
Aor. β.	ἠκρόόμην	ἀκός	ἀκροίμην	ἀκώωμαι	ἀκρέσθαι	ἀκρόόμεν
Fut. β.	ἀκρόωμαι		ἀκροίμην		ἀκρέσθαι	ἀκρόόμεν
Fut. α.	ἠκρόομαι		ἀκροίμην		ἀκρέσθαι	ἀκρόόμεν
Aor. α.	ἠκρόάμην	ἀκρόσαι	ἀκροσάίμην	ἀκρόσωμαι	ἀκρόσασθαι	ἀκρόσάμεν
Perf.	ἠκρόα	ἠκροε	ἠκρόοιμι	ἠκρόω	ἠκρόεναι	ἠκρώς
Plusq. Perf.	ἠκρόεν					

FORMATIO TEMPORUM in VOCE MEDIA.

Præsens est idem cum præsentī passivo.

Imperfectum est idem cum imperfecto passivo.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo activo, mutando *ον* in *όμην*, ut, *ἔτυπον*, *ἔτυπόμην*.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à futuro secundo activo, mutando *ω* in *ῥμαι*, ut, *τυπῶ*, *τυπῥμαι*.

Sing. *τυπῥμαι*, *τυπῥῃ*, *τυπεῖται*.

Dual. *τυπέμεθον*, *τυπεῖσθον*, *τυπεῖσθον*.

Plur. *τυπέμεθα*, *τυπεῖσθε*, *τυπῶνται*.

Excipe *πίομαι*, *bibam*; *ἔδομαι*, *edam*; *φάγομαι*, *edam*; *φάγεσαι*, *φάγεται*; et Poetica illa, *βέομαι*, *ibo*; *νέομαι*, per Crasin *νεῦμαι*, *ibo*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à futuro primo activo, vertendo *ω* in *ομαι*, ut, *τύψω*, *τύψομαι*. Sed in quintâ conjugatione in *ῥμαι*, ut, *ψαλῶ*, *ψαλῥμαι*. et Attici in quartâ, et sexta faciunt quoque *ῥμαι*, *κομιῶ*, *κομιῥμαι*, *ῥομῶ* *ῥομῥμαι*: usurpant idem interdum in reliquis conjugationibus, ut, *φευξῥμαι* a *φεύγω*. Dores certe in omnibus.

Aoristus

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur ab aoristo primo activo, addendo *μην*, ut, ἔτυφα, ἐτυφάμην.

Sing. ἐτυφάμην, ἐτύφω, ἐτύφατο.

Dual. ἐτυφάμεθον, ἐτύφασθον, ἐτυφάσθην.

Plur. ἐτυφάμεθα, ἐτύφασθε, ἐτύφαντο.

Imperativus.

Sing. τύφαι, τυφάσθω.

Dual. τύφασθον, τυφάσθων.

Plur. τύφασθε, τυφάσθωσαν.

Optativus.

Sing. τυφαίμην, τύφαιο, τυφαίηο.

Dual. τυφαίμεθον, τυφαισθον, τυφαίσθην.

Plur. τυφαίμεθα, τυφαισθε, τυφαιντο.

Præteritum Medium.

Præteritum medium formatur à præterito activo, assumendo characteristicam aoristi secundi pro * *suâ*, ut, τέτυφα, τέτυπα, vel ab aoristo † secundo, mutando *ον* in *α*, et præponendo reduplicationem, si verbum incipiat a simplici consonante, vel a mutâ cum liquidâ: ut, ἔτυπον, τέτυπα.

* Præter *δείδω*. *δέδοικα*; ubi characteristicam præteriti activi servatur in præterito medio.

† Præterita media non semper habent penultimam *brevem* Aoristi secundi: multa retinent, ex præsentē, penultimam *longam*; ut, *βέβηθα*, *τέτρηγα*, *ἔρρηγα*, *μέμνηκα*, *πέπραγα*, *ἔκευθα*. *η*, *ω*, et *ευ* præsentis manent plerumque in penultimâ præteriti medii.

Regula.

Penultima præteriti medii est eadem cum penultimâ præteriti activi plerumque.

Sed in penultimâ $\left\{ \begin{smallmatrix} \epsilon \\ \alpha \end{smallmatrix} \right\}$ præsens activi $\left\{ \begin{smallmatrix} \sigma \\ \eta \end{smallmatrix} \right\}$ præteriti medii $\left\{ \begin{smallmatrix} \alpha \end{smallmatrix} \right\}$ mutatur in $\left\{ \begin{smallmatrix} \eta \end{smallmatrix} \right\}$

ut, $\left\{ \begin{array}{l} \omega\epsilon\iota\theta\omega, \omega\acute{\epsilon}\pi\omicron\iota\theta\alpha, \textit{persuadeo.} \\ \phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega, \omega\acute{\epsilon}\phi\eta\nu\alpha, \textit{ostendo.} \\ \theta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega, \tau\acute{\epsilon}\theta\eta\lambda\alpha, \textit{germino.} \end{array} \right.$

Sed α aliquando servatur, ut, $\epsilon\psi\alpha\lambda\alpha$, *cechi*.

Dissyllaba, quæ habent ϵ in penultimâ futuri primi, mutant ϵ in σ in penultimâ præteriti medii, ut, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\gamma\alpha$ et $\sigma\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$, $\sigma\pi\epsilon\rho\tilde{\omega}$, $\epsilon\sigma\pi\omicron\rho\alpha$, *fero*.

Cum χ , vel ϕ fit characteristica thematis, idem est præteritum activum, et præteritum medium.

Plusquam perfectum medium.

Plusquam perfectum medium formatur à præterito, mutando α in $\epsilon\iota\nu$, et præponendo ϵ , si verbum incipiat à consonante, vel a mutâ cum liquidâ, ut, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\alpha$ $\epsilon\tau\epsilon\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\iota\nu$, ut in Voce activâ *.

* Apud Veteres Græcos plusquam perfectum sic inflectebatur.

Ionice.

Attice.

$\eta\delta\epsilon\alpha$ *sciveram.*

$\eta\delta\eta$ *per contractionem.*

$\eta\delta\epsilon\epsilon\varsigma$

$\eta\delta\epsilon\iota\varsigma$.

$\eta\delta\epsilon\epsilon$

$\eta\delta\epsilon\iota$, et ν addito $\eta\delta\epsilon\iota\nu$.

VERBA

VERBA CIRCUMFLEXA, *sive Contracta.*

VERBA circumflexa dicuntur, quia habent circumflexum in ultimâ syllabâ præsentis.

Oriuntur è verbis sextæ conjugationis in *έω*, *άω*, *όω*, unde tres sunt circumflexorum conjugationes.

Prima in <i>έω</i> ,	} Fut. in {	{ <i>ήσω</i> <i>ήσω</i> <i>ώσω</i> }	} Præt. in {	{ <i>ηκα</i> <i>ηκα</i> <i>ωκα</i> }
Secunda in <i>άω</i> ,				
Tertia in <i>ίω</i> ,				

Exceptiones in primâ conjugatione.

Quædam verba primæ conjugationis formant futurum, atque præteritum, et in *ήσω*, et *έσω*, et in *ήκα*, et *έκα*, cum *η*, et *ε*, ut, *καλέω*, *voco*; *αἰνέω*, *laudo*; *κορέω*, *satio*, &c. Quædam etiam *ε* solummodo, penultimam præsentis, retinent, ut, *τελέω*, *perficio*; *αρκέω*, *propulso*; *τρέω*, *tremo*, &c.

Disyllaba in *εω* formant futurum in *εύσω* scilicet, *χέω*, *fundo*; *ρέω*, *fluo*; *πνέω*, *flo*; *πλέω*, *navigo* *. Excipitur *δέω*, *δήσω*, *ligo*.

* Hæc vero futura rectiùs a præsentibus in *έω*, ferè in-usitatis derivantur.

Exceptiones in secundâ conjugatione.

Verba, quæ habent ε, vel ρ ante áω, ut, εἰάω, *permitto*; θεάω, *specto*; κοπιάω, *laboro*; item trisyllaba, quæ habent λ, vel ρ * ante áω, modo immediatè præcedat vocalis, non consonans; ut, περάω *transceo*; γελάω, *rideo*; et dissyllaba, quæ habent λ, vel ρ † ante áω, etiam præcedente consonante; ut, θλάω, *tundo*, κλαω, *frango*; δράω, *facio*; formant futurum in άσω, et præteritum in ακα.

Exceptiones in tertiâ conjugatione.

Verba in όω, quæ non a nomine descendunt, formant futurum per ο, ut, αῤέω, *aro*, αῤόσω; ὀνόω, *vitupero*, ὀνόσω.

Contrahuntur præsens, et imperfectum solummodo. In cæteris temporibus sequuntur formam verborum sextæ conjugationis.

Verba circumflexa carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et Præterito medio.

Horum verborum forma simplex ac non contracta usitatio est Ionibus: Atticis et reliquis fere Græcis, forma contracta.

* Item μ, ν, κρεμάω κρεμάσω, πεινάω πεινάσω.

† Item π, θ, σπάω σπάσω, φθάω φθάσω, πάομαι quodque πάσομαι *gusto*?

Exceptio.

Exceptio.

Quæ in ω impurum post contractionem desinunt, in primâ et secundâ conjugatione, habent aoristum secundum, futurum secundum, præteritum medium, ut, $\delta\epsilon\pi\acute{\epsilon}\omega$, $\delta\epsilon\pi\tilde{\omega}$, $\epsilon\delta\epsilon\pi\omicron\nu$, $\delta\acute{\epsilon}\delta\epsilon\pi\alpha$, *sono* *.

In dissyllabis primæ conjugationis, prima singularis, prima quoque, et tertia pluralis non contrahuntur, ut, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\mu\epsilon\nu$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\epsilon\sigma\iota$, non $\omega\lambda\tilde{\omega}$, $\omega\lambda\tilde{\epsilon}\mu\epsilon\nu$, $\omega\lambda\tilde{\epsilon}\sigma\iota$. uti nec in optativis, nec subjunctivis. In dissyllabis secundæ conjugationis omnes personæ contrahuntur.

Ratio Contrahendi.

In primâ conjugatione $\acute{\epsilon}\epsilon$ contrahitur in $\epsilon\iota$; et $\epsilon\omicron$ in ϵ .

Si vocalis longa, aut diphthongus sequitur ϵ , fit contractio tollendo ϵ .

In secundâ conjugatione si $\omicron$, vel ω , vel $\omicron\iota$, vel ϵ , sequitur α , fit contractio in ω .

Si quævis alia vocalis, vel diphthongus sequitur α , fit contractio in α .

* Sic in secundâ, $\mu\upsilon\kappa\alpha\omega$, $\epsilon\mu\upsilon\kappa\omicron\nu$, $\mu\upsilon\kappa\tilde{\omega}$ $\mu\epsilon\mu\upsilon\kappa\alpha$, *pingio*.

Dores contrahunt *άεις* in *ῆς*, *άει* in *ῆ*, et *άειν* in *ῆν*, ut, *όράεις*, *όρῆς* ; *όράει*, *όρῆ* ; *έράειν*, *όρῆν*. et Attice in his quatuor, *ζῶ*, *ζῆς*, *ζῆ*, *νίνο* ; *πεινῶ*, *νῆς*, *νῆ*, *εῖurio* ; *διψῶ*, *ῆς*, *ῆ*, *σίtio* ; *χρῶμαι*, *χρῆ*, *χρῆται*, *χρῆσθαι*, *utor*.

Æoles vertunt in infinitivo *ᾶν* in *αῖς*, ut, *γελαῖς* pro *γελᾶν*.

Poetæ in secundâ hac conjugatione post contractionem in *ω* præponunt *ο*, ut, *καρηκομῶντες*, *καρηκομóωντες*, à *καρηκομάω*, *caput comatum habeo* † ; et *α* nonnunquam geminant, ut, *τιμάασθαι*, pro *τιμᾶσθαι*.

In tertiâ conjugatione si *ω*, vel *ς* *η* sequitur *ο*, fit contractio in *ω*.

Si *ε*, vel *ε*, vel *ο* sequitur *ο*, fit contractio in *ε*.

Si quævis alia diphthongus sequitur *ο*, fit contractio in *οι*, nisi in infinitivo, qui contrahitur in *ῶν*, ut, *χρυσóειν*, *χρυσῶν*.

† Eodem contrahendi genere Poetæ in nominibus etiam utuntur, ut, *φάος*, *lux*, per crasin *φῶς*, et Poeticè *εῶς*.

§ Id est, *η* vocalis ; nam si fit *η* diphthongus, fit contractio in *οι*.

Paradigma Verborum Circumflexorum.

I. VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.			Dual.			Plur.		
1	φιλέω, ὦ	έεις, εις	έεις, εις	αέ, τον	τον	έεις, εις	αέ, τον	τοι
2	τιμάω, ὦ	αέεις, αέις	αέεις, αέις	αέ, τον	τον	αέεις, αέις	αέ, τον	τοι
3	χρυσόω, ὦ	οέεις, οέις	οέεις, οέις	οέ, τον	τον	οέεις, οέις	οέ, τον	τοι

Imperfectum.

Sing.			Dual.			Plur.		
1	εφίλειον, εν	εεις, εις	εεις, εις	αέ, τον	την	εεις, εις	αέ, τον	τοι
2	ετίμαον, ων	αεεις, αεις	αεεις, αεις	αέ, τον	την	αεεις, αεις	αέ, τον	τοι
3	εχρυσόουν, εν	οεεις, οεις	οεεις, οεις	οέ, τον	την	οεεις, οεις	οέ, τον	τοι

IMPERATIVUS.

Sing.			Dual.			Plur.		
1	φίλει, ει	έέ, εις	έέ, εις	αέ, τον	αέ, τον	έέ, εις	αέ, τον	τοι
2	τίμαε, α	αέ, αέ, τον	αέ, αέ, τον	αέ, τον	αέ, τον	αέ, αέ, τον	αέ, τον	τοι
3	χρυσόε, ε	οέ, οέ, τον	οέ, οέ, τον	οέ, τον	οέ, τον	οέ, οέ, τον	οέ, τον	τοι

OPTATIVUS, εἰθε,

Sing.			Dual.		Plural.		
1	φιλέοιμι, οἶ	έροις, οἷς	έροι, οἶ	έροι, οἶ	έροι, οἶ	έροι, οἶ	έροι, οἶ
2	τιμáσσοιμι, ᾤ	άροις, ᾧς	άροι, ᾧ	άροι, ᾧ	άροι, ᾧ	άροι, ᾧ	άροι, ᾧ
3	χρυσόσοιμι, οἶ	όροις, οἷς	όροι, οἶ	όροι, οἶ	όροι, οἶ	όροι, οἶ	όροι, οἶ

SUBJUNCTIVUS, εἰάν.

Sing.			Dual.		Plural.		
1	φιλέω, ᾧ	έης, ης	έη, ἡ	έη, ἡ	έω, ᾧ	έη, ἡ	έω, ᾧ
2	τιμáω, ᾧ	άης, αῖς	άη, ᾧ	άη, ᾧ	άω, ᾧ	άη, ᾧ	άω, ᾧ
3	χρυσάω, ᾧ	όης, οῖς	όη, ᾧ	όη, ᾧ	όω, ᾧ	όη, ᾧ	όω, ᾧ

INFINITIVUS.

Præfens. 1. φιλέειν, 2. τιμάειν, 3. χρυσάειν.

Nqm.			PARTICIPIIUM.		Gen.		
Fœm.			Neut.		Fœm.		
Mas.			Mas.		Neut.		
1	φιλέων, ᾧν	φιλέσσα, ἔσα	φιλέον, ἐν	φιλέωντος, ἐντος	έόντος, ἐντος	έόντος, ἐντος	έόντος, ἐντος
2	τιμάων, ᾧν	τιμάσσα, ᾠσα	τιμάον, ᾧν	τιμαόντος, ᾧντος	άόντος, ᾧντος	άόντος, ᾧντος	άόντος, ᾧντος
3	χρυσάων, ᾧν	χρυσάσσα, ἔσα	χρυσάον, ἐν	χρυσάοντος, ἐντος	όντος, ἔντος	όντος, ἔντος	όντος, ἔντος

* Atticus optativus usitator φιλοῖν, ης, η
 τιμᾷν, ης, η
 χρυσάειν, ης, η } &c. more Barytonorum.

II. VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

Sing.			Dual.			Plural.		
1	φιλέο, ῥ	ἐγ, ἦ	ἐσ, ἔμεθον	ἐε, ἔ	σθον	ἐε, ἔ	ἐόν, ῥν	
2	τιμάο, ῶ, μαι	αἶ, αἶ	αῶ, ὠμεθον	αε, αἶ	σθε	αε, αἶ	αόν, ὠν, ται	
3	χρυσόο, ῥ	όν, οι	όό, ὅμεθον	όε, ῥ		όε, ῥ	όν, ῥν	

Imperfectum.

Dual.

Plural.

Sing.

Sing.			Dual.			Plural.		
1	ἐφιλό, ῥ	ἐγ, ῥ	ἐσ, ῥ	ἐε, ἔ	σθον	ἐε, ἔ	ἐόν, ῥν	
2	ἐτιμάο, ῶ, μιν	αἶ, ὠ	αἶ, ὠμεθον	αε, αἶ	σθε	αε, αἶ	αόν, ὠν, ται	
3	ἐχρυσόο, ῥ	όν, ῥ	όό, ῥ	όε, ῥ		όε, ῥ	όν, ῥν	

IMPERATIVUS.

Præfens.

Dual.

Plural.

Sing.

Sing.			Dual.			Plural.		
1	φίλε, ῥ	ἐε, ἔ	ἐε, εἰ	ἐε, εἰ	ἐε, ἔ	ἐε, εἰ	ἐε, εἰ	
2	τιμάε, ῶ	αέ, αἶ	αέ, σθον	αέ, αἶ	σθε	αέ, αἶ	αέ, αἶ	
3	χρυσόε, ῥ	όε, ῥ	όε, ῥ	όε, ῥ		όε, ῥ	όε, ῥ	

OPTATIVUS.

Præfens.

Dual.

Sing.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	φιλέοι, οἱ	εἰοι, οἷ	έοι, οἷ
2	τιμασέω, ὦ, μην	άοι, ὦ, το	άοι, ὦ, σθε
3	χρυσόοι, οἱ	όοι, οἷ	όοι, οἷ

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

Dual.

Sing.

Plural.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	φιλέω, ὦ	έη, ἥ	έη, ἥ
2	τιμάω, ὦ, μαι	άη, ἄ, ται	άη, ἄ, σθε
3	χρυσάω, ὦ	όη, ὦ	όη, ὦ

INFINITIVUS:

Præfens.

PARTICIPIUM.

Præfens.

	Præfens.	Præfens.
1	φιλέσθαι, εἶσθαι	έμεν
2	τιμάσθαι, ἄσθαι	άμεν
3	χρυσάσθαι, ὤσθαι	όμεν

V E R B A in μι.

Quatuor sunt conjugationes verborum in μι, quæ profluunt è verbis sextæ conjugationis in

έω	} ut, à	{	θέω, τίθημι, pono.
άω			τάω, ἵστημι, statuo.
ίω			δόω, δίδωμι, do.
ύω			ζευγύω, ζεύγνυμι, jungo *.

Hæc in υμι fiunt non modo a barytonis sextæ, sed et reliquarum conjugationum interferendo νυ : ab ἄγω, ἄγνυμι ; δείκω, δείκνυμι ; ζεύγω, ζεύγνυμι ; ὀρω, ὀρνυμι ; σβέω, σβέννυμι.

Fiunt Verba in μι

I. Mutando ω, ultimam syllabam, in μι.

II. Vertendo penultimam in suam longam, si fit mutabilis, ut, θέω, τίθημι.

III. Præponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex est :

I. Propria, cùm repetitur prima consonans thematis cum ι, ut, δόω, δίδωμι.—tenuis vero pro aspiratâ ponitur, ut, θέω, τίθημι.

II. Impropria, cùm ι aspirata tantùm præfigitur ; idque fit vel, cùm verbum incipiat à σ, ut, σάω, ἵστημι.—vel à π, ut, πλάω, ἱππῆμι,

* Poetæ aliunde deducunt, ut, φερημι, βριθημι, διζημι, κ. λ. & φέρω, βρίθω, δίζω.

τοιο.—vel cūm verbum incipiat à vocali, ut, *ἔω, ἴημι.*

Æoles mutant *η* in *ε*, geminato *μ*, ut, *τίθεμι*, pro *τιθημι*. Bœoti mutant *η* in *ει*, factâ reduplicatione per *ε*, ut, *πεφίλειμι*.

In quartâ conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantūm *ω* mutatur in *μι*.

Iones vero in quartâ conjugatione utuntur reduplicatione, ut, *κέκλυθι*, pro *κλῦθι*, *audi*.

In quibusdam, pro reduplicatione, reperiuntur duæ priores literæ thematis, ut *ἀλάλημι* ab *ἀλάω* inusitato ; *ἀπάχημι* ab *ἀχέω*.

Multa alia sunt etiam sine reduplicatione, ut, *φῆμι, βῆμι, γνῶμι, ἄλωμι. σβῆμι, &c.*

Destituuntur verba in *μι* omnibus temporibus, nisi præsentī, imperfecto, et aoristo secundo.

Verba quartæ conjugationis non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo, et subiunctivo.

PARADIGMA VERBORUM in *μι*.

I. VOX ACTIVA.

MODUS INDICATIVUS.

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθημι, ης, ησι	έθον	εί
2	ἴστημι, ης, ησι	αῖθον	ᾱ
3	δίδωμι, ως, ωσι	οῖον	μεν, τε, ὤσι
4	ζεύωμι, υς, υσι	υῖον	ῶ

Imperfectum.

Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἐτίθην, ης, η,	ε	μεν, τε, σαν.
2	ἵσθην, ης, η,	α	
3	ἐδίδων, ως, ω,	ο τον, την	
4	ἐζεύσσυν, υς, υ,	υ	

Atticum imperfectum usitatus.

1	ἐτίθεον — εν	} more contractorum.
2	ἵσταν — ων	
3	ἐδίδουν — εν	

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἔθην, ἔθης, ἔθη	ἐλον, ἐτην	εμεν, ἐε, εσαν
2	ἔσθην, ἔσθης, ἔσθη	ἦλον, ἦτην	ημεν, ἦε, ησαν*
3	ἔδων, ἔδως, ἔδω	ολον, ότην	ομεν, οε, οσαν

Aoristus secundus per omnes personas, sicut imperfectum inflectitur, excepto, quòd in plurali, ac duali vocalem retinet longam, præter ἔθην, ἔδων, et ἦν, à verbo ἵημι, mitto.

Ex barytonis tempora Anomala.

1 Fut.	θήσω. —	2. ῥήσω. —	3. δώσω
1 Aor.	έθηκα. —	2. έςησα. —	3. έδωκα
1 Præt.	τέθηκα	} 2. έςηκα. — 3. δέδωκα	
	et		
	τέθεικα		

* Et έεασαν. Hom. Il. M. 55.

I M P E R A T I V U S.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθετι, έ		
2	ἴσαθι, ά τω	τον, των	τε, τωσαν
3	δίδοθι, ό		
4	ζεύγνυθι, *ύ		

Atticis imperativus usitator.

1	τίθεε — ει	} more contractorum.
2	ἴσαε — α	
3	δίδοε — ο	

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θές §, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν
2	γήθι, γήτω	γήτον, γήτων	γήτε, γήτωσαν
3	δός, δότω	δότον, δότων	δότε, δότωσαν

O P T A T I V U S.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθείην		
2	ἰσαίνην, ης, η	ἦον, ἦτην	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, & αἶεν.
3	διδόην		οἶ

* Pro ζεύγνυθι, dicitur ζεύγνυ. Sic pro δείκνυθι, δείκνυ, ostende. Pro ὀμνυθι, ὀμνυ, jura.

§ Irregularia sunt θές et δός pro θήτι, et δώθι. Ejusmodi sunt imperativa, ἐπισπες, σχές.

Aoristus

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1 θείν, ης, η	ἦλον, ἦτην	ἡμεν, ἦτε, ἡσαν, & $\left\{ \begin{array}{l} \text{εἰ} \\ \text{αἱ ἐν} \\ \text{οἱ} \end{array} \right.$
2 σαίν, ης, η		
3 δοίν, ης, η		

SUBJUNCTIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
1 τιθῶ, ῥῃς, ῥῃ	τον, τον	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ῥῃ} \\ \text{ῶμεν, ῶτε, ῶσι} \\ \text{ῶ,} \end{array} \right.$
2 ἰσῶ, ῥῃς, ῥῃ		
3 διδῶ, ῥῃς, ῥῃ		

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1 θῶ, θῆς, θῆ	θῆτον, θῆτον	θῶμεν, θῆτε, θῶσι.
2 σῶ, σῆς, σῆ		
3 δῶ, δῆς, δῆ		

INFINITIVUS.

Præsens.

1 τιθέναι. 2 ἰσάναι. 3 διδόναι. 4 ζευγύναι.

Aoristus β.

1 δεῖναι *. 2 ῥῆναι. 3 δῆναι *.

* Irregularia sunt pro θῆναι et δῶναι.

P A R-

P A R T I C I P I A.

Præfens.

Aoristus β.

1	τιθεῖς, εἶσα, ἐν	1	θεῖς, θεῖσα, θέν.
2	ἱσᾶς, ᾶσα, ἄν	2	ῥᾶς, ῥᾶσα, ῥάν.
3	διδῶς, ῶσα, ὄν	3	δῶς, δῶσα, δόν.
4	ζευγνύς, ὕσα, ὕν		

FORMATIO TEMPORUM.

De præfenti jam supra dictum est.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præfenti mutando *μι* in *ν*, et præponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab *ι*, ut, *τίθηναι*, *ἐτίθην*, *ἵσθηναι*, *ἵσθην*.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus deducitur ab imperfecto, rejiciendo propriam reduplicationem, ut, *ἐτίθην*, *ἐθην* vel mutando impropriam reduplicationem in augmentum, ut, *ἵσθην*, *έσθην*.

Si verbum caret reduplicatione, idem est imperfectum et aoristus secundus.

II. V O X P A S S I V A.

Præfens formatur a præfente activo mutando *μι* in *μαι* et resumendo vocalem brevem in penultimâ, ut *τίθηναι* *τιθεμαι*: præter *ἄνημαι*, *δίζηναι*, ac paucis forsan aliis.

INDICA-

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.		Dual.		Plural.
1 τίθεμαι				
2 ἵσταμαι	σαι § ται	μῶν, σδων, σδων		μῶν, σθε, νῆαι
3 δίδομαι				
4 ζεύγνυμαι				

Imperfectum.

Sing.		Dual.		Plural.
1 ἐτίθεμην				
2 ἱστάμην	σο, το	μῶν, σδων, σδων		μῶν, σθε, νῆο
3 ἐδιδόμην				
4 ἐζεύγνυμην				

Ex barytonis tempora Anomala.

Præteritum, τέθειμαι.—2. ἔσταμαι.—3. δέδομαι.
Plusquam perfectum, et paulo post fut. inde
regulariter.

1. Aor. ἐτέθην. ——— 2. ἐστάθην.—3. ἐδόθην.
Fut. primum inde regulariter.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.		Dual.		Plural.
1 τίθεσο *				
2 ἵτασο *	σδω	σδων, σδων,		σθε, σδυσσαν.
3 δίδοσο *				
4 ζεύγνυσσο				

§ Attice, τίθῃ ἵσῃ. Sic καθῇ, δυνῇ. * Iones tollant σ,
deinde Attici contrahunt; τίθεο, τίθε, ἵσταο, ἵστα, δίδοο, δίδε.

ΟΡΤΑ-

OPTATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
1 τιθείμην, εἶ	μῆλον, σθον, σθην	μῆλα, σθε, νῆλα
2 ἰσαίμην αἶ, ο, το,		
3 δίδοίμην, οἶ		

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
1 τίθῶ, ῆ, ῆ	ὠ μῆλον, σθον, σθον	μῆλα, σθε, νῆλα
2 ἰσῶ, μαι, ᾶ, ᾶ, ται		
3 δίδῶ, ῶ, ῶ		

INFINITIVUS.

PARTICIPIIUM.

Præfens.

Præfens.

1 τίθεσθαι		1 τιθέμεν	νη, νον
2 ἵστασθαι		2 ἱστάμεν	
3 δίδοσθαι		3 διδόμεν	
4 ζεύγνυσθαι		4 ζευγνύμεν	

CONJUGATIO VOCIS MEDIÆ.

INDICATIVUS.

Præfens et imperfectum sunt eadem cum præfente et imperfecto passivis.

Aoristus

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1 ἐδέε		
2 ἐδά, μην, σο*, το	μεθον, σθον, σθην	μεθα, σθε, νθο.
3 ἐδό		

Ex Barytonis Tempora,

Futurum primum et 1. Aoristus regulariter ab activis.

Præteritum medium, ἔσθλα. participium ἔσθλως, ἔσως.

I M P E R A T I V U S.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1 δε		
2 δά, σο* σθω	σθον, σθων	σθε, σθωσαν.
3 δό		

O P T A T I V U S.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
1 δεί εἶ		
2 δαί, μην, αἶ, ο, το	μεθον, σθον, σθην	μεθα, σθε, νθο.
3 δοί οἶ		

* Ion. ἔθει, ἔδορ. Att. ἔθε, ἔδε.—Ion. δεο, δοο, Att. δε, δε.

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ῥῶ	ῥῆ, ῥῆ	
2	ῥῶ, μαι,	ῥῶ, ῥῶ, ται	ῥῶμεθα, σθε,
3	ῥῶ	ῥῶ, ῥῶ	[ῥῶνται.

INFINITIVUS.

PARTICIPIIUM.

Aor. β.

Aor. β.

1	ῥέ	1	ῥέ
2	ῥά, σθαι	2	ῥά, μενος, μένη, μενον.
3	ῥό	3	ῥό

Εἶμι, Εο, Ιβο *.

VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
Εἶμι,	εἷς, vel εἷ §, εἷσι,	ἵτον, ἵτον,	ἵμεν, ἵτε, εἶσι et ἴσι.
εἶδα Ae.			ἵμεν D. ἴασι I.

* Poetis interdum temporis præfentis; sed Oratoribus semper est futuri.

§ Theoc.—Unde ἄπει, abis, vel abibis.

Imper-

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἔιν, εἶς, εἷ, ἦον, ἦες, ἦε P.	ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. ἴμες, D. ἔϊσαν P §	

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἴθι, vel εἷ, ἴτω,	ἴτον, ἴτων, ἴτε, ἴτωσαν.	

Infinitivus.

Ἴναι, vel εἶναι, vel ἔναι.
ἴμεν I. ἴμεναι D. A.

Ἴημι, *Mitto.*

V O X A C T I V A.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἴημι, ἴης, ἴησι,	ἴelon, ἴelon, ἴεμεν, ἴε ε, ἴεῖσι. ἴεασι I. ἴασι A:	

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἴην, ἴης, ἴη,	ἴelon, ἴετην, ἴεμεν, ἴε ε, ἴεσαν. ἴεν B.	

Attice ἴεν, ἴεις, ἴει, more contractorum.

§ Ab inusitato aoristo primo εἶσα, tertio pl. εἶσαν, et inde ἦσαν et ἦϊσαν.—Aor. secund. ἰον, ἰες, ἰε, κ. λ.

Præter. εἶκα.

Pl. perf. εἶκεν. Att. ἦκεν.

Fut. 1. med. εἰσομαι.

Aor. 1. med. εἰσάμην.

Præter. 1. med. εἶα. Att. ἦα. Ion. ἦα.

Plusq; perf. ἦειν.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ἦν, ἦς, ἦ	ἔτοι, ἔτην	ἔμεν, ἔτε, ἔσαν.

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴθι. ἴτω,	ἴθον, ἴτων.	ἴει, ἴτωσαν.

Attice ἴθι, more contractorum.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔς, ἔτω,	ἔτον, ἔτων,	ἔτε, ἔτωσαν*.

Optativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴειν, ἴεις, ἴειη,	ἴειήον, ἴειήτην,	ἴειήμεν, ἴειήτε, ἴειήσαν.

Legitur εἴομαι, οἷς, οἷ.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
εἶην, εἶης, εἶη,	εἶήον, εἶήτην,	εἶήμεν, εἶήτε, εἶήσαν.

Subjunctivus.

Præfens εἶν.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴω ἴης, ἴῃ,	ἴήον, ἴήον,	ἴωμεν, ἴήτε, ἴωσι.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ῥῶ, ῥῆς, ῥῆ,	ῥήτον, ῥήτον	ῥώμεν, ῥήτε, ῥώσι.

ἔω, ἔς, ἔη I.
εἴω, εἴης, εἴη P.

* Fut. I. ἦσα, Aor. primus ἦχα pro ἦσα, Att. ἐνχα. Præter. εἶχα, et ἔωχα: Part. εἰκώς, unde ἀφεικώς, qui dimisit.

Infinitivus

Infinitivus.

Præfens.

ἵεναι.
ἵμεναι D.
ἵμεν I.

Aor. β.

ἔϊαι.
ἔμεναι A. D.
ἔμεν I.

Participium.

Præfens.

Nom.

ἱὸς, ἱέσσα, ἱέν,

Gen.

ἱέντος, ἱέσσης, ἱέντος

Aoristus β.

Nom.

ἔϊς, εἶσα, ἔν,

Gen.

ἑνός, εἰσῆς, ἐνός.

ἵμι, vado, eâdem planè ratione declinatur. Ab Oratoribus tantùm usurpantur ἀπίασιν in Indicativo, ἀπιῶσιν in Subjunct. ἀπιέναι in Infin.

V O X P A S S I V A.

Indicativus.

Præfens.

Sing.

Dual.

Plural.

ἵεμαι, ἱέσαι, ἱέαι, ἱέμεθον, ἱέσθον, ἱέσθον, ἱέμεθα, ἱέσθε, ἱένται.

Imperfectum.

Sing.

Dual.

Plural.

ἱέμην, ἱέσο, ἱέο, ἱέμεθον, ἱέσθον, ἱέσθην, ἱέμεθα, ἱέσθε, ἱέτο.

Imperativus.

Sing.

Dual.

Plural:

ἱέσο, ἱέσθω, ἱέσθον, ἱέσθων, ἱέσθε, ἱέσθωσαν.

* Perf. εἶμαι, tertia pl. εἴνται, unde ἀφεῖνται, ἀνεῖνται.
Att. ἀφέωνται, ἀνέωνται. Aor. i. ἔθην et ἔιθην.

Vox

VOX MEDIA.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔμην, ἔσο, ἔτο. ἔμεθον, ἔσθον, ἔσθην, ἔμεθα, ἔσθε, ἔντο:		
ἔο I.		
ἔ A.		

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔσο, ἔσθω, ἔσθον, ἔσθων, ἔσθε, ἔσθωσαν.		
ἔο I.		
ἔ A.		

Optativus.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔϊμην, εἶο, εἶτο, εἶμεθον, εἶσθον, εἶσθην, εἶμεθα, εἶσθε, εἶντο.		
		legitur εἶντο
		(in compositis.)

Subjunctivus.

Præsens ἐάν,

Sing.	Dual.	Plural.
ᾠμαι, ἢ ᾗται, ᾠμεθον, ᾗσθον, ᾗσθον ᾠμεθα, ᾗσθε, ᾠνται.		

Infinitivus.

Aoristus β.

ἔσθαι.

Participium.

Aoristus β.

Nom.

Gen.

ἔμενος, ἐμένῃ, ἔμενον, | ἐμένε, ἐμένῃς, ἐμένε:

ἔμεμαι concupisco, eandem habet inflexionem. Sed ultra imperfectum vix invenitur.

ἴσθμι,

(III)

ἴσημι, Scio.

VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
*ἴσημι, ἴσης, ἴσησι, ἴσαλον, ἴσαλον, ἴσαμεν, ἴσατε *, ἴσασι.		
ἴσαιμι D.	ἴσατε D.	ἴσονται Sync.
		ἴσμεν Sync.
		ἴδμεν D.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
*ἴσην, ἴσης, ἴση, ἴσαλον, ἴσάτην, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν.		
		Sync. ἴσαν.

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
*ἴσαθι, ἴσάτω, ἴσαλον, ἴσάτων, ἴσατε, ἴσάτωσαν.		
ἴσθι, ἴσω, &c. Sync.		ἴσων. A.

Infinitivus.

Præfens.

ἴσθαι,
ἴσμεναι, & ἴδμεν D.
ἴσαμεν I.
ἴσμεν Sync.

Participium.

*ἴσας, ἴσασα, ἴσαν.

VOX PASSIVA.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
*ἴσασθαι, ἴσασθαι, σαι, ται, ἴσασθον, ἴσασθον, ἴσασθον, ἴσασθαι, ἴσασθαι, ἴσασθαι.		
Comp. ἐπίσασθαι, σαι, &c.		
ἐπίσῃ A.		
ἐπίσῃαι I. P.		

* Sync. ἴσε. Sic in Comp. κάτισε, scitis.

Imperfectum.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἰσάμην, ἴσατο, ἴσθη, ἰμέθον, αἶτον, αἶσθην, ἰμέθα, αἶσθε, αἶθλο.		
Comp. ἐπισάμην, ἐπίσατο, αἶτο, &c.		
ἠπισάμην A. ἐπίσαο I.		
ἐπίσω A.		

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴσατο, ἰδάσθω, ἰδάσθον, ἰασθων, ἰασθε, ἰδάσθωσαν.		
ἐπίσατο, &c. Comp.		
ἐπίσαο I.		
ἐπίσω A.		

Infinitivus.

ἴσασθαι. Compositum, ἐπίσασθαι.

Participium Compositum.

Nom.	Gen.
Ἐπισάμενος, μένη, μενον, μένε, μένης, μένε.	

Φημί, Dico.

V O X A C T I V A.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
Φημί, φῆς, φησὶ, φάτον, φάτον, φάμεν, φάτε, φασί.		
φημί D. φάτι D.		φάντι, & φάτι D.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφατον, τήν, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.		
		B. ἔφαν.
		I. B. φάν.
		Aoristus

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφηλοι, την, ἔφημεν, ἔφητέ, ἔφησαν.		
ἔφῃσθα Ae.		
ἔφῃν, ἔφῃς, ἔφῃ, I.		
ἔφῃν, ἔφῃς, ἔφῃ, P.		

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
φάθι, φάτω, φάτον, φάτων, φάτε, φάτωσαν.		

Optativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
φαίνω, φαίνης, φαίν, φαίνῃον, φαίνῃτην, φαίνωμεν, φαίνῃτε, φαίνω- [σαν.		

Subjunctivus.

Præfens ἐάν.

Sing.	Dual.	Plural.
φῶ, φῆς, φῇ, φῆτον, φῆτοι, φῶμεν, φῆτε, φῶσι.		

Infinitivus.

φάναι nam φᾶναι, est apparuisse.

Participium.

Nom.

Gen.

φάς, φᾶσα, φάν, | φανῆς, φάσης, φανῆς.

V O X M E D I A.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
φάμαι, φάσαι, φάται φάμεθοι, φάσθον, φάσθοι φάμεθα, φάσθε, [φάται.		

P

Imperfectum.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο	ἐφάμεθον, ἐφάσθην, ἐφάσθην	ἐφάμεθα, [ἔφασθε, ἔφην]ο*.

Participium.

Nom.	Gen.
Φάμενος, φάμενη, φάμενος	φάμενος, φάμενης, φάμενος.

V E R B A L I A.

Verbalia omnia ferè deducuntur, rejiciendo reduplicationem vel augmentum, et mutando terminationem ;

I. A primâ personâ præteriti passivi in

{	μα,	ut, γράμμα, <i>litera</i> .
	μη,	ut, γραμμή <i>linea</i> .
	μῶ,	ut, δεσμός, <i>vinculum</i> .
	μων,	ut, νοήμων, <i>intelligens</i> .

II. A secundâ personâ præteriti passivi in

{	ια,	ut, δοκιμασία, <i>probatio</i> .
	ις,	ut, ποίησις, <i>poësis</i> .
	et in adjectivis in σιος,	ut, θαυμασίος, <i>admirabilis</i> .
	et in σιμος,	ut, χρήσιμος, <i>utilis</i> .

III. A tertiâ personâ præteriti passivi

Masculina in	{	τηρ,	χαρακτήρ, <i>character</i> .
		της,	ποιητής, <i>poëta</i> .
		τικῶ,	κριτικός, <i>judicialis</i> .
		τῶ,	ἀκυστός, <i>audibilis</i> .
		τῶρ,	κοσμήτωρ, <i>princeps</i> .

* Imper. φασο. Ion. φασ. Od. π. 160. — Inf. φάσθαι.

τῖς, πίστις, *fides*.
 τρα, ὀρχήστρα, *orchestra*, i. e. illa theatri
 pars, in quâ chorus saltabat.
 τρις, ὀρχηστρίς, *saltatrix*.
 τυς, ὀρχηστὺς, *ars saltandi*.

τήριον, ποτήριον, *poculum*.
 τρον, δίδακτρον, *minerval*.
 Adjectiva positionis in ἐ, έα, έον, ut,
 γραπλή, γραπλέα, γραπλέον.

IV. A prætertio medio in

εὺς τομεὺς *sector*.
 η, ἐπιστολή, *epistola*.
 ιον, λόγιον, *oraculum*.
 ο, λόγος, *sermo*.

Paucula quædam descendunt ab ipso the-
 mate, ut, λευκός, *candidus*, à λεύσσω, *video*; et
 ab aoristo secundo, ut, φυγή, *fuga*, ab ἔφυγον.

Quædam a præterito activo, ut, διδασκῶ, *teaching*,
 παρσχῶ, *afford*. Et ab aoristo primo, ut δόξα, *θήκη*.

IMPERSONALIA.

Ἀνίκη, et προσήκει, *convenit*; ἀνῆκε, et προ-
 σῆκε, *conveniebat*.

Ἀρέσκει, *placet*; ἤρεσκε, *placebat*; ἀρέσσει,
placebit; ἤρεσε, *placuit*.

Δεῖ, *oportet*; ἔδει, *oportebat*; δεήσει, *oportet-
 bit*; ἔδεησε, *oportuit*. Infin. δεῖν, *oportere*.

Particip. δέον, *quod oportet*.

Δοκεῖ, *videtur* ; ἑδοκεῖ, *videbatur* ; δόξει, *videbitur* ; ἑδοξε, *visum est*.

Μέλει, *curæ est* ; ἔμελε, *curæ erat* ; μελήσει, *curæ erit* ; ἐμέλησε, *curæ fuit*.

Χρῆν, *oportet* ; ἔχρῆν, et χρῆν, *oportebat* ; χρήσει, *oportebit* ; χρεῖν, *oporteat* ; χρῆναι, *oportere*.

Compositum ἀπόχρη, *sufficit* ; ἀπέχρη, *sufficiebat*. Fut. ἀποχρήσει, *sufficiet* ; Aor. ἀ. ἀπέχρησε, *suffecit*. Infin. ἀποχρῆν, *sufficere*.

Passiva impersonalia sunt ἐνδεχέσθαι, *accidit* ; εἴμαρται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA DEFECTIVA.

Verba defectiva sunt, quæ solum usque ad imperfectum communiter conjugantur ; et, si quæ tempora habent præter ea, mutantur illa a verbis aliis, quorum præter non est in usu.

Illa autem sunt in βω gravitona, quæ penultimam habent vel in ε solum, vel cum immutabili, ut, σέβω, σίλω, ῥέμω, φέρω.

In ἀνω gravitona, ut, λαμβάνω, μαρτάνω.

In σκω, quâvis præcedente vocali, ut, γινώσκω.

In ᾰθω, ut, κιάθω· ἐθω, ut, τελέθω· ὕθω, ut, μινύθω· θω, cum implicatione consonantis, ut, ἀχθω, ἑσθω.

In εῖνω hyperdiff. ut, φαεῖνω, ἀλεεῖνω, ἐρεεῖνω.

Item

Item quæ ante ω duas habent consonantes, quarum altera est liquida, ut, δάκνω.

Quæ in ω purum definunt, præcedente υ diphthongo, ut, ἀγύω.

Quæ in $\delta\omega$, si præcedat ν , vel λ , ut, σπένδω, μέλδω.

Item in $\alpha\omega$, ut, κεδάω. — et in $\epsilon\omega$, derivata à præsentī, vel futuro, ut, à τελέω, τελείω, ἐτέλειον, *perficio*; γαμέω, *nubo*; γαμήσω, γαμησέω, *nupturio*; βρώω, *edo*; βρώσω, βρωσείω, *edere cupio*; ὄπω, *video*; ὄψω, ὄψείω, *videre cupio*; πολεμέω, *bellum gero*; πολεμήσω, πολεμῶ, *bellaturio*.

Sic quæ ex contractis Attici fecerunt incontracta, αὐλέω, αὐλῶ, αὐλῶ, ἥυλον· ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀλέξω· ἐψέω, ἐψῶ, ἔψω· quæ à circumflexis suis reliqua tempora mutuuntur, αὐλήσω, ἀλεξήσω, ἐψήσω.

Sic quæ propter consonantem aliquam injectam ϵ mutârunt in ι , ut, μένω, μίμνω, ἔμιμνον· τέκω, τίκω· ἐνέπω, ἐνίσπω· γένομαι· γίγνομαι· at ἔπω, ἔσπω· ἔπομαι, ἔσπομαι, ϵ non mutant; amittunt tamen illud subinde: ut, σπέτε pro ἔσπετε, σπέσθαι pro ἔσπεσθαι, σπόμεν pro ἔσπόμεν. Plurima etiam sunt, quæ unicum tantum tempus habent, ut, οἶσω, *feram*, &c.

VERBA ANOMALA.

Anomala quæ non æqualiter, ut cætera verba, conjugantur, sed à diversis verbis sua tempora mutuuntur.

A.

* **ἈΓΑΜΑΙ**, *miror*, imperf. ἡγάμην. Reliqua tempora ab ἀγάζομαι.

* **ΑΓΝΥΜΙ**, *frango*, fut. ἄξω. aor. ἔαξα, (unde κατέαξα) aor. 2. ἔαγον. perf. m. ἔαχα. aor. 2. pass. ἐάχην. Atticè hæc omnia.

ΑΓΩ, *ago*, vel *duco*, præt. ἦχα. Att. ἀγῆοχα. aor. 2. ἦγαγον. m. ἦγαγόμην.

ΑΙΔΩ, *capo*, Poet. αἰδῶ, aor. 1. ἦσα.

Αἰδω, *placeo*, fut. αἰδήσω. præt. ἄδηκα. m. ἦδα et ἔαδα, Att. εὐάδα, Poet. et Dor.

ΑΙΡΕΩ, *capio*, aor. 2. εἶλον. m. εἶλάμην. ab ἔλω inusitato.

Αἰσθάνομαι, *sentio*, fut. m. αἰσθήσομαι, aor. 2. ἦσθόμην, præt. pass. ἦσθημαι.

ΑΛΕΟΜΑΙ, *viſco*, aor. 1. m. ἠλενάμην, et ἠλεάμην, ab αἰλεύσομαι.

ΑΛΗΜΙ, et **ἀλάομαι**, *vagor*, præt. p. ἀάλημαι. Atticè. infin. ἀλῆναι, ἀλήμεναι, Ion.

ΑΛΙΣΚΩ, *pario*, fut. ἀλώσω, præt. ἤλωκα, et ἐάλωκα, aor. 1. ἐάλωσα, Att. Sic ἀνέλισκω, *consumo*.

Ἀμαρτάνω,

Ἀμαρτάνω, *pecco*, fut. ἀμαρτήσω, aor. 2. ἤμαρτον, poet. ἤμβροτον.

Ἀμφιεννυμι, *induo*, fut. ἀμφιέσω, præt. p. ἡμφιέσμαι.

Ἀνωγω, *jubeo*, imp. ἡνώγεον, præt. p. ανώγα· imper. ἄνωχθι.

Ἀπαυραω, *privo*, aor. 1. απηῦρα, 2. ἄππυρον.

Αυξανω et Αυξω, *augeo*, fut. αὐξήσω, et αὐξήσομαι, præt. p. ἡύξημαι.

Ἀω et ἄημι, *spiro*, infin. ἀῆναι ἀήμεναι, Ion.

B.

Βαίνω, *vado*, fut. m. βήσομαι, βασεῦμαι Dor. præt. βέβηκα, m. βέβαα, aor. 2. ἔβην, imper. βῆθι. part. βὰς a βῆμι.

Βάλλω, *mitto*, fut. βαλῶ, βαλήσω, βλήσω, præt. βέβληκα, aor. 2. ἔβαλον.

Βλασάνω, *germino*, fut. βλασήσω, aor. 2. ἔβλασον.

Βέλομαι, *volo*, fut. βελήσομαι, aor. 1. ἐβελήθην, ἡβελήθην, Att. præt. βέβελα.

Βρώσκω et βίβρωσκω, *edo*, fut. βρώσω, aor. 1. ἔβρωσα, præt. βέβρωκα, aor. 2. ἔβρων.

Γ. Γαμῶ,

Γ.

Γαμέω, *duco uxorem*, aor. 1. ἐγάμησα et ἔγημα,
præt. γεγαμηκα, aor. 1. m. ἐγημάμην.

Γηράσκω, *senesco*, fut. γηράσω, aor. 1. ἔγηρα,
part. γηράς.

Γινομαι, *sum, fio, nascor*, fut. γενήσομαι, præt.
p. γεγέννημαι, m. γέγονα, γέγαα. aor. 2.
ἐγενόμην. aor. 1. ἐγεινάμην, ἐγεννησάμην.

Γινώσκω, *cognosco*, fut. γνώσομαι, aor. 1. ἔγ-
νωσα, præt. ἔγνωκα, aor. 2. ἔγνω.

Δ.

Δάέω et δαίω, *disco*, fut. δαήσομαι aor. 2.
ἐδάην, præt. m. δέδαα.

Δάκνω, *mordeo*, fut. δήξομαι, aor. 2. ἔδακον.
aor. 1. p. ἐδήχθην.

Δαρδανω, *dormio*, aor. 2. ἔδαρθον, ἔδραθον,
Poet.

Δεῖδω, *timeo*, fut. δείσομαι, præt. δέδοικα,
δεῖδοικα, et δέδοια Ion. m. δέδια et δεί-
δια, Poet. imper. δείδιθι, aor. 1. ἐδείδισα.

Δεω, *desum vel careo*, præt. δεδέηκα, aor. 1.
ἐδέησα et ἐδεύησα, fut. m. δευήσομαι, aor. 1.
p. ἐδεήθην.

Διδάσκω,

Διδάσκω, *doceo*, fut. διδάξω et διδασκήσω, aor.

1. ἐδίδαξα.

Διδράσκω, *fugio*, fut. διαδρήσσομαι, aor 2. ἔδρην, ἔδραν Dor.—part. δράς.

Δοκέω, *existimo*, *videor*, fut. δόξω, aor. 1. ἔδοξα, et ἐδόκησα.

Δύναμαι, *possum*, fut. δυνήσομαι, imperf. ἐδυνάμην, Att. ἠδυνάμην, aor. 1. ἐδυνήσαμην.

E.

Ἐγείρω, *excito*, aor. 1. ἤγειρα, præt. ἤγερεκα, p. ἐγήγερμαι.

Ἐγρηγορέω, *vigilo*, præt. ἐγρήγορεκα, m. ἐγρήγορα, ἐγρήγορθα Poet.

Ἐδω vel ἔδω, *edo*, præt. ἤκα, ἔδηκα, et ἐδήδοκα, Att. præt. m. ἤδα et ἔδηδα.

Ἐλαύνω, *abigo*, fut. ἐλάσω, aor. 1. ἤλασα, præt. ἤλακα, ἐλήλακα, Att. P. ἤλαμαι, Att. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι aor. 1. ἠλάθην et ἠλάσθην, part. ἐλαθείς.

Ἐλπομαι, *spero*, præt. m. ἔολπα, plusq. ἐόλπαιεν et ἐώλπειν.

Ἐλπω, *potius sperare facio*.

Ἐπω, *dico*, aor. 1. εἶπον, part. εἰπών.

Ἐρχομαι, *venio*, fut. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον, ἤλθον; imp. ἐλθέ, præt. m. ἤλυθα, ἐλήλυθα Att.

Q

Ευρίσκω,

*Ευρίσκω, *invenio*, fut. εὑρήσω, aor. 2. εὔρον, præt. p. εὔρημαι, aor. 1. m. εὔρησάμην et εὔράμην, aor. 2. εὔρόμην.

*Ἔχω, *habeo*, fut. ἔξω et σχήσω, præt. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, aor. 2. ἔσχον. imper. σχές, Poet. σχοῖμι, σχοῖν, Att. subj. σχῶ, præt. p. ἔσχημαι, aor. 1. ἐσχέθην, aor. 2. m. ἐσχόμην, inf. σχέσθαι, part. σχόμενος.

Θ.

Θνήσκω, *morior*, præt. τέθνηκα, Ion. τέθναα. Bæot. τέθνεκα et τέθνεα; unde τεθνεώς, τεθνεϊώς et τεθνηώς, aor. 2. ἔθανον.

Ι.

*Ἰκνέομαι, *pervenio*, fut. ἴξομαι, aor. 2. ἰκόμην, præt. p. ἴγμαι.

*Ἰλάσκομαι, *placo*, fut. ἰλάσομαι, aor. 1. ἰλασάμην, præt. p. ἴλασμαι.

*Ἰπτάμαι, *volo*, fut. πλήσομαι, aor. 2. ἐπλάμην et ἐπλόμην, infin. πλάσθαι, et πλέσθαι, part. πλάμενος et πλόμενος.

Κ.

Καίω, *uro*, fut. καύσω, aor. 1. ἔκαυσα et ἔκηα, aor. 2. ἔκαον.

Καλέω, *uro*, fut. καλέσω, præt. κέκληκα, aor. 1. ἐκάλεσα, p. ἐκλήθην.

Κάμνω,

Κάμνω, *laboro*, praet. κέκμηκα, aor. 2. ἔκαμον.

Κλαίω, *fleo*, κλαύσω, praet. κέκλαυκα.

Κραιαίνω, *perficio*, aor. 1. ἐκρήνηα, praet. p. κεκράαμαι, aor. 1. ἐκραάνθην.

Λ.

Λαγχάνω, *sortior*, aor. 2. ἔλαχον, praet. Att. εἶληχα, m. λέλογχα.

Λαμβάνω, *capio*, fut. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον, praet. Att. εἶληφα, p. εἶλημαι.

Μ.

Μανθάνω, *disco*, fut. μαθήσομαι, aor. 2. ἔμαθον.

Μάχομαι, *pugno*, fut. μαχέσομαι, et μαχήσομαι, praet. p. μεμάχημαι.

Μέλω, μελομαι, *curo*, fut. μελήσομαι, aor. 2. ἔμελον, praet. m. μέμηλα.

Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, fut. μνήσω, aor. 1. ἔμνησα, praet. p. μέμνημαι.

Ν.

Ναίω, *habito*, fut. νάσσομαι, aor. 1. ἔνασσα, *habitare feci*.

Ο.

Ὀζω, *oleo*, ὄσω, ὀζέσω, et ὀζήσω; praet. ὤζηκα, m. ὀδῶδα, ὠδοδα, et ὠδα, Poet.

Οἶομαι et οἶμαι, *puto*, imperf. ὥομην et ὠμην, fut. οἰήσομαι, praet. p. ὤμαι.

*Ευρίσκω, *invenio*, fut. εὔρήσω, aor. 2. εὔρον, præt. p. εὔρημαι, aor. 1. m. εὔρησάμην et εὔράμην, aor. 2. εὔρόμην.

Ἔχω, *habeo*, fut. ἔξω et σχήσω, præt. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, aor. 2. ἔσχον. imper. σχές, Poet. σχοῖμι, σχοῖν, Att. subj. σχῶ, præt. p. ἔσχημαι, aor. 1. ἐσχέθην, aor. 2. m. ἐσχόμην, inf. σχέσθαι, part. σχόμενος.

Θ.

Θνήσκω, *morior*, præt. τέθνηκα, Ion. τέθναα. Boeot. τέθνεκα et τέθνεα; unde τεθνεώς, τεθνειώς et τεθνηώς, aor. 2. ἔθανον.

Ι.

Ἰκνέομαι, *pervenio*, fut. ἴξομαι, aor. 2. ἰκόμην, præt. p. ἴγμαι.

Ἰλάσσομαι, *placo*, fut. ἰλάσομαι, aor. 1. ἰλασάμην, præt. p. ἴλασμαι.

Ἰπτάμαι, *volo*, fut. πλήσομαι, aor. 2. ἐπλάμην et ἐπλόμην, infin. πλάσθαι, et πλέσθαι, part. πλάμενος et πλόμενος.

Κ.

Καίω, *uro*, fut. καύσω, aor. 1. ἔκαυσα et ἔκηα, aor. 2. ἔκαον.

Καλέω, *uro*, fut. καλέσω, præt. κέκληκα, aor. 1. ἐκάλεσα, p. ἐκλήθην.

Κάμνω,

Κάμνω, *laboro*, praet. κέκμηκα, aor. 2. ἔκαμον.
 Κλαίω, *fleo*, κλαύσω, praet. κέκλαυκα.
 Κραιαίνω, *perficio*, aor. 1. ἐκρήνηα, praet. p.
 κεκράαμαι, aor. 1. ἐκραάνθην.

Λ.

Λαγχάνω, *sortior*, aor. 2. ἔλαχον, praet. Αἰτ.
 εἶληχα, m. λέλογχα.
 Λαμβάνω, *capio*, fut. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον,
 praet. Αἰτ. εἶληφα, p. εἶλημαι.

Μ.

Μανθάνω, *disco*, fut. μαθήσομαι, aor. 2. ἔμα-
 θον.
 Μάχομαι, *pugno*, fut. μαχέσομαι, et μαχήσο-
 μαι, praet. p. μεμάχημαι.
 Μέλω, μελομαι, *curo*, fut. μελήσομαι, aor. 2.
 ἔμελον, praet. m. μέμηλα.
 Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, fut. μνήσω,
 aor. 1. ἔμνησα, praet. p. μέμνημαι.

Ν.

Ναίω, *habito*, fut. νάτσομαι, aor. 1. ἔνασσα,
habitare feci.

Ο.

Ὀζω, *oleo*, ὄσω, ὀζέσω, et ὀζήσω; praet. ὠζηκα,
 m. ὀδωδα, ὠδοδα, et ὠδα, Poet.
 Οἶομαι et οἶμαι, *puto*, imperf. ὠόμην et ὠμην,
 fut. οἰήσομαι, praet. p. ὠμαι.

Οἰχόμεαι, *eo*, fut. οἰχήσομαι, aor. 2. ὤχόμην, praet. p. ὤχημαι.

Ὀλισθαίνω, *cado*, fut. ὀλισθήσω, aor. 2. ὠλισθον, praet. m. ὠλισθα.

Ὀφείλω et ὀφλω, *debeo*, fut. ὀφελήσω et ὀφλήσω, aor. 2. ὠφελον, quod usurpatur adverbialiter, vel solum, vel cum particulis, εἰ, εἴθε, αἴθε, et ὥς, ficut, ἔφελον.

Π.

Πάσχω, *patior*, fut. πείσομαι, praet. πέπονθα, aor. 2. Α. ἔπαθον.

Πέσσω et Πέτλω, *coquo*, fut. πέψω, aor. 1. ἔ-πεψα.

Πεταννύω et πετάννυμι, *expando*, fut. πετάσω, aor. 1. ἐπέτασα, praet. πεπέτακα et πέπτακα.

Πίνω, *bibo*, fut. πώσω, praet. πέπωκα, aor. 2. ἔπιον, imper. πῶθι, praet. p. πέπομαι et πέπωμαι, aor 1. ἐπόθην.

Πιπράσκω, *vendo*, fut. πράσω, aor. 1. p. ἐπράθην.

Πίπτω, *cado*, fut. πλώσω, praet. πέπλωκα, aor. 2. ἔπεσον.

Πυνθάνομαι, *interrogo, audio*, fut. πείσομαι, aor. 2. ἐπυθόμην, praet. p. πέπυσμαι.

Ρ.

Ῥέζω, *facio*, fut. ῤέξω et ἔρξω, aor. 1. ἔρρεξα, praet. m. ἔοργα, pro ἔρρογα.

Ῥέω,

ῥέω, *fluo*, fut. ρεύσω et ρυήσω, aor. 1. ἔρρευσά, praet. ἐρρύηκα, aor. 2. p. ἐρρύην.

ῥωννύω et ρώννυμι, *roboro*, fut. ρώσω, praet. p. ἔρρωμαι, imper. ἔρρωσο, *vale*.

Σ.

Σβεννύω et σβέννυμι, *extinguo*, fut. σβέσω, et σβήσομαι, aor. 1. ἔσβεσα, praet. ἔσβηκα, aor. 2 p. ἔσβην.

Σπένδω, *libo*, fut. σπείσω, aor. 1. ἔσπεισα.

Στορεννίω, Στορέννυμι, *sterno*, fut. στορέσω,
— Στρωννύω, fut. στήρώσω.

Τ.

Τίχῳ, *pario*, fut. τέξω, aor. 2. ἔτεκον, praet. m. τέτοκα.

Τηράω, et τηραίνω, *perforo*, fut. τρήσω.

Τυγχάνω, *sum, consequar*, fut. τυχήσω, praet. τελύχηκα, aor. 2. ἔτυχον.

Υ.

Ὑπισχέομαι, *promitto*, fut. ὑποσχήσομαι, aor. 2. ὑπεσχόμην, praet. p. ὑπέσχημαι, aor. 1. ὑπεσχέθην.

Φ.

Φέρω, *fero*, fut. ὀίσω, aor. 1. ἤνελκα, et ἤνεικα
aor. 2. ἤνελκον, praet. m. ἤνοχα, ἐνήνοχα, Att.

Φθάνω,

Φθάνω, *prævenio*, fut. φθάσω, aor. 1. ἔφθασα,
 praet. ἔφθακα, aor. 2. m. ἔφθην, part. φθάς.
 Φύω, *gigno, nascor*, aor. 2. ἔφυν, praet. m. πέ-
 φυα.

X.

Χάζω, χάζομαι, *recedo*, aor. 2. ἔχαδον et κέ-
 καδον, praet. m. κέχανδα, aor. 2. ἔχαδόμην
 et κεκαδόμην.

Χαίρω, *gaudeo*, fut. χαιρήσω, aor. 2. p. ἐχάρην.

Χέω, *fundo*, fut. χεύσω, aor. 1. ἔχευσα, ἔχευα,
 et ἔχεα, praet. κέχυκα, et κέχευκα, aor. 2.
 ἔχεον, praet. p. κέχυμαι, aor. 1. ἐχύθην, aor.
 1. m. ἐχεάμην.

Ω.

Ὦθω et ὠθέω *usitatus, pello*, aor. 1. ὤσα, ὠθησα,
 ἔωσα, Att. praet. p. ὤσμαι et ἔωσμαι.

A D V E R B I U M.

ADverbium est aut *primarium*, ut, νῦν *nunc*;
 τότε, *tunc*; aut *derivatum* in *σι*, ut,
 Ἑλληνισί *Græcè*; Ῥωμαϊσί, *Latine*; item in
 δόν, ut, κυνῆδόν, *caninè*; in *ην*, ut, κρύβδην,
secretò; et in *εἰ*, ut, πανσυδεῖ, *omnino, pror-*
sus.

A genitivo plurali nominis adjectivi duci-
 tur adverbium in *ως* ut, τῶν ἀληθῶν, ἀληθῶς,
verè; τῶν ὀξέων, ὀξέως, *acutè*.

Porro

Porro δε, σε, ζε, adjectiones syllabicæ notæ sunt ad locum ;θεν, θε, de loco ; δι, σι, χε, χη, in loco ; ut, ερανόνδε, ad cælum ; ερανόθε, de cælo ; πάνθοι, πανθαχε, πανθαχη, ubique, ubivis ; αρι, ερι, αγα, βρι, δα, ζα, βα, λα, λι, aliis præfixæ dictionibus earum adaugent significata ; ut, δηλ, manifestus ; εριδηλ, vel εριδηλ, valde manifestus ; νη *, et νε, in compositione privant, ευ facilitatem, δυσ difficultatem, seu malignitatem indicat †.

Αλφα in compositis privat, conjungit, et auget ; ut, χάρις, gratia ; άχαρις, ingratus ; πάντες, omnes ; άπαντες, omnes simul ; άξυλ, lignis plenus.

Adjectiva neutralia sæpe adverbiascunt.

Adverbiis videntur accenseri interjectiones.

CONJUNCTIO.

Conjunctiones adversativæ ; καίωε, ει κ, κἀν, κἀν, ει, et si.

Causales ; γάρ, κ, γάρ, η γάρ, γάρτοι, γάρ αι, γάρπε, γάρ δήπε, nam, enim, etenim ; ε γάρ, αλλά, enimvero ; ότι, διό, διότι, καθότι, ενεκα,

* Ut γήπιος. Nonnunquam etiam sed rarissime augent, ut, γήδυμος, valde dulcis. Π. 6. 2. γήχυτος, late fluens.

† Ut εγμεινής, benivolus ; δυσάλωτος, captu difficilis ; δυσμενής, malevolus.

poëticè, *quid, quod* ; ἐπεὶ, *postquam* ; ἵνα, ὥς, ὅπως, ὅφρα, poëticè, ὥς, *ut*.

Copulativæ ; καὶ et τε, *que* ; ἡδὲ, poëticè, *atque* ; καὶ μέντοι, *atque* ; καὶ μὲν καὶ, *quinetiam* ; καίτοι καὶ, *atque adeo* ; καὶ γὰρ αὖ, *rursus etiam* ; ἢ μὲν ἡδὲ, poëticè, *tum, tum*.

Connexivæ, seu conditionales ; εἰ cum comp. εἰάν, ἂν, εἴ, ἤν, *si* ; πῶς, εἰδὴ, εἰδήπῶς, *siquidem* ; ἐπεὶ πῶς ἐπειδὴ, ἐπειδήπῶς, ἐπεὶ οὖν, ἐπειτὴ, *si, cum, postquam, quandoquidem* ; εἰ δ' ἄρα, *sin vero*.

Discretivæ μὲν, *quidem* ; δὲ, *vero* ; γε, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *sed, verum* ; μέντοι, *sane, sed* ; μέντοι πῶς, μέντοι γε, *nimirum, tamen* ; δέγε, δέπῶς, δέτοι, *autem* ; δὲ δὴ, *porro, autem*.

Disjunctivæ ; ἢ, ἥτοι, ἥπῶς, *vel, aut, sive*.

Dubitativæ ; ὥς, ἄρα, *num ? μῶν, nunquid ?*

Rationales, seu collectivæ ; οὖν, ἄρα, τοιδὴ, τοίγαρτοι, τοιγαρδόν, ἔκιν, τοίνυν, καὶ δὴ, τένεκα, poëticè, *quare, ideo, igitur, idcirco, ergo*.

Redditivæ ; ὁμοίως, δὴπῶς, γεδὴπῶς, ἐμπης, *tamen* ; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλὰ οὖν, *at enim, sed tamen, atqui, at vero* * ; καίτοι, καίτοιγε, *atqui, sed, quanquam*.

* Ἀλλὰ γε οὖν, *at certe, saltem* ; ἀλλὰ δὴ καὶ, *imo etiam*.

Potentiales ; ut, ἄν, κε, vel κεν.

Expletivæ, quæ nihil significant, sed carmen explent ; ῥα, ὅτι, νυ, πῶς, τοι, περ, πῶ, ἄρ, καὶ, &c.

PRÆPOSITIO.

PRæpositiones sunt octodecim.

I. Monosyllabæ sex ; ἐν, et Poëtice ἐνι, *in* ; εἰς, et Atticè ἐς, *ad, in* ; ἐκ, *ex*, ante consonantem ; ἐξ, *ex*, ante vocalem ; σὺν, *cum* ; πρὸ, *ante* ; πρὸς, *ad, à, coram*.

II. Dissyllabæ duodecim ; ἀνὰ, *per* ; κατὰ, *secundum, contra* ; διὰ, *propter, per* ; μετὰ, *cum, post* ; παρὰ, *a, apud, contra* ; ἀντὶ, *pro* ; ἐπὶ, *in, super, propter, ad* ; περὶ, *de, circa* ; ἀμφὶ, *de, circum* ; ἀπὸ, *a vel sub* ; ὑπο, *sub* ; ὑπὲρ, *super, pro, supra* *.

S Y N T A X I S.

VERBUM cohaeret cum nominativo, numero et personâ : ut, Πολλάκι τοι κ' μωρὸς ἀνὴρ ἀλακαίριον εἶπε, *sæpe etiam stultus opportuna locutus est*.

* Addas ἀνέυ. *sine, citra, extra* ; ε χωρὶς, *absque, præter, seorsim*. Vid. infr. in Synt.

Exceptio.

Neutra pluralia gaudent verbo singulari :
 ut, τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσεσθαι πάντα, *pecuniæ
 obediunt omnia* : aliquando etiam masculina,
 et fœminina : ut, οἳ ἐστίν, οἵτινες ἀπέχονται,
non sunt, qui abstinent, Plat. necnon fœminina ;
 ut, ἀχρεῖαι ὁμφαὶ μελέων, *resonant voces modu-
 lorum*. Pind.

Omne duale necessario est plurale ; ideoque
 nominativus dualis jungi possit verbo plurali,
 ut, ἄμφω ἔλεγον, *ambo dicebant*. Contra vero
 omne plurale non est duale.

A D J E C T I V U M.

Adjectivum cum substantivo casu, genere,
 et numero consentit : ut, χρησὸς ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν
 ἀγαθόν, *vir bonus est commune bonum*.

Substantivus tamen dualis jungi possit ad-
 jectivo plurali, ut φίλας περὶ χεῖρε βάλωμεν,
caras manus circumjiciamus.

Observatio.

Adjectiva composita, et derivata in ᾧ defi-
 nentia ferè communiter accipiuntur : ut, ἑφάνη
 ῥοδοδάκτυλῳ Ἠώς, *Aurora cum roseis digitis
 apparuit* : et quædam alia, non composita : ut,
 Παντοίων σομάτων λάλον εἰκόνα, *omnigenæ vocis
 loquacem imaginem*.

Adjectiva

Adjectiva sæpe permutant suum substantivum in genitivum : ut, pro φαῦλοι ἄνθρωποι, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, *imprii homines* *.

Sæpe usurpantur substantiva pro adjectivis : ut, μάγος τέχνη, *ars magica* ; τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, *Græcam linguam didici* ||.

R E L A T I V U M.

Relativum cum antecedente concordat genere, numero, et personâ : ut, χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ἣ με τιμᾷτε, *gratias ago pro honore, quo me honoratis*. Hal.

Atticè relativum, et antecedens in eodem casu ponuntur : ut, χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω, *utor libris, quos habeo*.

Atticè quoque antecedens ponitur in eodem casu, et eodem sententiæ membro cum Relativo : ut, ἕτός ἐστιν, ὃν λέγεις ἄνθρωπον. *hic vir est, quem dicis*. μετὰ δ' ἔσσειαι, ἣν τοτ' ἀπνύρων Κέρην Βοισῆος ; *interque illas erit Briseis, quam tunc abstuli*.

S Y N T A X I S S U B S T A N T I V I.

Ponitur genitivus sæpe per eclipsin in nominibus propriis : ut, Νηλεὺς ὁ Κόδρε, *subaudi, υἱὸς, Neleus Codri filius*, εἰς ἅδ' α, *ad in-*

* Sic Σπερδαῖοι τῶν γονέων, pro γόνους.

|| Sic ὕβρις ἀγῆρ.

feros, subaudi οἶκον. Et per defectum vocis ἔνεκα; ut, μακάριος τῆς πίστεως, beatus propter fidem.

Genitivus per se positus est abominantis :
ut, τῆς ἀναίδειας, *O impudentiam!*

A D J E C T I V A.

Adjectiva neutralia non rarò loco adverbiorum ponuntur : ut, ὀξύ *celeriter*; καλὰ, *pulchre*; τὰ πρῶτα, *primum*; τὰ ἀρχαῖα, *olim*; μέτρια, *mediocriter*; ἀλυπώτατα, *lætissimè* : et aliquando masculina : ut, ἰθύς, *rectâ viâ*; εὐθὺς *statim*. et fœminina, ἰδίᾳ *privatè*, δημοσίᾳ *publicè*.

Genitivus post Adjectiva.

Adjectiva, quæ desiderium, notitiam, ignorantiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, damnationem, &c. denotant, genitivum adsciscunt : ut, δύσεως τῆς δόξης, *gloriæ perditæ cupidus* : ἀπειρὸς τῶν πράξεων, *rerum imperitus*.

Regula.

Nomina partitiva, infinita, interrogativa, et numeralia, item comparativa, et superlativa genitivo gaudent : ut, ἕκαστον τῶν ζώων, *unumquodque animalium*.

Comparativa, cum exponuntur per quam, genitivum adsciscunt : ut, τῆς πολυπραγμοσύ-

νης ἔδ' ἐν κενεώτερον ἄλλο, *nihil vanius curiositate.*

Nomina etiam, quæ superlativorum naturam induunt, et composita ex α privitivâ gaudent genitivo : ut, ἕξχα πάντων, *præcipuus omnium* ; Δῖα θεάων, *Diva Dearum* : αθέα] της ἀληθείας, *qui non videt veritatem* ; ἀχαλκος ἀσπίδων, *sine ferreis clypeis.*

Dativus post Adjectiva.

Adjectiva, quibus commodum, incommodum, similitudo, dissimilitudo, contrarietas, &c. significantur, in dativum transeunt : ut, φίλ σοι, *amicus tibi* ; ἐναντί τῷ νόμῳ, *adversus legem.*

Huc referuntur adjectiva ex σύν, et ὁμῶ composita : ut, σύντροφος, *convictor* ; ὁμόγλωσσος, *eâdem linguâ utens.*

Quædam, quæ similitudinem significant, etiam genitivo gaudent : ut, ὅμοι ἀνθρώπῳ, *similis homini.*

Accusativus post Adjectiva.

Adjectiva, si subintelligatur κατὰ, accusativum post se habent : ut, Πατρίδα Ῥωμαίων, *Romanus patriâ.* Theog. Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἀπαντα σοφὸς, *nemo hominum in omnibus sapiens est.*

Quædam

Quædam nomina in accusativo ponuntur, subaudito κατὰ, et pro adverbis vel præpositionibus sumuntur; ut, τέλος, *denique*; χάριν, *gratia*, vel *propter*; ἀρχὴν, *primum*, vel *omnino*; δίκην, *instar*.

Possessivum.

Ponitur interdum possessivum loco primitivi, ut, εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν, *in memoriam mei*; σὸς πόθος, *desiderium tui*.

Genitivus sequentis adjectivi, vel participii sæpe concordat cum genitivo pronominis in possessivo subauditi, ut τύχας ἐμὰς τλήμονος, *infortunia mei miseri*.

Nominativus post Verbum.

Verba substantiva τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομαι, et illa poëtica, πέλω, πέλομαι, τέλλω, κύρω, *sum*; item verba vocandi passiva, et verba gestûs utrinque nominativum expetunt; ut, Κακῶν ἐπικάλυμμά ἐστιν ὁ πλεῖστος, *malorum operculum sunt divitiæ*.

Nominativus postponitur etiam aliis verbis: ut, Σύννοισα σόφος ὢν, *conscius mihi sum, me esse sapientem*.

Observatio prima.

Verbo τυγχάνω eleganter postponitur participium ὢν, cum alio nominativo, ut, Σωκράτης

κράτης τυγχάνει ὢν σοφός, *Socrates est sapiens*.
 Sin participium sequatur, omittitur ὢν, ut,
 Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν *Socrates, ambu-*
*lat **.

Observatio secunda.

Mutatur nominativus post verbum in ge-
 nitivum, ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλεσίων, i. e.
 πλεσιον, *Cræjus est dives*.

Genitivus post Verbum.

Verba amandi, appetendi, accusandi, admi-
 randi, abstinendi, contemnendi, consequendi,
 desinendi, differendi, excellendi, emendi, egendi,
 fruendi, incipiendi, imperandi, implendi, par-
 ticipandi, parcendi, privandi, recordandi, ve-
 nerandi, vendendi, genitivo gaudent: ut, τῷ
 ζῆνι, ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα, *a dolore vitam auspi-*
camur; Τί βαιὸν ἐντρέπη σῆς Συμμάχου, *cur pa-*
rum revereris Auxiliatricem tuam? Soph. Ajax,

Verba sensûs gaudent genitivo: ut, αἰσθάνομαι ψόφου, *audio strepitum*. Aristoph.—Præ-
 ter illa, quæ ad visum pertinent: ut, ὁρῶ
 τὸν ἱερέα, *video sacerdotem*. Aristoph.—Atticè
 verò omnia verba sensûs accusativum regunt:

* Huic referuntur, ἔχον θαυμάσαι, *admiratus sum*; λανθάνω ποιήσας, *clam feci*, &c.

ut, ἀκούετε τὰ ψηφίσματα, *audite decreta.*
 Demosth.

Quibuslibet verbis additur genitivus absolute sumptus : ut, ἐμὲ διδάσκοντι, *me docente :*
 et Att. accusativus, ut, ἔξον, πάρον, δέον, δόξαν.
 Δέον ποιεῖν, *cum oporteat facere.* Xen.

Dativus post Verbum.

Verba acquisitivè posita, item sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt : ut, ἔπομαι τοῖς παλαιοῖς, *veteres sequor.*

Quodvis etiam verbum admittit dativum significantem causam, aut instrumentum, aut modum actionis : ut, Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχεσθαι, καὶ πάντα κρατήσεις, *argenteis pugna telis, ac omnia vinctes.*

Ponitur Dativus sæpe, subaudito σὺν ; ut, τὸ ἀγκιστρον τῷ δελέαλι συγκατασπάσας, pro σὺν τῷ δελέαλι, *quum hamum una cum escâ devorasset.* Luc. Subauditur ita σὺν, præsertim ante pronomen αὐτός.

Accusativus post Verbum.

Accusativus sequitur verba activa, et eorum significationem habentia : ut, Νεκρον ἰατρεῖειν, καὶ γέροντα νοθετεῖν, τ' αὐτό ἐστι, *mortuum curare, et senem erudire idem est.*

Verba

Verba dandi, auferendi, bene vel male faciendi ac dicendi, duplicem habent accusativum, ut,

σὲ γεύω μέθυ, *tibi lac gustandum do*. Eurip.
ἡποσέρει με τὰ χρήματα, *abstulit mihi res*. Isocr.
τὸν βασιλέα δρᾶν τῷ, *facere hoc regi*. Thucyd.
εἰπεῖν σε κακά, *dicere convicia de te* *.

Hæc variam habent constructionem: ut, ἐπιλείπει μοι, καί με τόδε, *hoc mihi deest*: ἄρχει τῆς πόλεως, καὶ τῇ πόλει, *præest civitati*: λοιδορᾷ σοι, καί σε, *convicior tibi*; προσκυνῶ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν Θεόν, *adoro Deum*; cum multis aliis hujusmodi.

Quodvis verbum admittit accusativum nominis sibi cognati; ut, χαίρω χαρὰν, *afficior gaudio*. λέγω λόγον, *sermonem habeo*. γάμους, *γαμῶ nuptias in eo*; ac plurima ejusmodi.

VERBORUM PASSIVORUM Constructio.

Passiva exigunt genitivum cum præpositione ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ et πρὸς: ut, ὁ νῆς ὑπὸ οἴῃ διαφθείρεται, *mens a vino corrumpitur*: vel sine præpositione: ut, φίλων νικῶνται φίλοι, *amici ab amicis flectuntur*. Soph. Ajax. Genitivus verò

* Ante verò accusativum rei κατὰ subauditur.— Sic τεύχεα—ἃ μιν Πάτροκλος ἀνύρα—χερῶν αἰτεῖν τὰς θεὰς ἀγαθά. Aesc.

iste nonnunquam in dativum vertitur: ut, *ποίνταιί μοι, factum est a me.*

Poetæ sæpe præpositiones per imesin dissolvunt: ut *κατὰ γαῖα κάλυψε*, pro *κατεκάλυψε*, *terra cooperuit.*

Regulæ.

Passiva per Synecdochen accusativo junguntur: ut, *πλήττομαι τὴν κεφαλὴν, percutior caput.*

Ubique locus est accusativo, sive post verba, sive post nomina, si subintelligas *κατὰ.*

Plurima activa passivè sæpe significant, et passivam habent constructionem: ut, *ἀπαλλάττω ὑπό σε, liberor a te*: sic *τελῶ, censeor*: *ἀναλαμβάνω, recreor*: *ἀναγνάνπτω, reflector*: *ρίπτω, jactor*: *συνάπτω, conjungor*: *ἀσκῶ, exerceor*: *κρύπτω, occultor.*

Contra, passiva quædam active significant, præsertim in præteritis perfectis; ut *δέδεγμαι accepi*, *ἔργασμαι perfecì*, *πεποίημαι feci*, *πέφυγμαι fugi.*

Præpositio, accentu ipsius retracto, sæpe ponitur pro verbo composito, ut *ἐνί* pro *ἐνεσί*, *ἄνα* pro *ἀνάστα.*

IMPERSONALIA.

Impersonalia exigunt

I. Genitivum *δεῖ, δεῖται, προσέδει, opus est* *.

* i. e. Genitivum rei cum dativo personæ. Sic etiam *ἐν δέῃ. ἐλπίσει. χρί*, ut, *χρή σοι φίλων.* Eur.

II. Genitivum,

II. Genitivum, et Dativum δοκεῖ, μέλει, μεταμέλει †, προσήκει, διαφέρει, μέτεσι, ἐνδέχεται, *fieri potest*.

III. Dativum δοκεῖ, συμβαίνει, ἔξεσι, πρόσ-
εσι, γίγνεται, ὀρέπει.

IV. Accusativum cum infinitivo χρῆ, πρέπει, δεῖ, *oportet*.

GERUNDIA, et SUPINA.

Pro gerundiis, et supinis usurpant Græci infinitivum cum articulo, vel sine articulo: ut, λέγειν ἀγαθός *dicendi peritus*: καιρὸς τῷ βοηθεῖν, *opportunitas auxiliandi*: ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo*: πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum, vel oratu*; ποιεῖν αἰσχρὸν, *factu inbonestum*.

Infinitivus sæpissimè loco imperativi per defectum verbi poni videtur: ut, αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, *semper optimè te gere in bello, et esto aliis præstantior*. Subaudi χρῆ, *oportet*, vel ὄρα, *cura*.

Modo infinitivo eleganter nominativus jungitur: ut, πείσω εἶναι δεσπότης, *ostendam me esse Dominum*. Luc. ἔλεγον, πρὸς τὸ φαίνεσθαι ἀγαθοὶ, *dicebant, ut viderentur boni*.

Cùm significatur necessitas, utuntur Græci verbalibus adjectivis, quæ regunt dativum

† Invenitur cum accusativo rei, μεταμέλει μοι τὰς ἀμαρτίας.

passivorum, et accusativum activorum : ut, ἴτέον μοι, *eundum est mihi* : ἔσθ' οὐκ ἐστι νικητέον γυναῖκας, *non vi vincendum est mulieres*. Eurip. Bacch. vel alium casum suorum verborum : ut, μνημονευτέον Θεῷ, *de Deo cogitandum*.

Adjectiva hæc usurpantur, vel singulariter, vel pluraliter ; ut νέοις ζηλωτέον, vel ζηλωτέα τῆς γέροντας ; *à juvenibus imitandum est senes*.

Aliquando dativus ipse vertitur in alterum accusativum, ut μετάτασιν δεικτέον εἰσφέροντας, ἐξιόντας ; *ostendendum est mutationem nobis conferentibus, exeuntibus*. Demosth.

Verbalia quoque substantiva regunt casus suorum verborum, ut, τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων, *propter ea, quæ Herculi donasti*. Sophoc. ἐγκλήματα τῷ Θεῷ, *accusationes adversus Deum*. Arrian,

PARTICIPIA.

Participia regunt casus suorum verborum : ut, ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας, *contemnens disciplinam*.

Participia ponuntur loco nominum : ut, τόξων εὖ εἰδώς, *pro εἰδῆμων, arcuum peritus*.

Nonnunquam participia vice verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi, et desistendi : ut, ἀγαπῶν με διατέλει, *persevera me amare* : ἔπαύσομαι γράφων, *non cessabo scribere* : μέμνημαι ἰδὼν, *memini vidisse*. De

De ARTICULO PRÆPOSITIVO.

Articulo præpositivo utimur in

I. Exponendo : ut, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, *Dominus ille Jēsus.*

II. Demonstrando : ut, ὁ ποιητής, i. e. *summus poëta*, pro *Homero*.

III. Distinguendo : ut, κύων ὁ ἔρανός, ἔχ' ὁ γῆς, *canis ille cælestis, non terrestris*, *Diogenes*.

Articulus, si præponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu : ut, τὸ φρονεῖν, *sapientia* : τῷ φρονεῖν, *sapientiæ* : ἐν τῷ φρονεῖν, *in sapientia*.

Item adverbium cum articulo per defectum vocis pro adjectivo habetur : ut, τὰ ἔξω, *externa* : οἱ πέλας, *vicini* : τῷ πλησίον, *vicino* : id est, τὰ πράγματα ὄντα ἔξω. οἱ Ἄνθρωποι ὄντες πέλας. τῷ Ἀνθρώπῳ ὄντι πλησίον.

Articulus cum περὶ, ἀμφὶ, κατὰ, πρὸ et similibus, vel cum nomine proprio, idem significat, quod nomen ipsum, vel comitatum : ut, οἱ περὶ ἱερά, *sacerdotes* : οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα, *Plato*, vel *Platonici* : οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis* : οἱ καὶ ἀγοράν, *causidici*. Participia quædam hic videntur subaudiri : ut, οἱ περὶ ἱερά σπευδάζοντες, *illi, qui in sacris curandis occupantur*, nempe *sacerdotes*, &c.

Ponitur articulus præpositivus pro relativo* :

* Et vice versâ, ἢ δ' ἔς, inquit ille.

ut, τὸ ῥᾶσον ἀπάντων, pro ὃ ῥᾶσον, *quod factu facillimum*

Articulus cum genitivo substantivi significat possessionem : ut, τὰ μητρὰς, *facultates matris*, subaudi γονεῦσιν ; τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis*, subaudi ἔργων.

Articulus cum adjectivo ponitur pro substantivo, ut, τὸ τραχὺ pro τραχύτης *asperitas*. Interdum adjectivum etiam sine articulo ita usurpatur, ut φιλότιμον pro φιλοτιμία. Sic τὸ σὸν pro σὺ ; υμέτερον pro ὑμεῖς ; τὸ θεῖον pro θεός.

Articulus cum conjunctionibus, μὲν et δέ, habet locum in divisionibus : ut, οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ, *hi quidem boni, illi vero mali*.

Item adverbialiter ; ut, τῇ μὲν, τῇ δέ, *partim* ; subauditur μοῖρα, vel tale aliquid.

Articulus neutrius generis præponitur quibuscunque dictionibus, ut ipsam dictionem significari ostendat : ut, τὸ ἀνθρώπου, id est, hæc dictio ἀνθρώπου, τὸ γυνὴ hæc dictio γυνή. Subaud. ἔπος, *verbum*.

De Tempore.

Quæ significant partem temporis usurpantur frequentius in genitivo, nonnunquam in dativo, et accusativo : ut, νυκτὶς, καὶ ἡμέρας, *nocte, dieque* ; εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν, *viginti totis annis* ; ὅλην ἡμέραν, *totum diem*.

De

De Loco.

Græci sæpissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum præpositione : ut, ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis* ; εἰς Βρεῖταννίαν, *ad Britanniam*.

Aliquando usurpant adverbia

I. In δι, et σι, pro in loco : ut, ἐρανόθι, *in cælo* ; Ἀθήνησι, *Athenis*.

II. In χῆ, et χῆ : ut, πανταχῆ, *ubique* ; πανταχῆ, *ubivis*.

III. In δε, σε, et ζε, pro ad locum : ut, οἶκαδε, *domum* ; ἐρανόσε, *in cælum* ; Ἀθῆναζε, *Athenas*. Δε ita additur accusativis cum substantivorum tum adjectivorum, ut, οὐδε δόμονδε *suam ad domum*.

IV. Inθεν, pro de loco : ut, οἶκοθεν, *domo*.

A D V E R B I A.

Adverbia loci, temporis, numerandi, separandi, copulandi, ordinis, causæ, comparisonis, et indignationis, genitivum post se recipiunt*.

Ἄμα et ὅμῃ gaudent genitivo.

Μὰ et νή jurandi accusativo gaudent : ut,

* Μεσφα vel μεσοι, gen. et accus. — σχεδόν, ἀγχι, ἐξῆς, πλεσίον, gen. et dat.

μὰ Δία, non per Jovem ; νὴ Δία, ita per Jovem §.

Ω gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo ; et est admirantis, vel dolentis.

Ω circumflexum cum nominativo et vocativo construitur, et est vocantis, vel exclamantis :

Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio : ut, τῆς τύχης, pro ὡ τῆς τύχης, O fortunam !

Regulæ.

Duæ aut plures negativæ apud Græcos plerumque vehementiùs negant.

Οὕτω ante consonantes, ἔτως, et ἔτωσιν ante vocales locum habent.

Optandi particulæ αἶδε, εἶδε, et ὥς, præponuntur præter. imperf. ὤφειλον, sive ὀφείλον, et aor. 2. ὤφελον, sive ὀφελον, sequente infinitivo : ut, Ἠλυθες ἐκ πολέμου, ὥς ὠφελες αὐτόν ὀλέσθαι, venisti ex pugná utinam ibi perriisses.

Ἔως pro quamdiu, gaudet omnibus modis, præterquam imperativo.

Όταν subjunctivo, ὁπόταν optativo gaudet.

§ Ναὶ ante μὰ perimit negationem ; ut, ναὶ μὰ τόδε σκηπτον, per hoc scriptum.

CONJUNCTIONES.

Conjunctio subjunctivo jungitur εἰ, ἐπειδὴ, ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ὅταν, ὅποτε, καὶ et ἄν pro licet ; ὅπως pro ὡς indicativo.

Ὅτι, quod, gaudet indicativo, et aliquando optativo, et subjunctivo : sic δέοι, καθότι.

Ἐπεὶ, et ἐπειδὴ gaudent indicativo, et infinitivo.

Ἐφ' ᾧ, ob quod, propter quod, indicativo, et infinitivo.

Ὡς, et ὥς, subjunctivis et infinitivis inserviunt.

Ei præcipuè indicativi præteritis, aliquando subjunctivo annectitur.

Ἄν potest præponi, et postponi : cum accipitur

I. Δυνάμει, omnibus modis inservit, nisi imperativo :

II. Indefinitè, subjunctivo construitur, aliquando optativo.

Ἄν sæpissimè redundat, aliquando deest.

Ἄν præteritis perfectis nunquam adjungitur.

PRÆPOSITIONES.

Præpositiones sunt sex monosyllabæ, duodecim dissyllabæ, quæ serviunt genitivo, vel dativo, vel accusativo.

T

Ἐν

Ἐν foli dativo jnnigitur : ut, ἐν οἴκῳ, *in domo*. Sed per Eclipsin genitivo : ut, ἐν Ἄδῃ, subaudi οἴκῳ, *in domo*, scil. *Plutonis*.

Composita *in* significat : ut, ἐμβάλλω, *injicio*.

Εἰς, et ἐς Atticè, in, accusativo : ut, εἰς ὕδωρ γράφω, *in aquam scribo*.

Composita *in*, cùm accusativi significatio-
nem habet : ut, εἰσάλλομαι, *insilio*.

Ἐξ, sequentè vocali, sed ἐκ, sequente con-
sonante, genitivo gaudet : ut, ἐξ ἀπραξίας πραγ-
μα, *ex otio negotium*.

Composita *auget* : ut, ἐκπίνω, *ebibo* ; et idem
significat, quod ἔξω, *extra* : ut, ἐκβάλλω,
ejicio.

Σὺν, et ξὺν Atticè, semper dativo : ut σὺν
Θεῷ, *cum Deo*.

Composita *conjungit* : ut, συμβάλλω, *con-
jicio*.

Πρὸς cum genitivo à : ut, πρὸς Θεῷ, *a Deo* ;
officiū, ut, εἰς πρὸς φιλοσόφῳ, *non est philosophi* ;
coram : ut, πρὸς ἐπισκόπῳ, *coram episcopo* ;
jurandi quoque est nota : ut, πρὸς Χαρίτων,
per Gratias.

Cum accusativo *ad* : ut, πρὸς γυμνάσιον, *ad
scholam* ; et *contra* : ut, πρὸς Ῥωμαίους, *contra
Romanos* ; cum dativo : ut, πρὸς τέτοις, *in-
super*.

super. Luc. Macrob. πρὸς τοῖς πολεμίοις, *ad hostes* *. Thucyd.

Composita significat *ad* : ut, προσκαλῶ, *advoco*.

Πρὸ *antè*, soli genitivo : ut, πρὸ θυρῶν, *ante fores*.

Composita *præ* significat : ut, προβάλλω, *præpono*.

Præpositiones dissyllabæ.

Παρά cum genitivo à : ut, παρὰ Κυρίου, à *Domino* : *excellentiā* : ut, παρὰ πάντων τυγχάνει, *omnes excellit* ; *contrarium* : ut, παρὰ λόγου, *contra rationem*.

Dativo juncta, *prope* vel *juxta*, vel *apud*, παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, *apud dominum est misericordia*.

Cum accusativo *motum ad rem* : ut, παρά σε ; *immorationem in aliqua re*, παρὰ τὰ μαθηματικά, *in studiis mathematicis* ; item *præter*, παρὰ πρέπον, *præter decorum*.

Composita *minuit* : ut, παράσημον ῥήτωρ, *malæ monetæ*, i. e. *adulterinus orator*. Significat et *comparationem*, παραβάλλω, *confero*. *Contrarium* quoque : ut, παράνομον, *iniquus*. Et *prope* : ut, παρακολουθῶ, *proximè sequor*.

* Intervit Periphrasi, τὰ πρὸς θεοῦ. — Sic πρὸς, ut, οἱ πρὸς ἡμῶν, *majores nostri*.

Ἄνα *per* cum solo accusativo : ut, ἀνὰ στρατον, *per exercitum*. Sed poeticè, et genitivo, et dativo : ut, ἀνὰ βωμοῖσι, *per aras*. Hom. ἀνὰ νῆος ἔβη, *ascendit navem*. Hom.

Composita *re* significat : ut, ἀνατρέχω, *recurro*.

Διὰ cum genitivo *per* : ut, διὰ βίῃ, *per vitam* ; cum ; ut, διὰ μαχαίρων, *cum gladiis* ; potentiam : ut, δι' ἐαυτῶν, *suis viribus*.

Accusativo juncta *propter* : ut, διὰ φόβον, *propter timorem*.

Composita *dis* significat : ut, διαρῆν, *dividere*.

Κατὰ cum genitivo *contra* : ut, κατὰ Χριστιανῶν, *contra Christianos* ; de, ut, κατὰ σπουδαίων, *de studiosis* ; per in jurando : ut, κατὰ Θεῶν, *per Deos* ; *præ* : ut, κατὰ χειρῶν, *præ manibus* ; *supra* : ut, κατὰ πετρῶν *supra petras* *.

Accusativo *secundum* : ut, κατὰ τύπον, *ad exemplar* ; pro, ut, κατὰ δύναμιν, *pro viribus*.

Composita *deorsum* significat : ut, καταβαίνω, *descendo*.

Μετὰ, cum genitivo *cum* : ut, μετὰ φίλων, *cum amicis* ; cum dativo poeticè *inter* : ut, μετὰ πρώτοισιν, *inter primos*.

Accusativo *post* : ut, μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία, *post bellum auxilium*.

* Poeticè cum dativo, κατὰ συφροισιν ἐργον. Od. κ. 238.

Composita *mutationem* significat : ut, μεταφέρω, *transfero*.

Ἀντὶ cum genitivo *pro* : ut, ἀντὶ ἀγαθῶν ἀποδιδόναι κακὰ, *mala pro bonis reddere*.

Composita *contra* significat : ut, ἀντιστρέφω, *inverto*.

Περὶ cum genitivo *de* : ut, περὶ ψυχῆς, *de animā* ; *præ* : ut, περὶ πάντων, *præ omnibus*.

Accusativo *circa* : ut, περὶ τὰ φοβερά ἢ ἀνδρεία, *fortitudo est circa terribilia* *.

Dativo *ex* : ut, ὃν περὶ κηρὶ φιλῶ, *quem ex animo amo*. Homer.

Composita *circum* significat : ut, περιπατῶ, *obambulo* ; item *excellentiam* : ut, περικαλλῆς, *admodum venustus* ; περιγίνομαι, *præsto*.

Ἐπὶ cum genitivo *in*, vel *circa* : ut, βῆς ἐπὶ γλώττης, *bos in lingua* ; *super* : ut, ἐφ' ἵππου, *super equo* †.

Cum dativo *propter* : ut, ἐπὶ τῷ κέρδει, *propter lucrum* ; *in* : ut, ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, *in regis potestate* ; *super* : ut, ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, *super fundamentum* ; *post* : ut, ἐπὶ τέτοις, *post hæc*.

Accusativo *ad* : ut, ἐπὶ τῆς διδασκαλίας, *ad præceptores* ; *propter* : ut, ἐπὶ τῷτο ; *contra* : ἐπ' ἐμὲ, *adversus me*.

* Οἱ περὶ Πλατῶνα, *Platonici*.

† Οἱ ἐπ' ἐξουσίας, *Potentēs*.

Composita *in*, seu *super* significat : ut, ἐπιγράφω, *inscribo* ; item *serò* ; ut, ἐπιμηθεύομαι, *post factum consulo*.

Ἀμφὶ cum genitivo *de* : ut, ἀμφὶ ἀστέρων, *de astris*.

Cum dativo *pro* poëticè significat : ut, ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ, *pro Ulyssæ*.

Cum accusativo *circa* : ut, ἀμφὶ τὸ λυκαυγές, *circa diluculum* *.

Composita *circum* significat : ut, ἀμφιβάλω, *circumjicio*.

Ἀπὸ cum genitivo *à* : ut, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *à capite* ; ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio* †.

Composita *auget* : ut, ἀποσείνω, *extendo* ; *contrarium* significat : ut, εὐχομαι, *precor* ; ἀπεύχομαι, *imprecor* ; *exemplum* etiam significat : ut, ἀπογράφω, *describo*.

ὑπὸ cum genitivo *sub* : ut, ὑπὸ κόλπῳ, *sub sinu* ; *propter* : ut, ὑπὸ αἰδῶς, *propter pudorem* §.

Dativo *sub* : ut, ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκῃ, *sub pelle leoninâ simia* ||.

Accusativo *subter* : ut, ὑπὸ γῆν, *subter terram*.

* Οἱ ἀμφὶ Κυρον, *Cyrus cum suis*. Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, *Corinthii*.

† Οἱ ἀπὸ τῆς σιλοᾶς, *Stoici*. Οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατίας, *consulares viri*.

§ *Per*. ὑπὸ σκοτῆ. *per tenebras*.

|| *Cum*. ὑπὸ ραβδοῖς *cum fascibus*.

Composita diminutionem notat : ut, ὑπο-
δεῖδω, *subvereor* ; improbitalatem materiae ; ut,
ἐπόχρυσος, *aurum nequam*.

Ὑπὲρ cum genitivo pro : ut, ὑπὲρ ἡμῶν *pro*
nobis ; de : ut, ὑπὲρ ὄνυς σκιᾶς, *de umbra asini* ;
supra : ut, ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται, *supra hortos*
mons est.

Accusativo *supra* : ut, ὑπὲρ ἀνθρώπου φρονεῖ,
supra hominem sapit ; *præter* : ut, ὑπὲρ μοῖραν,
præter fatum.

Composita significat *defensionem* : ut, ὑπερ-
ασπίζω, *defendo* ; *augmentum* : ut, ὑπερμαίνο-
μαι *nimis insano*.

De ACCENTIBUS.

Regulæ quædam generales.

Si ultima fuerit longa, acutus erit in pe-
nultimâ : ut, μισανθρώπος.

Casus Attici, et Ionici excipiuntur : ut,
Μενέλεως, Αἰνεῖεω, ὅτεω ὅτεων, et composita à,
γέλως, *risus*, ut, φιλόγελως.

Si ultima syllaba fit brevis, accentus erit in
antepenultimâ : ut, φιλάνθρωπος.

Excipiuntur Attica, participia * præteriti
passivi, verbalia in ἑος, diminutiva in ισκος, et

* Acuuntur in penultima ut τελευμένος, nisi per figuram
mutentur, tunc enim retrahunt acutum, ut δέγμενος pro δε-
δεγμένος. Vid. Etym. Mag. in V. ἀκαχήμενος.

ιλος et ιον ut, νεανίσκος, *adolescentulus*; ναυτίλος, *nautilus*; παιδίον, *puerulus*; quædam nomina, ut, παρθένος, *virgo*; ὀλίγος, *parvus*; μέγας, *magnus*; Dorici infinitivi, ut, αἰδέν pro αἰδεῖν; Ionici infinitivi, ut, τραφέν pro τραφεῖν. Poëtica in οφι, ut, αὐτέφι, δακρυόφι; et composita cum nomine à præterito medio, ἔσ. Sed composita à κτείνω et τρέφω, si activè capiuntur, acunt penultimam, ut, μητροκτόνος, *matricida*; si passivè, antepenultimam, ut, μητρ'κτόνος, *a matre occisus*.

Longa naturâ ante finalem brevem, et etiam ante positione longam, si tonum habuerit, circumflectitur: ut, σῶμα, κῆρυξ, φοῖνιξ*.

In contractione ex acuto, et gravi fit circumflexus: ut, ποιέεις, ποιεῖς.

Ex gravi, et acuto fit acutus: ut, ποιέέτω, ποιείτω.

Αι, et οι diphthongi in fine dictionis in ratione accentuum, nisi in optativis modis, pro brevibus habentur.

Adverbium etiam οἶκοι, *domi*, excipitur: nam οἶκοι, sunt *ædes*, ab οἶκος.

De Accentibus Nominum.

In tribus prioribus declinationibus nominum simplicium, si acutus sit in ultimâ syl-

* Vid. Cl. Hom. II. 6. 267. sed rectius Markland ad Suppl. p. 142.

labâ, genitivus, et dativus circumflectitur in omnibus numeris : ut, θεός, θεῶ, θεῷ, θεῶν, θεοῖς.

Acutus in reliquis casibus manet : ut, θεόν, θεοί, θεός.

Licet nominativus singularis circumflectatur, nominativus, et accusativus dualis nunquam circumflectuntur : ut, ὁ νῆς, dualiter, τὸ νῶ τὸ ὄσῃν, τὸ ὄσῳ.

Si accentus erit in penultimâ, ubique manebit : ut, λόγῳ, λόγῃ, λόγῳ ; excipe μία, ab εἷς, in genitivo μιᾶς, in dativo μιᾷ, cum compositis, et ἀμφῳ, et δύο, genitivῳ, et dativo ἀμφοῖν, et δυοῖν.

Nomina composita cum particulis α, εὔ, δὺς, et δι accentum retrahunt plerumque : ut, ἄγαμος, εὐπαις, δυσεύρετος, δίψυχος, et præpositionibus ὑπὸ, ἀντὶ, σύν, περὶ, et κατὰ : ut, ὑπαυλῳ, ἀντίχρισῳ, σύνδουλῳ, περίεργῳ, κατάσκοπῳ, &c. vel cum nominibus, ut, φιλόσοφῳ.

Genitivus pluralis primæ, et secundæ declinationis in ultima circumflectitur, nisi in genitivis fœmininis adjectivorum, quæ descendunt à masculinis tertiæ declinationis : ut, μακάριῳ, μακαρίων. Pauca quædam excipiuntur : ut, ὁ χλένης, agrestis Genitivus τῶν χλένων ; ὁ χρήνης, fœnerator, τῶν χρήνων.

In quinta declinatione.

I. Acutus in ultimâ recti erit in penultimâ obliquorum : ut, τριάς, τριάδῃ, τριάδι· nisi in γυναικὸς, γυναικί· ἔδενός, ἔδενί· et μηδενός, μηδενί· sin penultima fuerit longa naturâ, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps : ut, σωτήρ, σωτήρῃ.

Hæc nomina δαήρ, ἀνὴρ, θυγάτηρ, πατήρ, εἰνάτηρ, σωτήρ, Δημήτηρ, accentum in vocativo retrahunt : ut, ὦ δάερ, ἄνερ, θύγατερ, πάτερ, εἰνάτερ, σῶτερ, Δήμητερ· et plurima nomina primæ declinationis contractorum : ut, ὁ Ἀπολλοφανῆς, ὦ Ἀπολλόφανε· ὁ συγγενῆς, ὦ σύγγενε.

II. In nominibus μήτηρ, et θυγάτηρ per omnes casus, excepto vocativo singulari, acutus est in penultimâ : ut, μητέρος, μητέρι, μητέρα· θυγατέρος, θυγατέρι, θυγατράσι, Ἔς. nisi Syncopen passa fuerint, tunc enim in genitivis, et dativis in ultimâ accentus est : ut, μητρὸς, μητρί· θυγατρὸς, θυγατρί· In nominativis autem, accusativis, et vocativis omnium numerorum accentus post Syncopen retrahitur : ut, θύγατρα, θύγατρε, Ἔς. accentus etiam retrahitur in dativo poetico πόδεσσι.

III. Monosyllaba quintæ declinationis acuntur in genitivo, et dativo singulari, et dativo plurali in ultimâ : ut, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσίν.

In

In genitivo plurali, et genitivo, et dativo duali ultima circumflectitur : ut, χειροῖν, χειρῶν.

In accusativo singulari, in nominativo, accusativo, vocativo duali, et plurali, penultima circumflectitur, si sit naturâ longa : ut, χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipe participia monosyllaba : ut, θεῖς, θεῖν, ὄν, ὄντι. item genitivos, παίδων, Τρώων, πάντων, δάδων, δμῶων, δῶων, ὠτων, φῶτων, *luminum* ; nam monosyllaba circumflexa retinent tonum in priore. Sic πᾶσι à πᾶν. item τίς interrogativum tonum habet in priore per omnes casus ; sed τις indefinitum, et encliticum tonum habet semper in posteriori syllabâ, præterquam ubi amittit eum ratione inclinationis. Vocativi in ευ, et οι circumflectuntur : ut, ὦ βασιλεῦ, ὦ Δημοῖ, ὦ Γοργοῖ.

IV. Substantiva tertiæ, et quartæ declinationis contractorum accentum habent in ultimâ : ut, Λητῶ, αἰδώς. βασιλεὺς, Τυδεύς.

De Accentibus Pronominum.

Acutus in ultimâ nominativi, in dativo, et accusativo singulari manebit : ut, ἐγὼ, ἐμοί, ἐμέ. in genitivo singulari, et per totum pluralem numerum mutatur in circumflexum : ut, ἐμῶ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς. in duali toto retrahitur : ut, σφῶι, νῶι, νῶιν.

Pronomina ἑταῖ, αὐτὸς, et ἐκεῖν sequuntur formam nominum.

Post paragogen τῷ γε tonus retrahitur : ut, ἔγωγε, ἔμοιγε· ultima post Atticam paragogen τῷ, acuitur : ut, ἐτοσί. Pronomina passiva paragogen, et syncopen in penultimā acuuntur : ut, ἐμέθεν, et Ionicè mutata : ut, ἡμέες, ἡμέας.

In dativo plurali ἡμῖν, circumflexus interdum mutatur in acutum : ut, ἡμίν· et ultima corripitur.

De Accentibus Verborum.

Si ultima sit brevis, accentus erit in antepenultima : ut, τύπλομαι ; si longa sit, in penultimā : ut, τυπλίσθην.

Exceptiones.

In singulari numero futuri secundi activi ultima circumflectitur, unde penultima per reliquos numeros circumflectitur : ut, τυπεῖτον, τυπῶμεν, ἔσ. quod etiam accidit in voce mediā, quoties penultima sit longa naturā ante finalem brevem : ut, τυπῶμαι, τυπεῖται.

Futura prima quintæ conjugationis in ultimā circumflectuntur : ut, σπεῶ, unde penultima in voce mediā circumflectitur : ut, σπεῶμαι, et Dorice omnia futura prima circumflectuntur ;

flectuntur : ut, τυψῶ· at, σ Æolicè addito, accentus retrahitur : ut, ὀρσω.

Participia aoristi secundi activi, et præteritorum in ως et in εις desinentia, in ultimâ accentum habent : ut, τυπῶν, τειυφῶς, τετυπῶς, τυφθεὶς, τυπεῖς· in futuro secundo ultima circumflectitur : ut, τυπῶν.

Acutus, qui fuerit in penultimâ participiorum masculinorum, erit etiam in penultimâ neutrorum : ut, ποιέων, ποιεον.

Hæc tria verba in imperativo ἐλθε, *veni* ; εὗρε, *inveni* ; et εἰπε, *dic* ; accentum habent in ultimâ ; in imperativo aoristi secundi mediî ultima circumflectitur : ut, πιθε, τραπῆ.

Monosyllaba in imperativo, cum componantur, penultimam acuunt : ut, ἀπόδῃ.

In infinitivo amborum aoristorum passivorum penultima circumflectitur : ut, τυφθῆναι, τυπῆναι· Aoristi, et futuri secundi activi ultima circumflectitur : ut, τυπεῖν· in singulari numero subjunctivi ultima circumflectitur : ut, τυφθῶ, τυφθῆς, τυπῶ, τυπῆς· in duali, et plurali penultima circumflectitur : ut, τυπῆτον, τυπῶμεν, ἔσ.

Infinitivi aoristi primi activi, præteritorum omnium, aoristi secundi mediî, et præsentis verborum in μι penultimam acuunt : ut ἀναγκάσαι, τετυφέναι, τετύφθαι, τετυπέναι, τυπέσθαι, τιθέναι· nisi penultima sit longa naturâ tunc enim

enim penultima circumflectitur : ut, *πεφί-
λησθαι, ἀκῆσαι.*

In verbis contractis syllaba contractione facta circumflectitur, nisi quædam regularum præcedentium repugnaverit.

In tertiâ personâ plurali præsentis verborum in *μι* penultima circumflectitur : ut, *τιθεῖσι, διδῶσι, ἰσᾶσι, ζυγνῶσι* excipe *εἰσὶ, ab εἰμί, sum.*

De Accentibus Præpositionum.

Omnes præpositiones, quæ accentum admittunt, in ultimâ habent accentum, nisi cum suis casibus, nullo adjectivo sequente, postponantur, tunc enim tonus retrahitur : ut, *εἰρήνης περί, de pace.*

Πέρι, etiam pro *περισσῶς* tonum retrahit.

Præpositiones vero *ἀνά*, et *διὰ* tonum nunquam retrahunt, ob differentiam vocativi " *Ἀνα*, ab " *Ἀναξ*, *Rex* ; et accusativi *Δία*, a *Δίς*, *Jupiter*.

De Accentibus Adverbiorum.

Adverbia, quæ a genitivis pluralibus adjectivorum oriuntur, tonum retinent primitivorum suorum : ut, *αἰσχροῶν, αἰσχροῶς καλῶν, καλῶς βραδέων, βραδέως, &c.*

Adverbium in *θεν, δι, σε, et σι*, tonum retinent nominum, a quibus derivantur : ut,
θεόθεν,

θεόθεν, a θεός· ἐρανόθι, et ἐρανόσε, ab ἐρανός· οἰκοθεν, et οἰκοθι, ab οἶκος, *domus*.

Attica adverbia in ultimâ accentum recipiunt : ut, νυνὶ, ἐνθαδί.

De Accentibus Conjunctionum.

Conjunctio ἄρα cum interrogativa fit, penultimam circumflectit ; sin illativa fit, eam acuit : ut, ἄρα, *igitur*.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἷς, ἕς, ἐν, ἐκ, ἐξ, ὅ, ὅκ, ἥχ, εἰ, ὥς· at ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, pro ἑτος, αὐτη, ἑτοι, αὐται, et ὁ, pro τῆτο accentu notantur, et ὅ, vel ὅκ cum sententiam claudat, vel per se fiat sententia, et etiam ὥς, pro ἑτως, vel cum suo substantivo postponatur : ut, οἶδ' ἐ λύκοι ὥς.

In dictionibus declinabilibus, quoties ultima per Apostrophum rejicitur, accentus, qui in ultimâ fuerit, ad penultimam retrahitur ; in indeclinabilibus omnino amittitur : ut, τέρπν' ἐπαθον. Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ.

ENCLITICÆ DICTIONES.

Enclitica dictio est, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem syllabam, eam acuens : ut, ἡκιστά τινος.

Dictiones encliticæ sunt in

I. Nomine τις, *quidam*, indefinito, et omnibus ejus casibus ; et τῷ, τῶ Atticis pro τινός, τινὶ ; sed τίς interrogativum acuitur in primâ.

II. Pro-

II. Pronominibus $\mu\tilde{\epsilon}$, $\mu\tilde{o}\iota$, $\mu\tilde{\epsilon}$; $\sigma\tilde{\upsilon}$, $\sigma\tilde{o}\iota$ $\sigma\tilde{\epsilon}$; $\tilde{\epsilon}$, $\tilde{o}\iota$, $\tilde{\epsilon}$; $\sigma\tilde{\phi}\tilde{\omega}$, $\sigma\tilde{\phi}\tilde{\omega}\epsilon$, $\sigma\tilde{\phi}\tilde{\epsilon}$, $\sigma\tilde{\phi}\tilde{\iota}\sigma\tilde{\iota}$; et in omnibus eorum variationibus per diversas dialectos factis: ut, $\mu\tilde{\epsilon}\tilde{\upsilon}$, $\sigma\tilde{\epsilon}\tilde{\upsilon}$, $\nu\tilde{\iota}\nu$, $\mu\tilde{\iota}\nu$, $\tilde{\epsilon}\tilde{\varsigma}$. Post præpositiones autem $\tilde{\epsilon}\nu\epsilon\kappa\alpha$, vel $\tilde{\epsilon}\nu\epsilon\kappa\alpha$, et quasdam alias, et disjunctionem η raro inclinant.

III. Verbis $\epsilon\tilde{\iota}\mu\tilde{\iota}$, et $\phi\eta\mu\tilde{\iota}$, in omnibus personis indicativi præsentis, exceptâ secundâ singulari, et Ionico $\tilde{\epsilon}\alpha\sigma\iota$, ut, $\tilde{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\tilde{o}\varsigma$ $\epsilon\tilde{\iota}\mu\tilde{\iota}$ $\tau\tilde{\epsilon}\tau\tilde{o}$ $\tilde{\epsilon}\varsigma$ $\chi\epsilon\tilde{\iota}\rho\omega\nu\tilde{o}\varsigma$ $\kappa\tilde{\alpha}\lambda\lambda\iota\omega\nu$ η $\kappa\alpha\lambda\tilde{\eta}$, $\phi\alpha\sigma\iota$, $\lambda\alpha\tilde{\epsilon}\tau\omega$.

IV. Adverbiis $\pi\tilde{o}\tau\tilde{\epsilon}$, $\pi\tilde{o}\theta\tilde{\epsilon}$, $\pi\tilde{\omega}\tilde{\epsilon}$, $\pi\tilde{\omega}\tilde{\varsigma}$, $\pi\tilde{\omega}$, $\pi\tilde{\eta}$, indefinitis, habentibus accentum in ultimâ. Sin hæc sint interrogativa, in penultimâ habent accentum, et non inclinant.

V. Conjunctionibus duabus copulativis $\kappa\epsilon$, et $\tau\epsilon$. expletivis innumeris, $\rho\alpha$, $\gamma\epsilon$, $\nu\upsilon$, $\nu\upsilon\nu$, $\pi\epsilon\rho$, $\tau\theta\iota$, $\tilde{\epsilon}\tilde{\varsigma}$.

Dictiones encliticæ inclinant, i. e. transferunt accentum suum in dictionem præcedentem, quando præcedens dictio habet, vel

I. Acutum in antepenultimâ: ut, $\tilde{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\tilde{o}\varsigma$ $\tau\tilde{\iota}\varsigma$ vel

II. Circumflexum in pen ultimâ, ultimâ existente brevi: ut, $\sigma\tilde{\omega}\mu\tilde{\alpha}$ $\tau\tilde{\iota}$ vel

III. Cum monosyllabum præcesserit, quod accentum suum nullum habet: ut, $\tilde{\epsilon}\tilde{\varsigma}$ $\tau\tilde{\iota}$ $\tilde{\alpha}\pi\tilde{o}$ $\tilde{\epsilon}\lambda\eta\tau\alpha$ vel cum dictio enclitica præcedens accentum suum amiserit: ut, $\iota\alpha\tau\rho\epsilon\tilde{\iota}\alpha\iota$ $\gamma\tilde{\alpha}\rho$ $\tau\eta\tilde{\epsilon}\varsigma$

τινές εἰσι. vel cum suum inclinaverit : ut,
Σῆμά τινές φασι.

Amittunt vero accentum encliticæ dictio-
nes, cum præcedens habeat vel

I. Acutum in penultimâ : ut, λόγος σε· vel

II. Circumflexum in ultimâ : ut, ἔρῳ· σε· vel

III. Acutum in ultimâ : ut, ἀγαθόν τι.

Accentum vero neque amittunt, neque in-
clinant, cum sententiam incipiant : ut, Σὲ
τὸν σκυθρωπόν, Ἔς.

Verbum ἐστὶ

I. Habet acutum in primâ, quando est in-
itium orationis, vel postponitur immediatè
adverbiis ἔκ, ὡς, καί, εἰ, ἀλλὰ, et τῷτο.

II. Amittit accentum post dictionem, quæ
vel acuitur, vel circumflectitur in ultimâ :
ut, Ἑρμῆς ἐστὶ.

III. Retinet tonum in ultimâ, quando
dictio præcedens habet acutum in penultimâ,
vel circumflectitur in penultimâ, cujus ul-
tima positione longa est : ut, λόγῳ ἐστὶ, φοι-
νιξ ἐστὶ.

IV. Inclinat accentum, si præcedens dic-
tio sit circumflexa in penultimâ, ultimâ ex-
istente brevi : ut, φαῦλός ἐστὶ, vel si sit acutus
in antepenultimâ : ut, ἀνθρωπός ἐστὶ.

Composita ab εἰμὶ accentum retrahunt : ut,
πᾶρειμι, πᾶρεσσι, πᾶρεσμεν, Ἔς.

FIGURÆ DITIONIS.

Prothesis est litera, vel syllaba principio dictionis addita: ut, *τεταγών* pro *ταγών*, à *τάζω*, *apprehendo*; *σμικρὸς parvus*, pro *μικρὸς*.

Aphaeresis est, cum litera, vel syllaba principio dictionis subtrahitur: ut, *ὄρτῃ* pro *ἐδρτῇ*, *festum*.

Syncope literam, vel syllabam è medio dictionis subtrahit: ut, *ἐγεντο*, pro *ἐγένετο*, *natus est*.

Epenthesis est, cum medio dictionis litera, aut syllaba interferitur: ut, *ἐλλαβε*, pro *ἐλαβε*, *ὑπὸτερ* pro *ὀπότερ*, *uter*.

Apocope sine dictionis aliquid detrahit: ut, *δῶ* pro *δῶμα*, *domus*; *Ποσειδῶν*, pro *Ποσειδῶνα*, *Neptunum*; *βρί*, pro *βρίαροι*.

Paragoge est, cum extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut, *ἦσθα*, pro *ἦς*, *eras*; *ἐτύπλεσκε*, pro *ἐτυπλε*, *verberabat*.

Antithesis (nonnulli *ἀντίστοιχον* vocant) est literæ commutatio: ut, *πέρσω*, pro *πὸρρῶ*, *procul*; *θάλαττα*, pro *θάλασσα*, *mare*.

Metathesis est literarum ordo immutatus: ut, *ἔρξω*, *faciam*, pro *ῥέξω*; *ἐπραθον*, pro *ἐπαρθον*, à *πέρθω*, *vastō*; *ἔδρακον*, pro *ἔδαρκον*, à *δέρκω*, *video*; *καρτερός*, pro *κρατερός*, *fortis*; *κάρη*, pro *κράτ*, *robur*.

Synaloepha

Synaloepha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus: ut, τὰμα, pro τὰ ἐμα, *mea*; τὲνομα, pro τὸ ὄνομα; δοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*; ὦ 'ταν, pro ὦ ἔταν, *O amice, vel amici*.

Anadiplosis (*i. e.* reduplicatio) est primarum, vel secundarum syllabarum repetitio: ut, κεκάμωσι, pro κάμωσι; ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς; ἐτήτυμον, pro ἔτυμον.

*****:*****:*****:*****

P R O S O D I A,

S I V E,

De C A R M I N U M R A T I O N E.

QUID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, præterimus, tanquam nota ex Prosodiâ Latinâ. Hic tantum meminert pueri, ε, ο, breves esse; η, ω, cum diphthongis omnibus longas esse naturâ; et α, ι, υ, ancipites.

Scansioni accidunt apud Græcos, Apostrophus, Syncoponefis, Diæresis, et Cæsurâ.

Apostrophus est, cùm eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, sequente dictione à vocali, vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel observant, vel omittunt Græci: ut, Homerus,

ὦ γύναι, ἢ μάλα τὸτο ἐπεὶ νημερτὲς εἶπες,
O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum;

Sæpe etiam ante consonantes abjiciuntur
 vocales, et diphthongi: ut,

Παρ' μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὶς ἄκρα φέρονται,
Adjunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt
arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequen-
 tis dictionis: ut, ὦ γαθὲ, *O bone*; ὦ ἱναξ, *O*
rex; ὦ ἄνθρωπε, *O homo*; pro ὦ ἀγαθὲ, ὦ ἄναξ,
 ὦ ἄνθρωπε.

Συνίζησις } Synecphonesis * est duarum syl-
 Συζούξις } labarum in unam contractio;
 ut, Hom.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσειτο πάντας Ἀχαιῆς,
Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus
Achivis.

Diæresis est, ubi ex unâ syllabâ dissectâ
 fiunt duæ: ut, παῖς, pro παῖς· εὐφρων, pro
 εὐφρων, *benevolus*.

Cæsura est, cùm post pedem absolutum
 syllaba brevis in fine dictionis extenditur, ea-
 que fit apud Græcos post primum, secun-
 dum, tertium, quartum, et etiam quintum
 pedem.

* Sive, Synæresis, ut, τεῖχεϊ, τεχεῖ. — Cæsis, τεχεα,
 τεχνι.

Ancipitum Vocalium quantitas decem modis cognoscitur.

Positione :	Derivatione :
Vocali ante vocalem :	Compositione :
Accentu :	Incremento :
Contractione :	Regulâ :
Dialecto :	Exemplo, seu auctoritate.

I. Positio.

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eâdem dictione, aut in diversis, positione longa est.

Σ tamen aliquando eliditur, nullâ positione factâ. *Arat.*

Ὡρὴ ἐσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη,

Horâ vespertinâ crocitat clamosa cornix.

Et nonnunquam apud Latinos : ut, *Cicero in Aratum.*

Delphinus jacet haud nimio lustratus nitore.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquidâ, communis redditur.

II. Vocalis ante Vocalem.

Vocales longæ, et diphthongi breves esse possunt pro arbitrio, si modo subsequens dictio à vocali, aut diphthongo incipiat.

Vocalis

Vocalis brevis ante longam, vel diphthongum corripitur, nisi producat^rur licentiâ Poeticâ.

III. *Accentus.*

Ultima brevis est, quando penultima circumflectitur : ut, *μῦσα* cum penultima naturâ longa accentum acutum habeat, anceps, quæ est in ultimâ producit^rur : ut, ἡ ὥρα, *hora* ; quando masculinum habet accentum in antepenultimâ in ρⓈ, vel Ⓢ purum, fœmininum ejus longum est in ultimâ : ut, ἅγισⓈ, *ἅγια*.

Omnis syllaba circumflexa longa est naturâ : ut, πῦρ, *ignis*.

IV. *Contractio.*

Omnis syllaba ex contractione facta longa est : nt, εἶλόαε, εἶλόα.

V. *Dialectus.*

[Doricum, natum ex η, longum est : ut, τομά, pro τομή, *sectio*.
 A { Æolicum, breve est : ut, νύμφα, pro νύμφη.
 { Ionicum, breve est in penultimis præteritorum, et in tertiis personis pluralibus passivis : ut, γέγαα pro γέγηκα ; et τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί.

Verum α Ionicè interpositum verbis in άω, longâ syllabâ antecedente, producit^rur, ut etiam in

in tertiis personis Ionicis verborum in μι,
ut, τιθέασι.

VI. Derivatio.

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur : ut, νικάω, *vinco* ; νίκη, *victoria* ; ὁ νικητὴς *victor*.

VII. Compositio.

Composita simplicium quantitatem fere sequuntur : ut, ἡ τιμή, *honor* ; ὁ, καὶ ἡ ἄτιμος, *honoris expers*.

A primitiva particula in compositione corripitur : ut, ἄτιμος, *honoris expers* ; ἀκλεής, *inglorius*. Sed propter duas sequentes breves syllabas sæpe producitur : ut,

Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,

Accendit ei e galeaque, et clypeo indefessum ignem. Il. ε. 4.—Il. α. 398.

Particulæ etiam ζα, ἀρι, ἐρι, βρι, δυς, in compositione repertæ, corripiuntur.

VIII. Incrementum Nominum.

A, incrementum Æolicum genitivorum longum est : ut, Αἰνεῖας, Μισσῶων.

A, incrementum quintæ declinationis breve est in,

I. Neutris

I. Neutris in α, ας, αρ : ut, σῶμα, *corpus* ; κρέας, *caro* ; νέκταρ, *nectar*.

II. Fœmininis, et masculinis in ας : ut, ἡ Παλλὰς, *Pallas* ; ὁ μέλας, *niger* ; in nominibus in ψ : ut, Ἄραψ, βος et plurimis in ξ : ut, κόλαξ, *adulator*.

III. Masculinis, et fœmininis in αρ, et λς : ut, ὁ μάκαρ, *beatus* ; ἡ ἄλς, *mare* ; excipe ψάρ, ψαρός, *sturnus*.

Genitivus in αν longus est, quod patet ex accentu : τιταν, τιτάν, præter τάλαν et μέλαν.

Penultima dativorum pluralium in nominibus, quæ Syncopen patiuntur, ut, παῖράσι, ἀνδράσι, μητράσι, brevis est.

I, incrementum breve est in,

I. Nominibus neutrius generis : ut, τὸ μέλι μέλιτ,

II. Fœmininis, et masculinis Barytonis in ι, ιδ, et ιτ : ut, ἑρίς ἑρίδ.

III. Fœmininis acutitonis in ίδ : ut, ἡ πατρίς, πατρίδ.

I, incrementum longum est in,

I. Fœmininis, et masculinis, quæ duas habent terminationes in recto : ut δελφίς, et δελφίν, δελπίν, ἀκτίς, et ἀκτίν, ἀκτίν.

II. Monosyllabis : ut, ο, vel ἡ διν, δινός, *littus* ; ἡ ριν, *nasus* ; ἡ ἰν, vel ἰς, *fibra* ; ὁ λῖς, vel

vel λῖν, Gen. λῖος, *leo*; λῖς, λιτὸς *lintheum*; item ὄρνις, ὄρνις, *avis*, penultimâ longâ, et εὐκνήμιδες passim apud Homerum; sed Δις, Διὸς, *Jupiter*, corripitur.

I, incrementum nominum in ξ, et ψ, in quamplurimis breve est: ut, ἡ τρίξ, τριχὸς, *capillus*; ἡ χέρνιψ, χέρνις, *pollubrum*.

Υ, incrementum breve est in,

I. Nominibus monosyllabis in υς: ut, ὁ μῦς, *mus*, μίς.

II. Neutris in υ, τὸ γόνυ, γόνυς, *genu*.

III. Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis in υς, et υρ, ὁ νέκυς, νέκυος *mortuus*; ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*.

Nomina in υν, quæ etiam in υς desinunt, produciuntur: ut, Φόρκυς, et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ, et ψ, ferè habent breve incrementum: ut, ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*; χάλυψ, χάλυς, *chalybs*; excipiuntur γρύψ, γρυπὸς, *gryps*; γύψ, γυπὶς, *vultur*.

Quantitas Verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in imperfecto tam activo quam passivo omnium modorum, et etiam in participiis, quam habet in præsentì: ut, κρίνω, *judico*, ἐκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμεν, κρινόμεν, syllaba κρι ubique longa est.

Υ

Verba

Verba in ὕνω producant penultimam in præfenti, et imperfecto : ut, μολύνω, *contamino*.

Verba in ἄνω penultimam corripunt, nifi ικάνω et κιχάνω.

Verba in ὦω, et ἰώ quodammodo in penultimâ funt communia.

Quantitas in Futuris, et Aoriftis.

Quantitas futurorum, et aoriftorum ex verborum formatione fatis conftat. Nonnulli tamen obfervant, aoriftum primum in tertiâ, et quartâ conjugatione penultimas, α, ι, vel υ, habere breves, cum funt breves in futuro. Idem volunt in verbis in ᾰω, nifi ρ, vel vocalis præcedat α, tunc enim α longum erit.

Quantitas in Præteritis.

Si anceps fit brevis in futuro, vel aorifto primo, brevis quoque eft in præterito perfecto activo, et paffivo, et in aorifto, et in futuro primo paffivo omnium modorum : ut, γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo*.

Tertia perfona pluralis præteriti in ασι femper longa eft : ut, Mimnermus,

Οὐκ ἀγαθόν. κῆρες δὲ παρετήκασι μέλαιναι,

Non bonum; Parcæ autem nigræ nobis astant.

Participium

Participium fœmininum aoristi α in ασα, longum est.

Quantitas Verborum in μι.

Propria reduplicatio verborum in μι, nisi obstat positio, brevis est.

Α, secundæ conjugationis corripitur ubique, extra tertiam personam præsentis indicativi, subjunctivum, et participia activæ vocis.

Υ, quartæ conjugationis in singulari activæ vocis producitur. In duali, et plurali, exceptâ tertiâ personâ plurali, et in totâ passivâ, et mediâ voce, corripitur.

In imperativo singulari corripitur υ in polysyllabis: ut, κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖν, *audi nunc et me*. Hom. In dissyllabis producitur: ut, κλῦθί μεν, *Aργυρότοξε, audi me, Apollo*. Hom.

IX. *Regulæ.*

De primis, et mediis syllabis Nominum.

Anceps vocalis ante aliam, five brevem, five longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

Α, in superlativo semper corripitur: ut, σοφώτατος.

Nomina in ια acutitona, quæ habent ultimam longam, penultimam corripunt: ut, Σοφία.

Excipe ἀνία, *tristitia* ; κονία, *pulvis* ; καλία, *nidus* ; ὀρμία, *linea piscatoria* ; αεργία, *desidia* ; ςία, *calculus* ; quæ sæpius producant.

I, brevis est in, I. Diminutivis in ιον : ut, κοράσιον, *puellulus*.

II. Comparativus neutris apud Ionas : ut, ἡδιον, *suavius* ; Atticè vero producitur : ut,

Ἐὺν ἀνδράσιν κάλλιον, ἢ κενῆς, κρατεῖν,

Terram plenam viris pulchrius est, quàm inanem regere. Soph. Oedip. Tyr. 55.

III. Multis adjectivis in ιος ; ut, ἄξιος, *dignus*.

IV. Multis nominibus in ος : ut, βίος, *vita*.

V. Adjectivis possessivis, et materialibus in ινος : ut, ἀνθρώπινος, *humanus* ; λιθινός, *lapideus*.

VI. Illis item, quæ tempus significant : ut, εἰαρινός, *vernus* ; ἡμερινός *æstivus* ; Ionicè verò producitur : ut,

Ἡματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς,

Tempore autumnali, quum rapidissimum imbrem Jupiter fundit. Il. π. 385.

Τ in pronomibus producitur : ut, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In

In nominibus polysyllabis, in ὤνῃ, et ὤτης, u corripitur : ut, γηθοσύνη, *gaudium* ; βραδύτης, *tarditas* ; γλυκύτης, *dulcedo*.

X. Exemplum, seu Auctoritas.

Ultima ratio cognoscendae quantitatis syllabae est exemplum, seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima, quam Poetarum lectio multò faciliùs, quam regularum multitudo suppeditabit.

De ultimis syllabis.

A finita corripuntur : ut, ἡ τράπεζα, *mensa* ; item μαῖα, μοῖρα· τύψασα, τέτυφα, ἵνα,

Producuntur, I. Nomina in εα : ut δέα, *spectaculum* ; in δα, et δα· et fere ρα· in εια, à verbis in εύω : ut, προφητεία· et in ια, praeter Δία, μία, πότνια.

II. Polysyllaba in αια : ut, σεληναία.

III. Nomina in ρα, non praecedente diphthongo : ut, χαρά, *gaudium*.

IV. Articuli foeminini numeris dualis : ut, τὰ.

V. Vocativus nominum in ας primæ declinationis : ut, ὦ Αἰνεία.

VI. Dualis primæ, et secundæ declinationis.

VII. Vocativi Poetici : ut, ὦ Πολυδάμα.

VIII. A

VIII. A Doricum in genitivo : ut, τῆ Αἰνεία, pro Αἰνείῃ, et ubicunque pro η ponatur.

Αν finita corripuntur : ut, τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.

Excipiuntur, I. πάν, nisi in compositis ; nomina masculina in αν : ut, Τιτάν ; et adverbia : ut, πέραν, *ultra* ; λίαν, *valde*.

II. Αρ primæ : ut, Αἰνείαν ; et secundæ declinationis, si habet acutum in penultimâ : ut, φιλίαν et αν pro ων : ut, Νυμφᾶν.

Αρ finita corripuntur : ut, νέκταρ ὄναρ, αὐταρ, *cæterum*, ἄφαρ.

Monosyllaba κάρ, ψάρ, producuntur.

Ας finita producuntur : ut, Αἰνείας, τὰς μέσας, ὁ Αἴας, τύψας.

Excipiuntur, I. Aliquando accusativi plurales, qui Doricè breves leguntur : ut,

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλεληθει βῶκος αἰοιδὰς,

Ignoravimus sanè, quàm pulchra carminum pastor componat. Theoc. Idyl. 10. 38.

II. Fœminina in ας : ut, λαμπὰς masculina : ut, ὁ μέλας, μέγας neutra : ut, τὸ σέλας, *lumen*.

III. Item adverbia : ut, ἐκὰς, ἀτρέμας.

IV. Item

IV. Item accusativi plurales quintæ declinationis simplicium : ut, Τιτᾶνας.

V. Item secundæ personæ singularis aoristi primi activi, et præteriti : ut, ἔτυψας τέτυφας.

I, finita brevia sunt : ut, μέλι, ὅτι, βίηφι.

Producuntur, I. Adverbia, et pronomina aucta per Paragogen : ut, νυνὶ, ἑτοσί.

II. Item, ab Atticis ex ε vel α factum : ut, ὅδ' pro ὅδε ; ταυτὶ, pro ταυτά.

III. Item κρι, et nomina literarum : ut, ξι, ωι.

IV finita corripuntur : ut, πάλιν, ἔριν, μιν, νιν, τιν, τειν, et syllabæ, quibus ν additur : ut, τίπ'ισιν, ἔσιν. Πριν, commune est : ut,

Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,
*Olim tempore pacis, priusquam venissent filii
 Achivorum.* Il. χ. 156.

Nomina duarum terminationum : ut, ῥιν, λιν, δελφιν, ἀκτίν producuntur.

Iς finita corripuntur : ut, πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννὶς τυραννίδος, τίς, δίς, τρίς, cum ejusmodi adverbiiis.

Producuntur, quorum augmentum est longum, qualia sunt, ῥίς, δελφίς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγίς, et κληίς.

Υ finita corripuntur : ut, σὺ, δάκρυ, γλυκύ.

Producuntur,

Producuntur, I. Adverbia fictitia ὤ, et γρῦ^d

II. Nomina literarum : ut, μῦ, νῦ.

III. Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo : ut, ἔδου, ἔφου.

Υν finita corripuntur : ut, πολύν, βραδυν, εὖν, τοίνυν, conjunctiones.

Producuntur, I. Circumflexa : ut, νῦν, nunc ; μῦν, Ἔε.

II. Dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto : ut, φόρκυς, et φόρκυν.

III. Item, quæ υς in nom. habent longum : ut, ἰλὺς, *limus* ; ἰχθὺς, *piscis*.

IV. Primæ personæ imperfecti verborum in μι : ut, ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt : ut, ὁ ψίθυρ, *susurrus* ; τὸ πῦρ, *ignis* ; quod tamen in obliquis breve est.

In υς desinentia corripuntur : ut, βαθὺς, *profundus* ; βαρὺς, *gravis* ; κόρυς, *galea*.

Producuntur, I. Κώμυς κώμυθ^Θ, *fasciculus* ; ἄρχυς, ἄχλυσ, et monosyllaba : ut, μῦς.

II. Participia in υς : ut, ζευγνύς.

III. Quæ declinantur per ^Θ purum : ut, ἰλὺς ; sed in ἰχθὺς, υ est anceps.

P O E T I C A L I C E N T I A .

Hæ sunt regulæ observatione dignissimæ de syllabarum quantitate ; sed quodammodo infinita est poetarum licentia qui interdum longas corripunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti : aut ancipitem in eâdem dictione, in eodem versu et producunt, et corripunt : ut,

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μαιφόνε, τειχεσι-
πλῆτα,

*Mars, Mars, homicida, sanguinarie, mæ-
nium subversor.*

F I G U R Æ P O E T I C Æ .

Systole (*i. e.* contractio, vel correptio) est, cum syllaba longa corripitur : ut,

Ἴν' ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρῆα,

Ut excitemus acrem Martem.

Ectasis, (*i. e.* extensio) quæ syllabam brevem producit : ut,

Δὸς μὴ Οδυσσῆα πολίπορθον οἶκαδ' ἰκέσθαι.

*Da, ut Ulysses, urbium everfor, domum nun-
quam redire possit.*

Synecphonesis, de quâ suprâ in scanfione.

Z

Catalexis,

Producuntur, I. Adverbia fictitia ὤ, et γρῦ^d

II. Nomina literarum : ut, μῦ, νῦ.

III. Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo : ut, ἔδῃ, ἔφῃ.

Υν finita corripuntur : ut, πολύν, βραδύν, σύν, τοίνυν, conjunctiones.

Producuntur, I. Circumflexa : ut, νῦν, nunc ; μῦν, Ἔε.

II. Dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto : ut, φόρκυς, et φόρκυν.

III. Item, quæ υς in nom. habent longum : ut, ἰλὺς, *limus* ; ἰχθὺς, *piscis*.

IV. Primæ personæ imperfecti verborum in μι : ut, ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt : ut, ὁ ψίθυρ, *susurrus* ; τὸ πῦρ, *ignis* ; quod tamen in obliquis breve est.

In υς desinentia corripuntur : ut, βαθὺς, *profundus* ; βαρὺς, *gravis* ; κόρυς, *galea*.

Producuntur, I. Κώμυς κώμυθ^Q, *fasciculus* ; ἄρχυς, ἄχλυσ, et monosyllaba : ut, μῦς.

II. Participia in υς : ut, ζευγνύς.

III. Quæ declinantur per ^Q purum : ut, ἰλὺς ; sed in ἰχθὺς, υ est anceps.

P O E T I C A L I C E N T I A .

Hæ sunt regulæ observatione dignissimæ de syllabarum quantitate ; sed quodammodo infinita est poetarum licentia qui interdum longas corripunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti : aut ancipitem in eâdem dictione, in eodem versu et producunt, et corripunt : ut,

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μισαιφόνε, τευχέσι-
πλήττα,

*Mars, Mars, homicida, sanguinarie, mæ-
nium subversor.*

F I G U R Æ P O E T I C Æ .

Systole (*i. e.* contractio, vel correptio) est, cum syllaba longa corripitur : ut,

Ἴν' ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρῆα,

Ut excitemus acrem Martem.

Ectasis, (*i. e.* extensio) quæ syllabam brevem producit : ut,

Δὸς μὴ Οδυσσῆα πολίπορθον οἴκαδ' ἰκέσθαι.

*Da, ut Ulysses, urbium everfor, domum nun-
quam redire possit.*

Synecphonesis, de quâ suprâ in scanfione.

Z

Catalexis,

Catalexis, (*i. e.* terminatio) quâ syllaba terminalis ad justam metri perfectionem desideratur, hujus usus est in Iambis, et Trochaicis, sicut et sequentium duarum : ut, *μάρτυρες, σοφώτατοι.* Pindar.

Brachycatalexis, quâ syllabæ finales duæ, hoc est, integer pes, desiderantur : ut, *Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὥραι.* Pindar.

Hypercatalexis, (*i. e.* superabundans terminatio) quâ syllaba, præter justam dispositionem, superabundat : ut, *Ἐν ἡμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον.*

Enallage, quâ pes pro pede ponitur, ut cùm spondeus in quinto loco constituitur, cujusmodi versus spondaici vocantur : ut,

Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κράτερός τ' αἰχμητής.

Dialysis, (*i. e.* dissolutio) quâ dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit versu, altera in principio sequentis : ut,

ὃδ' ἀπίθηςέ νιν, ἀλ-

λ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσι θορῶν.

TABELLÆ DIALECTORUM.

Quatuor numerantur Græcæ linguæ dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero

numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis deflectuntur, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Æolica; præter quas suam dialectum, et Idioma in quibusdam habuerunt poetæ; quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, in sequentibus tabellis subjiciuntur: In reliquis verò, cum tanta fit varietas, ut regulis comprehendere vix possit, singularium proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant	{	σ in ξ: ut, ξὺν pro σὺν.
		σσ in τ: ut, θαλάττα pro θαλάσσα.
		σ in ρ: ut, ἄρρην pro ἄρσιν, <i>vir</i> ;
		η in ει: ut, τύπτει pro τύπτῃ.
		et contractionibus imprimis gaudent.

Iones ponunt	{	η pro α, φιλίη pro φιλία, <i>amicitia</i> .
		ε pro α γελέω pro γελάω, <i>rideo</i> .
		et contra α pro ε, τάμνω, pro τέμνω, <i>seco</i> , et gaudent non contractis,
		sed omnibus resolutionibus.

Ex consonantibus κ pro π: ut, κῶς pro πῶς. tenues pro aspiratis: ut, ἀπαιρῆναι pro ἀφαιρῆναι. contractionibus prorsus abstinent, diphthongos resolvunt, et spiritum aspiratum auferunt: ut, Ἡλιος pro Ἡλιος, *Sol*.

- α { pro η : ut, φάμα pro φήμη, *fama*.
 pro ε : ut, πιάζω pro πιέζω, *premo* :
 γα pro γε : ut, ἔγωγα pro ἔγωγε.
 pro ω : ut, μῆσᾱν pro μῆσῶν, *musarum* ;
 πρᾱτ⊙ pro πρῶτ⊙, *primus*.
 pro ει : ut, κλᾱδας pro κλειδας, *claves*.
 η pro α : ut, ζῆν pro ζᾱν· et pro ει :
 ut, κοσμῆν pro κοσμεῖν.
 ω pro ε : ut, μῶσα pro μῆσα, *musā* ;
 ὡνεκα pro ἔνεκα, *quare*.
 αι pro ει : ut, αἶθε pro εἶθε *utinam*.
 ελ pro ε : ut, ἀλεῦμαι pro ἀλῦμαι *saham*.
 οι pro ε : ut, τύπλοισα pro τύπλωσα.
 ο pro ε : ut, λύκ⊙ pro λύκως.

Ex consonantibus σδ pro ζ : ut, συρίσδω pro
 συρίζω· σ pro θ : ut, σεός pro θεός· κ pro τ : ut,
 πόκα, ὅκα, pro πότε, ὅτε, *aliquando* ; et con-
 tra τ pro χ : ut, τῆν⊙ pro κῆν⊙, *ille*.

- Αἰοles { ω pro ο : ut, κῶρος pro κόρος, *puer*.
 utuntur { et contra ο pro ω : ut, ἔρος pro ἔρως,
amor.
 ε pro α : ut, θέρσος pro θάρσος, *audacia*.
 - { αἰς pro ας : ut, καλαῖς pro καλὰς,
bonas.

Ex

Ex consonantibus ππ pro μμ : ut, ὀππαλαῖ
pro ὀμματα, oculi ; et β ante ρ : ut, βράκος
pro ῥάκος, cento.

Accentum in priores syllabas retrahunt :
ut, κάλος pro καλός· et aspirationem rejiciunt :
ut, ἥλιος pro ἡλιος· atque pro , consonantem
sequentem geminant : ut, σπέρρω pro σπείρω,
χέρρες pro χείρες.

Poetæ non solum peculiarem in quibusdam habent dialectum, sed etiam dialectos commiscet. Homerus Ionicæ quâ maximè utitur, reliquas, præter Doricam, admiscet; Pindarus Doricus alias etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Æschylus, in choris, et cantilenis subinde sunt Dorici.

VARIETAS DIALECTORUM in Termina-
tionibus.

Articulus Praepositivus.

Masc.

Sing.	Dual.	Plural.
N. G. D. A.	N. G. V.	N. G. D. A.
Com. ὁ, τῆ, τῷ, τόν	τῆ, τοῦ, τῷ	οἱ, τῶν, τοῖς, τέξ.
τοῖο I.	τοῖν I.	τοὶ D. τοῖσι I. A.
τῶ, & τεῦ D.		τέας D.
τέῳ P.		τέος D.
		τοῖσδεσι } Poet.
		τοῖσδ' ἐσσι }
		Form.

(182)

Fœm.

Com. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. | τὰ, ταῖν, τὰ | αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.
 ἃ, τᾶς, τᾷ, τὰν D.
 ταὶ, τᾶν D.
 τᾶων Ac.
 τῆς & τῇσι.
 I. A.

Neut.

Com. τὸ, τῷ, τῷ, τό. | τὸν, τοῖν, τὸ. | τὰ, τῶν, ταῖς, τὰς.
 τοῖο I. τοῖν I.
 τὰ & τεῦ D. τοῖσι I. A.
 τέω P.

Articulus Subjunctivus,

Masc.

	Sing.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N. G.	N. G.	D.	A.		
Com.	ὁ.	οῦ,	ὧ,	ὄν.	ὧ,	οῖν,	οἱ,	ὧν,	οἷς, ὤς.	
	ὁ P.	ὅτε,	ὅτω	A.			ὅτέων,	ὅτέοισι I.		
		ὅτ᾿ D.	ὅτεο	P.			ὅτων	Att,		
		ὅτέω I.								
		ὅτῳ Ac.								
		τῷ,	τῷ,	τὸν I. D.						

Fœm.

Com. ἡ, ἥς, ἥ, ἥν. | ἃ, αἶν. | αἱ, αἶν, αἷς, αἷς.
 τῆς, τῇ, τήν I.
 ἃ, τᾶς, τᾷ, τὰν D.

Prima Declinatio.

	Sing.					Dual.		Plural.				
	N.	G.	D.	A.	V.	N. G.	N. G.	D.	A.	V.		
Com.	ας,	ς,	α,	αν,	α.	α,	αιν.	αι,	ων,	αις, ας, αι.		
	ης,	ς,	η,	ην,	η.			εων.	ης & ησι,	εως I.		
	ως,	εω,	η,	ηι	& εα.			αν D.	αἷσι A.	αἷς Ac.		
	ας,	α,	α,	αν,				αων	Ac.			
		αο,	Ac.									
		ω	per Crasin	ex εω	P.							

Secunda

Secunda Declinatio.

Sing.		Dual.		Plural.				
N. G. D. A. V.		N. G.		N. G. D. A. V.				
Com. α,	α', α,	α, αιν.	αι,	ων,	αις,	ας,	αις	
ης, η,	ην, ηο							
η, ης, η, ην.								
α, ας, α, αιν.								
				έων, ης I. & ησι I. A.				
				α', αἴσι D.				
				άων Ae.				

Tertia Declinatio.

Sing.				Dual.		Plural.		
N.	G.	D.	A. V.	N.	G.	N.	G.	D. A. V.
Gom.	ος,		ε.			οι,		ς, οι.
	ς, ω, ον,		ω, αιν.			ων, οϊς,		
	οις,	ον.				α, αων	Poet. α, α.	
	οιο I.		οϊιν I.			οισι I. A.		
	ω, D.					ως &		
						ος D.		

Quarta Declinatio.

Sing.					Dual.			Plural.		
	N.	G.	D.	A. V.	N.	G.	N.	G.	D.	A. V.
Com.	ως,			ως,			ω,			ως, ω,
		ω,	ω,	ων,		ω,	ων.		ων,	ως,
	ων,			ων.			ω,			ω, ω.
		ωο,	ωο	P.						

Quinta Declinatio.

	Sing.		Dual.		Plural.
	N. G. D. A. V.		N. G. N. G. D. A. V.		
Comm.	α, ι, υ,		ε, οἷν.		ες, ων, σι, ας, ες.
	ω, ν, ρ, ος, ι, α,				α, ξι, α, α.
	σ, ξ, ψ,				ψι,
					εςι, & εσι P.

Prima

Prima Declinatio Contractorum.

	Sing.	Dual.	Plural.
	N. G. D. A. V.	N. A. G. D. V.	N. G. D. A. V.
Com.	ns, eos, ei, eox, ec	ee, eov, ee	ees, eov, eoi, eox, ees.
	es, n, es		es, ei, es, es.
	ns, ei,	n, oiv, n	es, ei, es.
	os, oc, oc		es, ei, es.
	Ac Ae. n A.		es, ei, es.
	& D. ns A.		es, ei, es.

Secunda Declinatio.

Sing.					Dual.		Plural.				
N. G. D. A. V.					N.A.G.D.		N. G. D. A. V.				
Com.	19,		11,	1.				1E5,		1A5, 1E5.	
		105, 11,				1E,		101P,		1E1, 1E1,	
	1,		1,	1.						1A,	1A,
		E05, E1.				EE,		E01P,	EE5, E01,	E01, E05, EE5	I.
		1105, 11	P.					11,		E15,	E15

Tertia Declinatio.

	Sing.	Dual.	Plural.
	N. G. D. A. V.	N. A. G. D.	N. G. D. A. V.
Com.	εὖς, εὐς, εἶ, εἶα, εἶ,	ἐς, ἐοί,	έες, έωί, εὐσι, έας, έες. εις, εις, εις.
	εὖς Ae. ήι, ήα, I.	ήε I. ήοiv.	ήε, ίωv, ήεαι, ήας, ής Att. ήσι I. [ήεις I.
	έω A. ή P.		
	ήος I. α A.		έσι P.
	έος I.		
	ίος B.		
	ηος Ae.		
	ειος Ae.		
	εος A.		

Quarta Declinatio.

	Sing.	Dual.	Plural.
N. G. D. A. V.	N. G. D. A. V.	N. A. G. D. A. V.	N. G. D. A. V.
Com.	မဲ, ရဲ, ဝီ, ရာ, ဝိ	မဲ, ဝိ, မံ	ဝဲ, ဖဲ, ဝိ, ဗဲ, ဝါ
	မဲ, င, ဝိ, နဲ		
	မဲ, ဝိ	Ae.	
	မဲ	I.	
	မဲ	A.	Quin

Quinta

Quinta Declinatio.

	Sing.	Dual.	Plural.
N. G. D. A. V.	N. G. D. A. V.	N. G. D. A. V.	N. G. D. A.
Com.	ας, αῖος, αῖι, ας, ας	α ε, ἀτοιιν, αῖε. α α, ἄττωι, ασι, αῖα	[V. αῖα.
Sync.	ας, αῖ,	αε, ἀοιν, ας, αα, ἄων, αα, αα	
Craf.	ως, α,	α, ὦν, α, α, ὦ, α, α.	

DIALECTI PRONOMINUM.

Ἐγώ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἔγω,	{ ἔμῃ, μῃ,	{ ἔμοι μοι	{ ἔμέ, μέ.
Att.	ἔγωγε,		ἔμοιγε,	
Dor.	{ ἔγῳνη, ἔγῳν, ἔγωνγα,			
Æol.	ἔγῳν,	ἔμεῦ,	ἔμιν.	
Ion.		ἔμεῦ, ἔμοιο. ἔμέο. ἔμέοθεν, Parag. ἔμεθεν, Sync. ἔμεϊο.		
Poët.				
Boeot.	{ ἰῳγα, ἰῳνγα,			

Dualiter.

Nom. Acc. Gen. Dat.

Com.	νῶ,	νῶν.
Dor.	ἄμμε.	
Æol.	ἄμμε.	
Poët.	νῶϊ,	νῶϊν.

A a

Pluraliter.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
Dor.	{ ἄμες, ἀμμες,	{ ἀμῶν, ἀμέων,	{ ἀμῖν, ἀμμι,	ἀμᾶς.
Æol.	ἄμμες,	{ ἀμμῶν, ἀμμέων,	{ ἀμμῖν, ἀμμι,	ἄμμας.
Ion.	ἡμέες,	ἡμέων,		ἡμέας.
Poët.		ἡμείων,	ἡμῖν.	

Σύ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σύ,	σῆ,	σοί,	σέ.
Dor.	{ τῦ, τύγα, τύνη,	{ σεῦ, τεῦ, τεοῖο,	τοί,	{ τέ. τύ.
Æol.		{ σεῦ, τεῦ,		
Ion.		{ σοῖο, σέο,		
Poët.		{ σεῖο, σέοθεν, σέθεν,	{ τίς. τεῖν.	

Dualiter.

Nom. Acc. Gen. Dat.

Com.	σφῶ,	σφῶν.
Dor.	ὑμμε.	
Æol.	ὑμμε.	
Poët.	σφῶϊ,	σφῶϊν.

Pluraliter.

(187)

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ὕμεῖς,	ὕμῶν,	ὑμῖν,	ὕμας.
Dor.	{ ὕμμες, ὕμες,		{ ὕμμιν, ὕμμι,	{ ὕμμας.
Æol.	ὕμμες,	{ ὕμμῶν, ὕμμέων,	{ ὕμμιν, ὕμμι,	{ ὕμμας.
Ion.	ἰμέες,	ὕμέων,		ὕμέας.
Poët.	ὕμεῖες,	ὕμεῖων,	ὕμῖν.	

Οὗ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.		οὗ,	οἷ,	ἐ.
Dor.		εὖ,		{ μίν *, νίν.
Æol.		εὔ.		
Ion.		ἑο,		ἐέ.
Poët.		{ εἶο. ἑοθεν. Parag. ἑθεν. Sync.		

Dualiter.

	Nom.	Acc.	Gen.	Dat.
Com.	σφε,		σφίν.	
Poët.	{ σφωέ, σφεέ,		{ σφωῖν.	

* μίν, pro ejus, ipsius, vel illius, indeclinabile, et significat ipsum, ipsam, ipsos, ipsas.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
Dor.	σφές,			σφέ.
Ion.	σφέες,	σφέων,	σφῖν,	σφέας.
Poët.		σφείων,	{ σφί, σφῖν,	} σφέ.

	M.	F.	N.		M.	F.	N.
Com.	Σός,	σῆ,	σόν,	Com.	Ὅς,	ῆ,	όν.
Dor.	τεός,	τεᾶ	τεόν,	Poët.	έός,	έῆ,	έόν.
		τῆν	pro	έκεῖν			D.

A plurali, ἡμέτερον, ἡμετέρα, ἡμέτερον, Dor. αἰμός, αἰμά, Poët. αἰμή, αἰμόν· ὑμός, ὑμή, seu ὑμά, ὑμῖν, pro ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον, σφός, σφῆ, seu σφα, σφόν, pro σφέτερον, σφετέρα, σφέτερον· ἔτ, et ἐκεῖν· Æol.

Attici, cum rem præsentem quasi digito indicant, addunt, in fine: ut, ἔτοσί, τῷτῃ, τῷτονι, in neutro verò τῷτοι, et sæpius τῷτί, in plurali pro ταῦτα, ταυτί· sic ἐκενοσί, ἐκενῶτι, &c. Iones, ante vocales longas, ultimæ syllabæ horum pronominum præponunt ε· ut, ἔτος, τῷτέω, τῷτέω, Dual. τῷτέω, τῷτέοιν, Plur. τῷτέων, τῷτέοισι, τῷτέως· sic αὐτή, ταυτέης· sic αὐτός, αὐτέω· αὐτέω. Et etiam in pronomini-
bus compositis: ut, ἐμμαυτέω, ἐμαυτέω, et ἐμωῦτέω, ἐμωῦτέω· σεαυτέω, σεωῦτέω, ἐωῦτέω.

Dialekti

Dialecti Verbi Activi.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
εις, ει.	εισιν, εισιν.	ομεν, εις, υσι.
ης, η, Aeol.		ομες, οντι Dor.
Ω, ει, ε Dor.		

Imperfectum, et Aoristus β.

ον, εις, ε	ειον, ετιν	ομεν, εις, ον.
σχοι, σκες, σκε, fine augmento. I. et P.		οσαν B.

Futurum α.

ω, εις, ει.	ετοι, ετον.	ομεν, ετε, υσι.
ιω, ιεις, ιει.	ιαιτον, ιαιτον.	ιουμεν, ιαιτε, ιουσι Att.
ω, εις, ε, ειτον, ειτον.	{ ημες, } { ειτε, } { οντι, } D.	{ ευμες, } { ευμες, } { ευντι, } D.
έω, έεις, έει Ion. et Poet. in verbis quintæ conjugat.		

Aoristus α.

α, ας, ε.	αιον, αιτην.	αμεν, ατε, αν.
ωσχοι, ασκες, ασκε I. P.		αμες, D. ασαν B.

Præteritum Perfectum.

α, ας, ε.	αισι, αιον.	αμεν, ατε, ασι.
		αμες D. αντι D.
		αν B.

αα, αας, αε, &c. in quibusdam. I.

Plusquam Perfectum.

ειν, εις, ει.	ειον, ειτιν.	ειμεν, ειτε, εισαν.
ην, η A. et D.		ειμες D. εισαν A. et I.
εα, εε I.		

Futurum β.

ω, εις, ει.	ειτον, ειτον.	ημεν, ειτε, εσι.
έω, έεις, έει, έετον, &c. Ion.		ημες, οντι, ευντι D.

Imperativus.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
εἰ, ἔτω,	εἶτον, ἔτων,	εἴτε, ἔτωσαν, όντων Att. sæpe.

Aoristus α.

ον, ἄτω,	ατον, ἄτων,	ατε, ἄτωσαν. άντων A.
----------	-------------	--------------------------

Aoristus β

εἰ, ἔτω, ον Ion.	εἶτον, ἔτων,	εἴτε, ἔτωσαν. οντων A.
---------------------	--------------	---------------------------

Optativus.

Præsens, Præt. Aor. β. et Fut. α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
οἶμι, οἷς, οἶ,	οἶτον, οἶτην,	οἶμεν, οἶτε, οἶεν. οἶμες D.

Aoristus α.

αἶμι, αἷς, αἶ.	αἶτον, αἶτην,	αἶμεν, αἶτε, αἶεν. αἶμες Dor.
----------------	---------------	----------------------------------

αἶα, αἶας, αἶε, &c. Ae.

Subjunctivus.

In omnibus temporibus.

Sing.	Dual.	Plural.
ῶ, ῥς, ῥ,	ῥτον, ῥτον,	ῶμεν, ῥτε, ῶσι.

Infinitivus.

Præf. et Fut. α.

Perf.

ειν.
ἔμεν Ion.
ἔμεναι A. D.
ἔμμεναι P.

ἔναι.
ἔμεν I.
ἔμεναι D. A.

Aor. α.

Aor. β et Fut. β.

αι.
ἔμεναι A. D.

εἶν.
εἶν D. ἔειν. I.

Participia.

Participia.

Præf.	Perf.
ὢς, ὤσα, ὄν. οἶσα D. εὔσα Ae.	ὤς, ὤσα, ὄν. ὤν Ae. ut, εἰρηκὼν, pro εἰρηκώς. ᾤσα, ᾤς A.
Aorist. α.	Fut. β.
ας, ασα, αν. αις, αισα, αιν Aeol.	ᾤν, ᾤσα, ᾤν A. ἔω, ἔσα, ἔον I.
Aorist. β.	Fut. α.
ὤν, ᾤσα, ὄν. οἶσα D. εὔσα Ae.	ὤν, ὤσα, ὄν. οἶσα D.

Dialecti in VOCE PASSIVA.

Indicativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ῥμαι, ἦ εταῶ εαι I. ηαι P. ει Att.	ῥμεθον, εῖθον,	ῥμεθα, εσθα, ον/αι. ῥμεσθα D. I. ῥμεθεν Aeol.

Imperfectum.

ῥμην, ὤ, ετο, εο I. ευ D. σκε, σκετο I. P.	ῥμεθον, εῖθον, εἶθην,	ῥμεθα, εῖθε, ον/αι. ῥμεθα A.
---	-----------------------	---------------------------------

Aoristus β.

ην, ἦς, ἦ,	ἦτον, ἦτην,	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. εν B. et Ion.
------------	-------------	-----------------------------------

Futurum β. et Paulo post Futurum.

ομαι, ἦ, εται, εαι I. ηαι P.	ῥμεθον, εῖθον, εῖθον,	ῥμεθα, εῖθε, ον/αι. ῥμεθα A.
------------------------------------	-----------------------	---------------------------------

Præteritum Perfectum.

μαι, σαι, ται,	μεθον, νιον, νιον,	μεθα, νιε, ται, νει μενοι εἰσί. μεθα A. αἱ I. Plusquam
----------------	--------------------	---

Plusquam Perfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
μην, σο, το,	μεθον, στον, στην,	μεθα, δε, το, vel μένοι ήσαν. μεθα A. ατο I.

Aoristus α.

στην, της, η,	στητον, ήτην,	στημεν, ήτε, ήσαν. θεν Ion.
στη, A.		

Futurum α.

θήσομαι, ση, σεται	θήσόμεθον, ήσεσθον, σον,	θήσόμεθα, [εσθε, σονταί. μεσθα D.
σεται Ion.		

Imperativus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ε, έσθω,	εσθον, έσθων	εσθε, έσθωσαν, έσθων Att. εν Dor.
εο Ion.		

Cætera tempora nullâ Dialecto variantur.

Optativus.

Præf. Fut. α. et β. et Paulo p. Fut.

Sing.	Dual.	Plural.
είμην, οιο, οίσο,	οίμεθον, οσθον, οίστην,	οίμεθα, οσθε, οίσο. οίμεσθα A. οίσο [I. P.

Aoristus α. et β.

είην, είης, είη,	είητον, ήτην,	είμεν, ήε, ήσαν. είμεν, ήτε, ήεν Sync: είμεν D.
------------------	---------------	---

Subjunctivus.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ωμαι, η, ήται	ώμεθον, ητθον, ησθον,	ώμεθα, ησθε, ωηται. ώμεσθα A.
εαι Ion. ηαι P.		

Aoristus

Aoristus α, et β.

Sing.	Dual.	Plural.
ᾶ, ῆς, ῆ, ῆτον, ῆτον, ᾶμεν, ῆτε, ᾶσι.		
ἔω, ῆς, ἔησι, &c. I.		ᾶμεν Dor. ᾶνι, Dor.
		ἔορκεν } Ion. Poet.
		ἔορκεν }

Infinitivus.

Aoristus α. et β.

ῆναι, ῆμεναι Dor. ῆμεν Ion.

Dialecti in VOCE MEDIA.

Indicativus.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
ἄμην, ω, ἀλο, ἄμεθον, ἀσθον, ἀσθην, ἄμεθα, ἀσθε, ἀντο.		
αο		μεσθα A.
α Dor.		

Aoristus β.

ὀμην, υ, εῖο, ὀμεθον, ἐσθον, ἐσθην, ὀμεθα, ἐσθε, οντο.		
εο Ion.		μεσθα A.

Futurum α.

ομαι, η, εἶαι, ὀμεθον, ἐσθον, ἐσθον, ὀμεθα, ἐσθε, ονται.		
ῆμαι, ῆ, εἴται Dor. et Att.		
εὔμαι D. εἶαι Ion.		

Futurum β.

ῆμαι, ῆ, εἴται. ἔμεθον, εἴσθον, εἴσθον. ἔμεθα, εἴσθε, ἔνται.		
εαι Ion.		εεσθε, εονται. Ion.
ηαι P.		

Part. Futurum β.

τυπῆμεν, τυπεύμεν Dor. Æol.

Imperativus.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
αι, ἀσθε, ασθον, ἀσθων, ασθε, ἀσθωσαν.		
		ἀσθων A.

In cæteris habent Dialectos communes cum activis, et passivis.

Dialecti VERBORUM CONTRACTORUM.

Indicativus.

Præfens 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔω, ῶ, εἶς, εἷ,	εἴτον, εἴτων,	ἔμεν, εἴτε, ἔσι. εὐμες. εὐν/ι, et εὔ/ι, Dor. εὐσι Ae.

Præfens 2.

ἄω, ῶ, ἄς, ἄ,	ἄτον, ἄτων,	ἄμεν, ἄτε, ἄσι.
ῶ, ῆς, ῆ,	ῆτον, &c. Dor.	
ῶ, ἄας, ἄα,		ῶμεν, &c. Poet.
ἔω, ἔεις, ἔει, &c. Ion.		

Præfens 3.

ὄω, ῶ, οἶς, οἷ,	ὄτον, ὄτοι,	ὄμεν, ὄτε, ὄσι. ὄμες, εὔ/ι, Dor.
-----------------	-------------	-------------------------------------

Imperfectum 1.

εν, εις, ει	εἴτον, εἴτην,	ἔμεν, εἴτε, εν.
εσχον, &c. Poet. Ion.		εὐν Dor.
ειν Att.		

Imperfectum 2.

ων, ας, α,	ἄτον, ἄτην,	ῶμεν, ἄτε, ων.
ης, η,	ῆτον, ῆτην Dor.	ευν Ion.
ασκον, &c. Ion.		
αα Poet.		

Imperfectum 3.

εν, ες, ε,	ετον, ετην,	εμεν, ετε, εν.
σκον, &c. Ion,		οσαν B.

Imperativus.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ει, εἴτω,	εἴτον, εἴτων;	εἴτε, εἴτωσαν, εὔ/ων Att.

Præfens

Præfens 2.

α, ἄτω, | ἄτον, ἄτων, | ἄτε, ἄτωσαν.
αα Poet. ἄλων Att.

Optativus.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
οἶμι, οἶς, οἶ,	οἶτον, οἶτην,	οἶμεν, οἶτε, οἶεν.
οἶνν, οἶης, οἶη, &c. Att.		
ὤην, ὤης, ὤη, &c. Dor.		

Præfens 2.

ὤμι, ὤς, ὤ, | ὤτον, ὤτην, | ὤμεν, ὤτε, ὤεν.
ὤνν, ὤης, ὤη, &c. Att.

Præfens 3.

οἶμι, οἶς, οἶ | οἶτον, οἶτην, | οἶμεν, οἶτε οἶεν.
οἶνν, οἶης, οἶη, &c. Att.
ὤην, ὤης, ὤη, &c. Dor.

Subjunctivus.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ῥ, ῥς, ῥ,	ῥτον, ῥτην,	ῥμεν, ῥτε, ῥσι.
ῥσι Ion.		ῥνι Dor.

Præfens 2.

ῥ, ῥς, ῥ, | ῥτον, ῥτην, | ῥμεν, ῥτε, ῥσι.
ῥς, ῥ, ῥτον, &c. D.

Infinitivus.

Præfens 1.

εἶν, ἐμεναι Att. εν Dor. ην, et εις Aeol. ἥμεναι Poet.

Præfens 2.

ᾶν, ἀμεναι Att. ην Dor. αἰς Aeol. ααν Poet. ἥμεναι Poet.

Præfens 3.

ῥ, ομναι Att. οῖς et οῖν Aeol. εῦν Dor. ὀμναι Poet.
Desunt Voces Passiva, et Media.

Dialecti Verborum in μ.

Indicativus.

Præfens 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
ἡμι, ἡς, ἡσι, ἡί Dor.	εἶον, εἶον,	εἰμεν, εἶε, εἴσι. ἐχμεν Ion. ἐνί Dor. ἐας Ion.
	ἡλον, ἡλον.	ἡμεν, ἡίε, ἡνί Dor.

Præfens 2.

ἡμι, ἡς, ἡσι, αῖ Dor.	αἶον, αἶον,	αἰμεν, αἶε, αἴσι. αῖν Dor. ἱας Ion.
----------------------------	-------------	---

Præfens 3.

ωμι, ως, ωσι, ωί Dor.	οἶον, οἶον,	οἰμεν, οἶε, οἴσι. οῖν Dor. ὀας Ion.
----------------------------	-------------	---

Præfens 4.

υμι, υς, υσι,	υῖον, υῖον,	υἰμεν, υῖε, υῴσι. υῖν Dor. ύας Ion.
---------------	-------------	---

Imperfectum, et Aoristus β. 1.

ην, ἡς, η, εα Ion. εε Ion.	ετον, ετην,	εμεν, ετε, εσαν. εν Bæot.
υν, υς, υι Att.		
σπον, σπες, σπε Poet. Ion.		

Imperfectum, et Aoristus β. 2.

ην, ἡς, η,	ατον, ατην,	αμεν, ατε, ασαν. αν Bæot.
σπον, σπες, σπε Poet. Ion.		
ων, ας, α Att.		

Imperfectum,

Imperfectum, et Aoristus β. 3.

ων, ως, ω, | οτον, ότην, | ομεν, οτε, οσαν.
 σκον, σκες, σκε Poet. Ion. ον Bæot.
 υν, υς, υ, Att.

Imperfectum, et Aoristus β. 4:

υν, υς, υ, | υτον, υτην, | υμεν, υτε, υσαν.
 υσκον, &c. Ion.

Aoristus β.

ῥην, ης, η, | ητον ήτην, | ημεν, ητε, ησαν.
 ρασκον Ion. ῥσαν Bæot.

Imperativus.

Præfens 1.

ετι, έτω. α Dor. η Acol. Poet. η, ετω Att.

Præfens 2.

αθι, άτα, | ατον, άτων, | ατε, άτωσαν.
 η Att. α Dor.

Præfens 3.

.οθι, ότω, υ Att. contract. αθι Poet. οι Dor.

Optativus.

Præfens 1.

Sing.

Dual.

Plural.

ειην, εις, ει, | ειηλν, ειήτην, | ειήμεν, ειήτε, ειισαν.
 et per Sync. ειμεν, &c.

Præfens 2.

αίνν, αίνε, αίν, | αίντον, αινήτην, | αινήμεν, αινήτε, αίνισαν,
 ήνι, ήνε, ήη Poet. per Sync. αιμεν, &c.

Præfens 3.

οίνν, οίνε, οίν. | οίντον, οινήτην, | οινήμεν, οινήτε, οίνισαν.
 ῶν, ῶνε, ῶη Att. per Sync. οϊμεν, &c.

Subjunctivus.

Subjunctivus.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ῶ, ῆς, ῆ, ῆτον, ῆτον, ῶμεν, ῆτε, ῶσι.		
ῆω, ῆης, ῆησι, &c. Ion.		ῆωμεν Ion.
ῶω Poet.		ῆωμεν Poet.
ῆω		ῆωμεν Poet.

Præfens 2.

ᾶ, ᾶς, ᾶ, ᾶτον, ᾶτον, ᾶμεν, ᾶτε, ᾶσι.	
ᾶω, ᾶης, ᾶησι, &c. Ion,	
ᾶω } Poet.	
ᾶω }	

Præfens 3.

ῷ, ῷς, ῷ, ῷτον, ῷτον, ῷμεν, ῷτε, ῷσι,	
ῷω, ῷης, ῷησι, &c. Ion.	
ῷω Poet,	

Infinitivus.

Præfens 1.

ἔναι.
ἔμεναι, & ἡμεναι Ion. P.
ἔμεν Ion.

Aoristus 2.

ἔναι.
ἔμεναι Dor.
ἔμεν Ion.

Præfens 2.

ἀναι.
ἀμεναι Dor. ἀμεν Ion.

Aoristus β. 2.

ἦναι, ἦμεναι Dor. ἦμεν Ion.

Præfens 3.

όναι.
όμεναι Att. Dor.
όμεν Ion.

Aoristus 2. 3.

ῶναι.
όμεναι Att. Dor.
όμεν Ion.

Præfens 4.

ύναι.
ύμεναι Att. Dor.
ύμεν Ion.

Dialecti

Dialecti Vocis Passivæ Verborum μι.

Indicativus.

Præfens 1. Conjug.

εμαι, εσαι, εται.

η Att.

εαι Ion.

Præfens 2.

Sing.

Dual.

Plural.

αμαι, ασαι, αλαι, | ἀμεθον, αδον, αδον, | ἀμεθα, αδει, αλλαι.

η Att.

εαι Ion.

έαιαι I.

Imperfectum 1.

έμην,

εσο,

ετο.

ήμην, &c. Ae. εο Ion.

δ Dor.

ε Att.

Imperfectum 2.

ἀμην, ασο, ατο,

αο Ion.

ω Att.

3 Plural. ιςέατο Ion.

Imperfectum 3.

όμην, οσο, οτο,

ε Att.

Imperativus.

Præfens 1.

εσο, έσθω.

εο Ion.

ε Att.

δ Dor.

Præfens 2.

ασε, άσθω.

ω Att.

αο Ion.

Præfens 3.

οσο, vel ε Att. όσθω.

οι Dor.

Dialecti

Dialecti Vocis Mediæ Verborum in μι.

Indicativus.

Aoristus β. 1.

ἐμην, εσο, ετο.

εο Ion.

ε Att.

ε Dor.

Aoristus β. 3.

ὅμην, ὄσο, ὄτο.

ε Att.

Imperativus.

Aoristus β. 1.

έσο. έσθα.

εο. Ion.

ε Att.

ε Dor.

Aoristus β. 3.

όσο, όσθα.

ε Att.

In adverbii, et conjunctionis terminationibus paucae observantur dialecti; scilicet, *θεν*, et *δε*, pro *θεν*, et *δε*, et contra in adverbiiis localibus: ut,

ἐπιθεν, pro *ὀπιθεν*, *re-* *τρο*;
βαβαιὰξ, *παρὰ*, pro *ἐνθαῦτα* pro *ἐνταῦθα*,
βαβαί *hic*;
ἀληθέως pro *ἀληθῶς*, *ἐνδὲ* pro *ἐνδόν*, *intus*;
δε. Ionicè; *κάλως* pro *καλῶς*, *pul-*
χίκα pro *πότε*, *quan-* *chre*;
δο;
εἰκα pro *εἰκεν*, *si*;
ἔκα et *ὄκα* pro *ὅτε*, *ἐμπροθεν* pro *ἐμπροσθεν*,
aliquando; *ante*;
μὲς pro *μὲ*, *quidem*; *ἄλλοτα* pro *ἄλλοτε*, *ali-*
αἶες pro *αἰεὶ* *semper*; *as*, Doricè.

In

In præpositione inveniuntur

ἐνὶ pro ἐν.

εἰν pro ἐν.

ἀπαι pro ἀπό.

παραὶ pro παρά.

καταὶ pro κατά.

ὑπαι pro ὑπό, Poet.

πρωτὶ pro πρὸς.

παρ pro παρά, Dor.

ἀμπὶ pro ἀμφὶ, circum;

ζα pro διὰ in compositione: ut, ζαβάλλειν

pro διαβάλλειν. calumniari, Æol.

T E' Λ O Σ.

E R R A T A.

Pag. 41. lin. 2. pro σφῶν, lege σφῶ.

Ibid. lin. 8. pro ἔ leg. ἔ.

46. lin. 1. notar. pro εσχον, leg. σχον.

63. lin. 2. antepenult. pro *Præteritis*, leg. *Plusquam-perfectis*.

102. lin. ult. pro ac, leg. cum.

103. lin. ult. pro ἴσω, leg. ἴσω.

Literarum Græcarum Nexus, & Abbreviationes.

[illegible]

